

BURMESE
CLASSIC

လော့ယာအောင်

စင်ရန်နိုင်နှင့် ပရိယာယ်ရိမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၅၄/၂၀၀၂
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၆၂/၂၀၀၂

တန်ဖိုး
အုပ်စု
မျက်နှာပုံပန်းချီ
ကာလာခွဲ

ပထမအကြိမ်
၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
၄၀၀ ကျပ်
၅၀၀ အုပ်
ဒီပိုင်း တင်ရွှေချို၊
မြကျန်းသာ

ထုတ်ဝေသူ

သလ္လာတီစာပေ
ဦးခင်မောင်သိန်းဆွေ (၀၇၄၇)
၂၄၈ အခန်း-၃၊ ၂၅-ရပ်ကွက်၊
ဇေယျသုလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်။

အုပ်စိုက်
နှင့်
အတွင်း

ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် (၀၅၄၄၉)
ဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်
၁၀ ၊ ၁၂၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

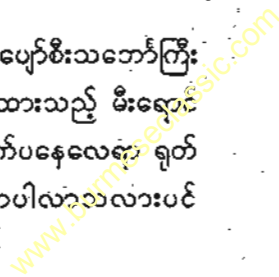

(အဖွင့် . . .)

ပင်လယ်ပြင်သည် လရောင်ရိပ်နှင့် ဝင်းလှဲရွန်းအိနေ၏။
ထိုင်းလေငြိမ်ကာ ဘော်ငွေရောင် လှိုင်းကြွက်ခွပ်ကလေးများမှာ
ဆအိအိတနဲ့နဲ့နှင့် ကကြိုးဆင်နေ၏။ အချိန်အခါမှာ ဆောင်းဦး
ခေါက်အချိန်အခါဖြစ်၍ အေးစိမ့်စိမ့်လေပြည်နုက မြောက်အရပ်မှ
ဆုဝဲတိုက်ခတ်လေ၏။

ထိုအချိန် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင် အပျော်စီးသဘောကြီး
ဆစ်စင်းဖြတ်သန်းခတ်မောင်းနေ၏။ ထွန်းညှိထားသည့် မီးရောင်
ဈေးတလည်း တဖိတ်ဖိတ်တလက်လက်တောက်ပနေလေရာ ရုတ်
ဆရတ်ကြည့်လျှင် မီးဆိုင်းကြီးတစ်ခု မျောပါလာသလားပင်

ပိုးဆပ်ပန်းစာပေ

အောက်မေ့ရ၏။ သင်္ဘောကြီးပေါ်မှ အနောက်တိုင်း သီချင်းသံ သိုးသိုးသဲ့သဲ့ကိုကြားနေရ၏။

အောက်ထပ်ခန်းမကြီးထဲတွင် အမျိုးသား အမျိုးသမီးစုံတွဲ တို့သည် ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ကြည်နူးစွာ ဝိုင်းဖွဲ့နေကြ၏။ သူတို့သည် သီချင်းသံကြားတွင် ခန္ဓာကိုယ်ကလေး များကို ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါရင်း ပင်လယ်အရသာကို တစ်မိမိခံစား နေကြ၏။

သင်္ဘောကြီးအပေါ်ထပ်တွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော အခမ်းအနားကြီးတစ်ခု ကျင်းပနေ၏။ ထိုအခမ်းနားမှာ “သည် ဝေါလ်စတာ” ကုမ္ပဏီကြီး ဆယ်နှစ်မြောက်အခမ်းအနားပင်ဖြစ် ၏။ ကုမ္ပဏီကြီးသည် တည်ဆောက်ထားသည့်ကာလ ဆယ်နှစ် သားမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း မီဒီယာအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် နောက်ခံ ရင်းနှီးမြုပ်နှံငွေအား ကောင်းမွန်သဖြင့် ရေခြားမြေခြားနိုင်ငံ များမှပင် အသိအမှတ်ပြုထားရသော ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်၏။

ကုမ္ပဏီ၏အဓိကလုပ်ငန်းမှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ဖြစ်သော်လည်း အခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကိုလည်း ရင်းနှီး ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ကုမ္ပဏီ၏ အကြီးအကဲဒါရိုက်တာမှာ ဦးဗလ အောင်ဖြစ်၏။ မန်ဘာငါးဦးရှိပြီး ရင်းနှီးငွေမှာ သိန်းလေးထောင် အထက်တွင်ရှိ၏။

ဦးဗလအောင်သည် အစုရှယ်ယာအားဖြင့် သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ထည့်ဝင်ထား၏။ လုပ်ငန်းလုပ်သည့်နေရာတွင် ကိုယ်စီရင်ဖိလုပ် ကိုင်တတ်ပြီး စည်းစနစ်ကျနလှသော ရုံးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်း၍ဆောင်

ရွက်သဖြင့် ကုမ္ပဏီ၏ဝင်ငွေမှာ နေချင်းညချင်း တဟုန်ထိုးတိုး တက်မြင့်မားလာခဲ့၏။ ထိုအခါ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲများကို မြို့နယ်အသီး သီးတွင် ဖွဲ့စည်းပြီး ပို၍ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ အမြတ်ငွေ ဆထက်တပိုး တိုးတက်လာခဲ့၏။

မန်ဘာငါးဦးစလုံးကလည်း ဦးဗလအောင်၏ လုပ်ဆောင် မှုအပေါ် ယုံကြည်အားကိုးခဲ့ကြပြီး ဆောင်ရွက်ရမည့်လုပ်ငန်းမှန် သမျှကို ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် လွှဲအပ်ခဲ့ကြ၏။ ယခုလည်း ကုမ္ပဏီ ဆယ်နှစ်မြောက်အခမ်းအနားတွင် ထူးထူးခြားခြားကျင်းပလို သဖြင့် ကုမ္ပဏီပိုင် “ဝိုက်ရှပ်စ်” ခေါ် ငါးမန်းပြာသင်္ဘောကြီး ပေါ်တွင်ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုပြင် သူတို့ကုမ္ပဏီကြီးအပေါ် ယုံ ကြည်မှုရှိလာကြသည့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ခွင်များသည် အဆက်အသွယ်ပြု၍ အစုရှယ်ယာထဲတွင်ဝင်ရန် တမ်းလှမ်းလာကြ၏။

ထိုအထဲတွင် အနောက်ဥရောပနိုင်ငံတစ်ခုမှ မီလျံနာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော မစ္စတာဒေါက်ကလပ်နီး ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဦးဗလအောင်က သဘောတူခဲ့၏။ ဒေါ်လာဆယ်ငါးမီလျံထည့်ဝင် စာ လုပ်ငန်းကိုတိုးချဲ့လိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းလာခဲ့သည်မို့ ချက်ချင်း အစည်းအဝေးထိုင်ကာ အဖွဲ့၏သဘောတူညီချက်ကို ဖက်စ်ဖြင့် ဓမ္မတာ ဒေါက်ကလပ်နီးထံ ပေးပို့ခဲ့၏။

အဆိုပါ ဖက်စ်သတင်းကြောင့် ဓမ္မတာ ဒေါက်ကလပ်နီး ထိုက်တိုင် တပည့်သုံးဦးနှင့်အတူ မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ယခုလည်း သူတို့အခမ်းအနားတွင် ဓမ္မတာ ဒေါက်ကလပ်နီးတက်

ရောက်လာပေရာ အဖွဲ့သားအားလုံး တက်တက်ကြွကြွဖြစ်နေ၏။ သူနှင့်အတူ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမည့် ဒေါ်လာများပါ ပါလာသဖြင့် လုံခြုံရေးအရ ယခုလို အပျော်စီး သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် အခမ်းအနားကိုကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အဆိုပါအခမ်းအနားကို ကျင်းပရာတွင် သင်္ဘောကြီး၏ အပေါ်ထက်ကို ကျနစွာပြင်ဆင်ထားပြီး အခမ်းအနားကျင်းပပုံကိုလည်း လေးဘက်လေးလံ ထောင့်များမှနေ၍ ဗွီဒီယိုစက်များနှင့် ရိုက်ကူးရန် အသင့်စီစဉ်ထားလေ၏။

အချိန်အခါမှ ညဦးပိုင်းအချိန်အခါဖြစ်ပြီး အခမ်းအနားမကျင်းပမီ အောက်ထပ်တွင် စားပွဲသောက်ပွဲများကို ကြိုတင်ကျင်းပခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် သင်္ဘောကြီးနှင့် ရေခိုင်နှစ်မိုင်ခန့်အကွာသို့ ရာဘာလှေလေးတစ်စင်း တအိအိမျောလာ၏။ ကာလအပိုင်းအခြားမှာလည်း လပြည့်ကျော်ဆယ်ရက်မို့ လရောင်ရိပ်တိုင်းတဝါး မှန်ရီနေ၏။

တအိအိမျောလာသော ရာဘာလှေကလေးသည် သင်္ဘောကြီးနှင့် ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာအရောက်တွင် လှေကလေးပေါ်တွင်ပါလာသော လူအားလုံး အနက်ရောင်ရေငုတ်ဝတ်စုံများ ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ကာ ရေထဲသို့တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ဆင်းသွားကြ၏။

လူအားလုံးခြောက်ယောက် ကိုယ်ကြပ်ရေငုတ်ဝတ်စုံဝတ်ခါ ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးကူးခတ်လာခဲ့ကြပြီး သင်္ဘောကြီး၏ နောက် မြီးပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုက ရေကူးကျွမ်းကျင်လှသည့် ဖျံကြီးတွေ အလားထင်ရသည်။ နောက်မြီးပိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တွဲလောင်းချိတ်ထားသော ကျောက်ဆူးချိတ်ကြီးကို တွယ်ကာတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီအဖွဲ့သားများသည် အခမ်းအနားကျင်းပရာ သင်္ဘောကြီး၏ပေါ်ထပ်သို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်ရှိလာကြပြီး ဒါရိုက်တာဦးဗအောင်နှင့် မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နိုးတို့ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နိုးနှင့် အဖွဲ့ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအချိန်တွင် မန်နေဂျာ ဦးခက်မောက်က ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနှင့် ပက်သက်သည့် ရှင်းတမ်းများကို လိုက်လံဝေငှခဲ့၏။

စားပွဲထိုးများကလည်း ရှည်မျောမျောကျွန်းစားပွဲကြီးပေါ်တွင် အအေးဗူးများ၊ ရေခဲတုံးလေးများပါရှိသော ဖန်ချက်ကလေးများနှင့် စားသောက်ပွဲအနည်းငယ်ကို နေရာအနှံ့ချထားပေးလိုက်၏။

ထိုသို့ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် သင်္ဘောအရှေ့ဘက်လှေကားပေါ်မှနေ၍ အထက်အောက်ဝတ်စုံအဖြူ၊ လောင်းကုတ်အညိုရောင်ဝတ်ခါ စိမ်ဖန့်ဖန့်အရောင်ရှိသော နေကာမျက်မှန်ကိုတပ်ထားသည့် လူတစ်ဦးပေါ်လာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ဆင်စွယ်စွယ်တံနှင့်စွပ်ထားသော မိုင်းလံဆဲပင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိထား၏။

သူ့နောက်တွင် အထက်အောက်အဖြူရောင် အနောက်

www.burmeseclassic.com

တိုင်းဝတ်စုံဝတ်ခါ နေကာမှန်မျက်အနက်များ တပ်ဆင်ထားသော လူထွားကြီးသုံးဦးဝန်းရံလာ၏။

သူတို့သည် ခန်းမတံခါးကိုဖွင့်၍ အထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြရာ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ထိုင်ရာမှထကာ အရှိအသေပြုလိုက်၏။ လောင်းကုတ်အညိုရောင် ဝတ်ထားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် စားပွဲထိပ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်မှန်ကိုဖြုတ်ခါ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ထိုင်ကြရန် ပြောလိုက်၏။

စင်စစ် အညိုရောင်လောင်းကုတ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ တစ်ခြားသူမဟုတ် သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီကြီး၏ ဒါရိုက်တာ ဦးဗလအောင်ပင်ဖြစ်၏ ။

ထိုချိန်တွင် သူ့အနားသို့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသော မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးရောက်ရှိလာကာ မိတ်ဆက်စကားပြောရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏ ။

ဦးဗလအောင်သည် မစ္စတာဒေါက်ကလပ်နီးကို ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပြောဆိုလိုက်၏ ။

ထိုချိန်တွင် အဖွဲ့ဝင်အားလုံးက သူတို့နှစ်ဦး သဘောတူညီသည့်အသွင်လက္ခဏာကို မြင်ရသောအခါ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ဩဘာပေးလိုက်ကြ၏။ ဦးဗလအောင်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ထည့်ထားသော အအေးခွက်ကလေးကိုယူ၍ မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးထံပေးလိုက်သည်။ မစ္စတာဒေါက်ကလပ်နီးကလည်း သူ့လက်ထဲမှ အအေးခွက်ကလေးကို ပေးလိုက်၏ ။

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

အားလုံးကြည်ကြည်နူးနူးနှင့် ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးသည် သူတပည့်တစ်ဦးကို ခေါ်ကားညိတ်ခေါ်လိုက်၏။ တပည့်ဖြစ်သူသည် ငွေရောင်ဟစ်တာ ချီလော့စ်ကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့လာပြီး မစ္စတာဒေါက်ကလပ်နီးကို ဆေးလိုက်၏ ။

ဦးဗလအောင်မှာ ဟစ်တာချီလော့စ်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း ဖြူဝေလုပ်နေ၏။ ထိုစဉ် မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးက ဟစ်တာချီလော့စ်ကိုဖွင့်၍ ဦးဗလအောင်အားပြလိုက်၏။ ပတ်ကင်မဖြည်ရသေးသော ဟစ်တာချီလော့စ်ကို ဖွင့်၍ ဦးဗလအောင်အား ပြလိုက်၏။ အရွက်စိမ်းအုပ်လိုက် . . .

ဦးဗလအောင်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း သူ့နောက်မှ တပည့်တစ်ဦးကို အချက်ပြလိုက်ရာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူကြီးကစားပွဲပေါ်မှ ဟစ်တာချီလော့စ်ကို ဖိတ်၍ယူလိုက်၏ ။

ထိုအချိန်တွင် ဦးဗလအောင်သည် လောင်းကုတ်ကြီးထဲသို့ မျက်ကနဲ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လျင်မြန်စွာဆွဲထုတ်လိုက်၏ ။

“ ဟာ ”

“ အိုး ! ဂျေ ”

“ ဖောက်ဖောက် . . . ဖောက်ဖောက် ”

“ အား . . . အီး . . . အူး ”

“ ဖောက် . . . ဖောက် ”

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“အား”

ဦးဗလအောင် ဆွဲထုတ်လိုက်သည့်အရာက တခြားမဟုတ်လို့ အသက်ဒီဝိန်ကို ချွေဖြုတ်နိုင်သော လူဂါပစ္စတိုနှစ်လက်ပင်ဖြစ်၏။ သေနတ်ကို ဘယ်ညာကိုင်ကာ ထရေပါပေါ်သို့ လက်ညှိတလေးများတင်လိုက်ပြီး မစွတာ ဒေါက်ကလပ်နီးကို ပစ်ချလိုက်၏။

ထိုနောက် သူ့ဘော်ဒီဂတ်များကို တဖောက်ဖောက်ပစ်ချလိုက်၏။ သူ့နောက်တွင်ရပ်နေသော လူထွားကြီးများကလည်း ဦးဗလအောင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပစ္စတိုသေနတ်များ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲရှည်ကြီးတွင် ပတ်ပတ်လည်တိုင်နေကြသော သည်ဝေါလ်စတား အဖွဲ့ဝင်များကို တထောက်ထောက်ခလုတ်နှိပ်ရင်းပစ်ချလိုက်၏။

ပစ်ကွင်းက ပစ်မလွဲ၊ အနီးကပ်မို့တစ်ချက်ပစ် တစ်ချက်ထိ သည့်ပစ်ကွင်း အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အတုန်းအရုန်းကျကုန်၏။ မြင်ကွင်းက သွေးရဲရဲသံရဲရဲ မြင်ကွင်း...။

သူတို့စိတ်ကြိုက် ပစ်ခတ်ပြီးသည်နှင့် အခန်းထောင့်လေးဘက်တွင် ကပ်မိုင်းများ တပ်ဆင်လိုက်၏။

တိုင်မင်ချိန်လိုက်ပြီးသည်နှင့် သူတို့အားလုံးအောက်သို့ ဣန္ဒြေရရဆင်းလာ၏။ ထိုချိန်တွင် သင်္ဘောကြီး၏ထမင်းချက်ခန်းထဲတွင် ချိမ်ကုတ် ထွန်းချိုတစ်ယောက် ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းနှင့် ပန်ကန်စင်ဘေးတွင်တပ်ဆင်ထားသော တီဗွီကိုဖွင့်ကြည့်၏။

ထိုသို့ဖွင့်ကြည့်နေစဉ် ဦးဗလအောင်နှင့် အဖွဲ့၏လှုပ်ရှားမှုအလုံးစုံကို မြင်ရသောအခါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ချက်ပြုတ်နေသည့်ကိစ္စပင် မေ့လျော့နေ၏။

စင်စစ် . . အပေါ်ထပ်ခန်းမ စားသောက်ဖွယ်ရာကိစ္စ အဝဝကို အလွယ်တကူ သိမြင်နိုင်ရန်အတွက် သူ့လုပ်ရသည် ချိမ်ကုတ်အခန်းနှင့် ခန်းမဆောင်ကို တီဗွီတစ်လုံးနှင့် ဆက်သွယ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတော့ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်သူ့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။

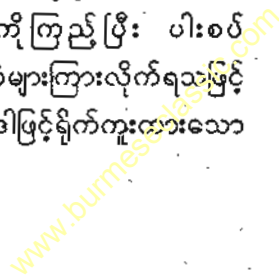
ပို၍ကြောက်စရာကောင်းလှသည်မှာ အခန်းထောင့်တွင် ကပ်မိုင်းများတပ်ဆင်ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ချိမ်ကုတ်အဝတ်အစားကိုပင် မဝတ်နိုင်တော့ဘဲ သင်္ဘောနောက်ဘက်သို့ လျှို့ဝှက်လှေကားမှ အလျှင်အမြန်တက်လေရာ အခန်းတံခါးဖွင့်၍ ထွက်လာသော ဦးဗလအောင်တို့လူစုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နီးရာအကွယ်အကာတစ်ခုတွင် အပြေးဝင်ပုန်းလိုက်၏။

ဦးဗလအောင်တို့လူစု သူ့ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွားသည်နှင့် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ခန်းမကြီးထဲ အလျှင်အမြန်ဝင်လိုက်၏။

“ဟာ . . ဘုရား . . ဘုရား . . ရက်စက်လိုက်တာ ဘယ်လို တွေ့ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့် . . ဘုရား . . ဘုရား”

သွေးရဲရဲသံ ရဲရဲ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ခြေထဲများကြားလိုက်ရသဖြင့် သတိဝင်လာပြီး အခန်းထောင့်တွင် ရေဒါဖြင့်ရှိုက်ကူးထားသော စီဒီဒစ်ကိုအမြန် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ ဟေ့ . . . ဘာလုပ်တာလဲ ”

“ ဟင် ”

“ ဖောက် . . . ဖောက် ”

“ ဟာ ”

“ မပြေးနဲ့ ”

အခန်းထဲတွင် ခြေဦးလှည့်ဝင်လာသော ဦးဗလအောင်၏ ဘက်စိမ်းတစ်ဦး၊ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် လက်ထဲကလူဂွီပစ္စုတိုနှင့် ပစ်ချလိုက်၏။ ထွန်းချိုသည် စားပွဲရှည်ကြီးအောက်ထဲ လှိမ့်ဝင်လိုက်၏။ သေနတ်သံတွေက တဖောက်ဖောက်ညံနေဆဲ . . .

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အတုံးအရှုန်းလဲကျ သေဆုံးနေသော လူများကိုအကာအကွယ်ပြုရင်း လျှင်လျှင်မြန်မြန် ရှောင်တိမ်းခဲ့ရာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု အနားသို့ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ် လူထွားကြီးကလည်းသူ့နောက်သို့ တရူးထိုးလိုက်လာကာ သေနတ်နှင့် တဖောက်ဖောက် ပစ်ခတ်နေဆဲ . . .

အခြေအနေက ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲအခြေအနေ၊ စားပွဲအောက်တွင် ဆက်နေလျက် အသက်ဆက်ရှင်ဖွဲ့မလွယ်မုန်း သတိထားမိ၏။ ထိုကြောင့်လည်း ခုံအောက်မှ တစ်ပတ်လှိမ့်ထွက်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ ခုံတစ်ခုအောက်ခြေကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တစ်ရှိုက်ထိုးထရင်း သူ့ဆီသို့လွှားကနဲပြေးလာသော ငနဲသားကို ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ ဝုန်း . . . ပြောင်း ”

“ အား . . . အား . . . သေပေတော့ ”

“ ဖောင် . . . ဖောင် ”

ခုံကြီးက ငနဲသား၏ မျက်နှာပေါ် ဒက်ထိုကြီးထိုးဝင်သွား၏။ ရုတ်တရက်မို့ လူထွားကြီးမှမရှောင်နိုင်မတိမ်းနိုင်ဖြစ်ခါ နောက်သို့လန်ကျသွား၏။ ပါးစပ်မှပွစိပွစိဆဲဆိုရင်း လူးလဲထကာ ထတ်ထဲက သေနတ်ဖြင့် ထွန်းချိုကိုပစ်ချလိုက်၏ ။

သို့သော် ထွန်းချို၏လှုပ်ရှားမှုက သူ့ထက်နှာတစ်ဖျားသာ သွားသည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။ လူထွားကြီးက သေနတ်နှင့်လှမ်းအပစ်တွင် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးကုာ လွှားကနဲခုန်ထွက်သွား၏။

တစ်ရှိုက်ထိုး ခုန်ကျော်လိုက်သည်မို့ သင်္ဘောအပြင်ဝရန်တာ ထိုကျော်ကာ ပင်လယ်ထဲသို့ ဝါးလုံးထိုးပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ထိုစဉ် လူထွားကြီးသုံးလေးဦး ရောက်လာပြီး သင်္ဘောလက်ရင်းမှီကာ ရေထဲသို့တဖောက်ဖောက် ပစ်ခတ်လိုက်၏။ ထွန်းချိုသည် ခေါင်းတစ်ချက်မဖော်၊ ရေအောက်သို့ငုပ်နိုင်သမျှ ငုပ်ဆင်းသွား၏ ။

သူ၏လျှင်မြန်လှသော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လူထွားကြီးသုံးဦးမှာ တောက်တခေါက်ခေါက်လုပ်ရင်း နောက်ပြန်လှည့်သွားကြလေ၏ ။

.....

ထိုနောက် သူတို့လူစုသည် သင်္ဘောနောက်ဘက်လျှို့ဝှက်ခန်းတွင် စောင့်ဆိုင်းနေသော ဦးဗလအောင်ထံ ပြန်ရောက်လာ

ကြသည်။ သူတို့အားလုံးစုံသည်နှင့် ဦးဗလအောင်သည် ခေါင်းတစ်
ချက်ညီတံပြုကာ ချက်ချင်းရေငုပ်ဝတ်စုံများ ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်၍
လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက်မှနေ၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းခဲ့ကြ၏ ။

သူတို့အားလုံး ပင်လယ်ထဲသို့ငုပ်လျှိုးဆင်းသက်ခဲ့ကြပြီး
သင်္ဘောကြီးနှင့် ဝေးနိုင်အမျှဝေးအောင် ကူးခတ်ခဲ့ကြရာ ရေပေါ်
တွင် ပေါလောမျောနေသော ရာဘာလှေကလေးဆီသို့ ရောက်လာ
ကြ၏ ။

ထိုရော်ဘာလှေပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီး ရီမုန်ကွန်တရီးကို
နှိပ်လိုက်ရာ မကြာမီ စပိဘုတ်အနက်ရောင် တစ်စင်းတစ်ဝေါဝေါ
နှင့် ရောက်လာ၏။ သူတို့အားလုံးလှေပေါ်မှ တဆင့်စပိဘုတ်
ပေါ်တက် လိုက်ကြပြီး ချက်ချင်းစက်နိုးက ပင်လယ်ပြင်အဓမ္မ
ဘက်သို့ တဝေါဝေါနှင့် မောင်းထွက်သွား၏။ ထိုသို့ မောင်းထွက်
သွားပြီး မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ' ဝိုက်ရှပ်စ် ' သင်္ဘောကြီးဆီမှ
မီးလုံးကြီးများ ဝုန်းကနဲ . . ထိုးတက်လာကာ ကြောက်စရာ
ကောင်းလှသော ပေါက်ကွဲသံကြီးများ ပေါ်လာ၏ ။

ငရဲပွတ်သံကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ပေါက်လာပြီး
နောက်တွင် သင်္ဘောကြီးသည် တစ်စစီအပိုင်းပိုင်းဖြစ်သွားကာ
ပင်လယ်ထဲသို့ တအိအိနှင့် စုန်းစုံးမြုပ်သွားလေတော့၏ ။

အခန်း (၁)

လင်းနေမင်းတစ်ယောက် ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားတစ်ချပ်
ကြည့်ရင်း အရသာခံနေ၏။ အလင်းအမှောင်၊ အတင်းအလျော့၊
အဖိအဖော့ စုတ်ချက်များနှင့် နွေမနားညမနား ဈာန်ဝင်ရေးဆွဲ
ထားသည်မို့ ဟာကွက် ပျော့ကွက်ကိုရှာမရအောင် ဖြစ်နေ၏ ။

ထိုပြင် အဆိုပါပန်းချီကားကို သူကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲခဲ့သည်မှ
ထုတ်ပါရဲ့လားဟုပင် သံသယဝင်နေ၏။ ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစား
နှင့်အခန်းထဲ သုံးလေးညခန့်ဝင်ကာ အာရုံအားလုံးမြုပ်နှံရေးဆွဲခဲ့
သည်လက်ရာမို့ ပန်းချီကားကို ကြည့်ရင်းအံ့ဩနေ၏ ။

ပန်းချီကားကို “ သက်ငြိမ်အပြုံး ” ဟုအမည်ပေးထားပြီး

တောင်တန်းနောက်ခံနှင့် တိုင်းရင်းသူကြီးတစ်ဦး၏ပုံကို ရေးဆွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နေဝင်လုစဲတွင် အလင်းရောင်မစို့မပို့က တိုင်းရင်းသူကြီး၏ပါးရိုးပေါ် ပြာဆင်းနေ၏။ ကောက်ကြောင်းအရေးများနှင့် ပြည့်နှက်နေသော တိုင်းရင်းသူကြီး . . . အလင်းတစ်ဝက်နှင့် စိုလက်နေသောချွေးပေါက်ကလေးများက သက်တန်းရောင်ပြေးနေ၏။ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် အရည်လဲနေသော မျက်လုံးအစုံတွင် အဓိပ္ပါယ်မြောက်မြားစွာပါရှိသော အရိပ်အရောင်များနှင့်ပြည့်နှက်နေသည် ။

လင်းနေမင်းသည် သူ့ပန်းချီကားလေးကို အားပါးတရ ကြည့်ရင်း ထရစ်ပါဖိုက်စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရွက်ခါ ပန်းချီကားရှေ့တရင်းဘတ်ချီပေါ် လှဲချလိုက်၏ ။

“ တီ . . . တီ . . . တီ ”

ဆဲလ်ဖုန်းသံကြောင့် သူ့အာရုံတွေ ဖျပ်ခနဲရပ်တန့်သွား၏။ အနားရိုဆေးဘူးများတင်သော အလူပီနီယံ စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှ ဆဲလ်ဖုန်းကိုယူ၍ စကားပြောခလုတ်ကို ဖွင့်ပြီးပြောလိုက်၏ ။

“ လင်းနေမင်းပါ ”

.....

“ ဟာ ! ဟို . . . ဖေဖေလောဘူး . . . ဟုတ်လား ”

.....

“ ဟာ . . . ဖေဖေအလုပ်တွေ ကျွန်တော်မှမခင် တာဗျ ကျွန်တော် အဲဒါတွေနားမလည်ဘူး အန်ကယ် ဦးလှချို အန်ကယ်ပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်ပေါ့ . . . ”

.....

“ လုပ်လိုက်ပါ . . . ဖေဖေခရီးလွန်နေသလား မသိဘူး တွန့်တော်ကို ပြောသွားတာတော့ တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြာမယ်ပြော သွားတာပဲ ”

.....

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

စကားပြောခလုတ်ကို ပိတ်၍ ဆဲလ်ဖုန်းကို ခုံကိုပစ်တင်ပြီး တရင်းဘတ်ချီပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်၏ ။

စင်စစ် သူ့ဖခင်ဦးဗလအောင် ဘာတွေလုပ်နေသည်ကို သူမသိ၊ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ကြွယ်ဝမှုနှင့် ကျယ်ပြန့်သောအသိုင်းအဝိုင်း အင်အားကို သူနားမလည် သူ့ဖခင်ကြီး၏လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လိုမှခံစားရသည်မရှိ . . . ။

သူ့ရင်ထဲ အသွေးထဲ၊ အသားထဲရှိနေသည်မှာ အနုပညာပင်ဖြစ်၏။ ကင်းဗတ်စ်၊ စုတ်တဲ၊ ဆေးခွက်များ ပြီးတော့ အဖြူရောင် ဂစ်တာတစ်လက်တို့နှင့် ဘဝဖဲနေရလျှင် သူ့ဘဝတွင် ဘာမျှ လေ့တော့ . . . ။

လူမှန်းသိစကတည်းက ပန်းချီကားချပ်များ၊ ဂီတတေးသွားများကြား ယစ်မူးနစ်မြုပ်ခဲ့၏။ ဆေးရောင်စုံပက်ကြံထားသော တင်းဗတ်များကို သူ့အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ချိတ်ဆွဲထား၏ ။

ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားများကို အခန်းထောင့်တွင် တွဲပြန်နေ၏။ ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် စပ်လက်စ သီချင်းဘရွက်တွေကလည်း ခုတင်ပေါ်တွင် မွစာကျနေ၏။ အနုပညာသည်

သူ့ဘဝ အနုပညာသည်သူ့ကမ္ဘာ၊ အနုပညာသာ သူ့ဘဝ၏ လဲလျောင်းရာ ထိုအရိပ်အာဝါသအောက်တွင် သူ့ယစ်မူးလွင့် မျောနေချင်၏။

အမှန်တော့ ဖခင်ကြီးကသူ့ကို စီးပွားရေးလောကတွင် ထိပ်ထိပ်ကျဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်စေချင်၏။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ကမ္ဘာတဝှမ်းပြု၍ ဆောင်ရွက်စေချင်၏။ ယခုလက်ရှိ ကုမ္ပဏီကြီးကိုလည်း ဦးစိဦးဆောင်ပြုစေချင်၏။ တစ်ဦးတည်းသော သားရယ်မို့ နိုင်ငံခြားသို့ သုံးလေးခေါက်မက စေလွှတ်ခါ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လေ့လာသင်ယူစေ၏။

သို့သော် လင်းနေမင်းအတွက် ဖခင်ကြီးဖြစ်စေလိုသည့် အခြေအနေကို မဖန်တီးနိုင်ခဲ့။ စီးပွားရေးလောကကို အာရုံထဲထည့် ထား၍မရ။ သူ့အသွေးထဲ အသားထဲ လည်ပတ်စီးမျောနေသည်မှာ အနုပညာပင်ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်နိုင်ငံခြား အနုပညာရှင်များ၏ ပန်းချီကားများ၊ ပန်းပုရုပ်များ၊ ဂီတတေးသွား များကြား ကြည့်နူးပျော်ပိုက်ခဲ့၏။ ဖခင်ကြီးမှာ သူ့ဝါသနာကို တား ဆီး၍မရမှန်း သိလာသောအခါ အနုပညာလုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စတီရီယိုအခန်းတစ်ခန်း တည်ဆောက်ပေးကာ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်သောလုပ်ငန်းများကို ဇောက်ချလုပ်ကိုင်စေ၏။

ထို့ပြင် . . . ဖခင်ကြီးမှာ အသက်အရွယ်ရလာပြီးမို့ သူ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်၏။ သူ့မိတ်ဆွေ သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦး အိမ်ထောင် လေးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပြောကြားလာ၏။ လင်းနေမင်းမှ အိမ် ထောင်သည်ဘဝကို မခံစားလိုသေး။ ဖခင်ကြီးအစီအစဉ်နှင့် သူ့ထံ

ရောက်ရှိလာသော ဧကရီနှင့်ကို ကနဦးတွင် သူ့စိမ်းစိမ်းဆန်ဆန် ဆက်ဆံခဲ့၏။

သို့သော် ဧကရီနှင့်၏အလှက ကဗျာဆန်၏။ စကားဝါ နှစ်လိုကြည့်လှသော အသားအရည်၊ သောက်ရှူးကြယ်လိုဝင်းလှ တောက်ရွန်းသောမျက်လုံးအစုံ၊ ပန်းနုသွေးနှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် နွဲ့ နွဲ့အိအိကလေးနှင့် အလှရိပ်များ ဝင်းစိုနေသော ဧကရီနှင့် . . .

အကြည့်က တဖက်သား၏နုလုံးသားကို ဖမ်းစားညှို့ယူပစ် လိုက်နိုင်သလို အပြောအဆိုကလည်း ညင်ညင်သာသာနှင့် သိမ်မွေ့ လှ၏။ သူ့ပျော်ပိုက်မူးယစ်နေမိသော အနုပညာကမ္ဘာလေးထဲသို့ ဧကရီနှင့် မကြာခဏာရောက်လာတက်၏။ သူ့၏ဆွဲလက်စပန်းချီ ကားများကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း တွတ်တီးတွတ်တာဆိုတတ်၏။

ကနဦးမှတော့ ဧကရီနှင့် သူ့ကမ္ဘာထဲဝင်လာမည်ကိုစိတ် ထဲတွင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် သူ့အပြောသူ့ အပြုနှင့် ကဗျာဆန်လှသော လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် လင်းနေ မင်း၏အာရုံများ တမျိုးတမည်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ယခုလည်း ဧကရီနှင့်မလာသည်မှာ သုံးလေးရက်ခန့်ရှိ ပြီမို့ စိတ်ထဲကမျှော်နေမိ၏။ သူ့လာလျှင် လက်ဆောင်ထူးထူးဆန်း ဆန်းလည်းပေးရန် ကြံရွယ်ထား၏။ အဆိုပါလက်ဆောင်က တခြားတော့မဟုတ် ဧကရီနှင့်၏အလှကို အာရုံယူ၍ရေးဆွဲထား သောပန်းချီကား တစ်ချပ်ပင်ဖြစ်၏။

လင်းနေမင်းသည် တရင်းဘတ်ချ်ပေါ်မှ ထုတ်ပြန် ပြန်ကြွသွားရောင် ကတိပါနှင့် ဖုံးထားသော ပန်းချီကားလေးကို

ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ပန်းချီကလေးကို ထောင့်အဖျားဖျားမှကြည့်ရင်း ကင်းဘတ်စကင်းလေးရှိ စားပွဲပုလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ထရစ်ပါဖိုက်စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏။

တလွင့်လွင့်တက်သွားသော မီးခိုးငွေ့ကြား ဧကရီနှင်း၏ အလှကဏ္ဍိးတဝါး ဖြစ်သွားဆော်လည်း အပြုံးရိပ်ကလေးထင်ကျန်နေဆဲ . . .

ပန်းချီကားလေးကို မော့ကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ ဘီယာဖူးကိုဖွင့်၍ တစ်ငုံမော့သောက်လိုက်၏။

“ တီ . . . တီ ”

“ လာပြီဟေ့ ”

အခန်းတံခါးတက်မှ အသံပေါ်လာသဖြင့် ခုံပေါ်မှထလိုက်ပြီး လျှောက်လာခဲ့၏။ စိတ်ထဲတွင် ဧကရီနှင်းလာပြီဟုတွေးကာ ပီတီဝေနေမိ၏။ မတွေ့ရသည့်မှာ သုံးလေးရက်ဆိုသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြာလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အခန်းတံခါးဆီးသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ရင်း ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ ဟာ ”

“ မလှုပ်နဲ့နော် ”

“ ခင် . . . ခင်ဗျားတို့ ”

“ တိတ်စမ်း . . . အထဲဝင်စမ်း ”

“ ဟင် ”

ရှုတ်တရတ် တံခါးဝမှပေါ်လာသော ပစ္စတိုတစ်လက်၏ ပြောင်းဝကိုကြည့်ရင်း လင်းနေမင်းပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား

၏။ ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ လောင်းကုတ်အနက်ဝတ်ထားသော ပစ္စတို ဝင်လာ၏။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏လက်ထဲတွင် ပြောင်လက်နက်မောင်နေသော ပစ္စတိုသေနတ်များ ကိုယ်စီကိုင်ထား၏။ အချင်းအရာကြောင့် လင်းနေမင်းနောက် တဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွား၏။

“ ချေ ဆုံးမှဝင်လာသော အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စတိုနှင့် ရင်အုံတည့်တည့်ကို ခြိန်ရင်း ဝါးလုံးထိုးဝင်လာ၏။ လင်းနေမင်း စိတ်တွေအရမ်း ထုတ်ငှားသွား၏။ မကြုံဘူးသည့်အဖြစ်မို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခဲစားနေရ၏။ ”

ထိုစဉ် ကင်တိုတို တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိသော လောင်းကုတ် ဝင်လာ၏။ ကြည့်ပြာရောင်တောက်နေသော နေကာမျက်မှန် ခြိတ်ထားပြီး သူ့အနားသို့လျှောက်လာ၏။ လင်းနေမင်းသည် ထိုတိုတိုလူကိုကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် မေးလိုက်၏။

“ ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ ”

“ တိတ်စမ်း . . . လင်းနေမင်း . . . မင်းမေးတာကိုဖြေဖို့ ”

“ အဲဒီရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးကွ . . . တိတ်တိတ်နေစမ်း . . . ”

“ ဝျာ ”

“ ငနောက် ”

“ ပြော . . . အာစရိ ”

“ ဖမ်းချုပ်ပြီး . . . ခေါင်းစွပ်ပစ်လိုက်ကွာ . . . ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဟင် . . . ခင် . . . ခင်ဗျားတို့ ”

“ ဟော့ကောင် လင်းနေမင်း ရှုတ်ရှုတ်သံသံတော့မလုပ်နော် . . . လုပ်တာနဲ့အပစ်ဘဲ ”

“ ဟင် ”

ဂင်တိုတို့နှင့် လူ၏စကားသံက မာကျောလှ၏။ လှုပ်ရှားကလည်း မြန်ဆန်လှ၏။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ငနောင့်ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လင်းနေမင်းကို နောက်ဖက်မှ ဖမ်းချုပ်လိုပြီး မျက်နှာပေါ်သို့ ခေါင်းစွပ်အနက်ကြီး စွပ်ချလိုက်၏။

ထိုအပြုအမူကြောင့် လင်းနေမင်းမှာ အလွန်အမင်းစိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ ဘာကြောင့် ယခုလို ဖမ်းဆီးလာသည်ကိုလည်း မစဉ်းစားတက်အောင်ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် နောက်ကသူ့ကို အကြမ်းတမ်းဆွဲခေါ်ကာ အဆောက်အအုံ အနောက်ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ်သွား၏။

“ တက်စမ်းကွာ ”

.....

“ ငနောက် . . . သတိထားနော် ”

“ စိတ်ချ အာစရိ ”

သူတို့ရပ်ထားသော အလုံပိတ်ကားပေါ် တင်ခိုင်းပြီးစမ်းနိုးကာ အနောက်ဘက်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းထွက်သွားလေ၏။ လင်းနေမင်းမှာ ယခုလို ပြုမူလာပုံကို . . . အံ့ဩနေ၏။ အမှန်တော့ ဗွီဒီယိုခွေများ၌သာ မြင်ဘူးတွေ့ဘူးခဲ့သော အတွေ့အကြုံလက်တွေ့ကြုံတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချက်

နင်း၏။ တကယ်တမ်းအားဖြင့် သူ့ဘဝက ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အသွယ်ကင်းမဲ့နေသည်ဟု ဆိုရမလိမ့် . . .။

ခုစရိုက်လောကနှင့် ဆိုလျှင်ပို၍ဝေလာဝေးမျိုး နားမည်နိုင်အောင်ခံစားနေရ၏။ ထိုအချိန်တွင် တရိပ်ရိပ်မောင်းမောင်းသော ကားကလေးသည် ဖြူပြင်အရှေ့ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကြီးတစ် ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

“ ဆင်းစမ်း ”

“ ခင်ဗျားတို့ . . . ကျုပ်ကိုဘယ်ကိုခေါ် ”

“ လာစမ်းပါကွာ ”

မေးမည်ကြံသော်လည်း မေး၍မရ၊ ငနောက်ကသူ့ကို နှိုးဖက်ခါ ခေါင်းပုပ်ကိုချွတ်ပစ်လိုက်၏။ မျက်စိတွေ ပြာဆင်းသွား၏။ အမှောင်ထဲ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် နေခဲ့ရသည်မို့ မျက်စိကို ခြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရ၏။

အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး၊ စုလစ်မွန်းချွန်တို့နှင့် တစ္ဆေအိမ်ကြီးအလားပင်၊ ရေနံရောင်ကလည်း မိုင်းမိုင်းဖျော့ရောနေ၏။ အမိုးအရှေ့ဘက်မှာလန်ထွက်နေ၏။

ခြံကြီးထဲတွင် သစ်ပင်ကြီးများ ခပ်စိပ်စိပ်ပေါက်နေပြီး ဖြူပြင်ပေါ်တွင် ရွက်ခြောက်တွေဖွေးဖွေး လှုပ်နေ၏။

ငနောက်သည် လင်းနေမင်းကို ရှေ့မှသွားခိုင်းလိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်က မေးခွန်းတွေပြည့်နှက်နေ၏။ မေးလိုရမည်တည်းထင်။ ထိုကြောင့် ဘေးဆီကိုကြည့်လိုက်ရာ အိမ်ကြီးအလယ်တွင် တောအုပ်ကြီးပိတ်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်လေ၏။

ကျေးဇူးတင်သရကာတို့၏ အသံဗလံများက ဆူညံနေ၏။ သူတို့လူစု အိမ်အိုကြီးပေါ်သို့ ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း တက်ခဲ့ကြ၏။ လှေကားထစ်များမှာ ဟိုတစ်စ ခီတစ်စပြုတ်ထွက်နေ၏။ ကြာမြင့်လှပြီမို့ အရောင်မှာလည်း မွဲတေခြောက်ကပ်နေ၏။ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်အရောက်တွင် ခန်းမကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ လာကြပြီလား ”
 “ ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး . . ပါလာပါပြီ ”
 “ ကောင်းတယ်ကွာ . . ကဲ ထိုင်ပါဦး ကိုလင်းနေမင်း ”

... ..

ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် ခန့်ခန့်ညားညား ထိုင်နေသောလူကြီး တစ်ဦး၊ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေသည့် အလားထင်ရ၏။ ဖိဂျာကက် ထူထူပွပွကြီးကိုဝတ်ခါ ဆေးတံရှည်ကြီးကို ဖွာရှိုက်နေသော အသက်လေးဆယ်ကျေပျံ့ပျံ့လှကြီးတစ်ဦး ခန္ဓာကိုယ်က ထွားကြိုင်းဝပြုံးနေပြီ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပါးသိုင်းမွှေးမုတ်ဆိတ်မွှေးများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း နှာခေါင်းတိုတို၊ မျက်လုံးပြုပြုနှင့် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာနှင့်တူလှ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာဆေးတံထဲသို့ဆေးတစ်ဆုံးထဲလိုက်ပြီး မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း သူ့ကိုဖြုံးစေနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ ကြောက်နေပြီလား . . လင်းနေမင်း ”
 “ ဘာကိုကြောက်ကမှာလဲ . . ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ ”

ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုဖမ်းသလဲ ပြောစမ်း . . ဒါ . . ဥပဒေမဲ့တိုင်း မြည် မဟုတ်ဘူးဗျ ”

“ ဟေ့ . . လုပ်လှချည်လားကွ . . မင်းစကားတွေကြားရတော့ ငါတောင်ဖြူသွားတယ် . . ဟင် . . ဟင် . စိတ်လျော့လိုက်ဖမ်းပါလင်းနေမင်းရာ . . မင်းကို ငါတို့ခိုင်းတာလုပ်ပေးပြီးတာနဲ့ ပြန်လွှတ်မှာပါ ”

“ ဘာခိုင်းမလို့လဲ . . ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်သိမှမသိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ . . ကူညီရမှာလဲ ”

“ အော် . . တယ်လဲ စိမ်းကားတာကိုးကွ . . မင်းက ငါနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်လို့လား . . ဟား ဟား ဟား ”

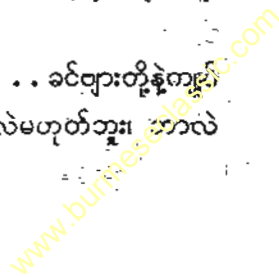
“ ကျုပ်ကို . . မဆိုင်တာတွေပြောမနေနဲ့ ”

“ အောင်မယ် . . မင်းကများ ငါ့ကိုပြန်ခြောက်နေသလား မှတ်ထားကွ . . ငါနာမည် စောဗညားတဲ့ ယဲယဲ ဒုစရိုက်လောကမှာ မြွေနဂါးစောဗညားဆို အားလုံးသိတယ် . . ကဲ . . ငါနာမည်သိပြီဆိုတော့ မင်း ငါ့ခိုင်းတာ လုပ်ရမယ် ”

“ ဘာဗျ ”

“ ဟေ့ကောင် လင်းနေမင်း . . ငါ . . မင်းအဖေမဟုတ်ဘူးကွ . . မင်းလုပ်ချင်တဲ့ မင်းပြောရင်ဖြစ်တဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး မင်းကို ငါတို့ဖမ်းလာတာကွ . . ”

“ ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့ဖမ်းရတာလဲ . . ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျွန်တဲက ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ ဆက်ဆံခဲ့တာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလဲ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့လား ပြော . . ”

“ ကြိုက်သွားပြီး လင်းနေမင်း မင်းစကားတွေက ကျောက်ခဲ ပဲကွ . . အင်း တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ . . ဒါ မင်းမကြုံဘူး မတွေ့ဘူးတဲ့ နယ်မြေစိမ်းနော် . . တစ်လှမ်းမှားတာနဲ့ မင်းပြာကျသွား မယ် . . ”

စောဗညား၏ စကားတွေက တဖက်သားစိတ်ဓါတ်ကို စိစိညက်ညက် ကြေသွားစေနိုင်၏။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဟောက်ဟမ်း ပြောဆိုလာသောအခါ ဒေါသစိတ်ကြောင့် သူ့အသွင်က ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မာန်ဖီနေသော ဝက်ဝံကြီး တစ်ကောင်အလားပင်။

လင်းနေမင်းမှာ အနုပညာသမား ဖြစ်သော်လည်း သွေးနည်းလှသူ မဟုတ်။ စောဗညားကို ခပ်ရဲရဲပြန်ကြည့်ရင်း ပြောဆိုပစ်လိုက်၏။

“ ဒါ ဥပဒေမရှိတဲ့ နိုင်ငံမဟုတ်ဘူး ဦးစောဗညား . . ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ရိုက် . . . ”

“ ဟေ့ကောင် . . တိတ်စမ်း ”

ခပ်ရဲရဲ ပြန်ပြောစုံသော လင်းနေမင်းကြောင့် စောဗညား ပေါက်ကွဲသွား၏။ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ပန်းသီးမှည့်ကြီးလို ရဲတောက်လာပြီး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရင်းပြောလိုက်၏။ သူ့အပြုအမူကြောင့် အခန်းထောင့်တွင် ရပ်စောင့်နေသော လူထွားကြီး တစ်ဦးရောက်ရှိလာသည်။

“ ဆရာ . . ဘာ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဟေ့ကောင် အထစ် ”

“ ပြော . . ပြောပါဆရာ ”
“ မင်း . . နဲနဲပုံစံပေးလိုက်စမ်းကွာ . . မြန်မြန်ခေါ်သွား ဆော်ကြာ ဒီကောင်ကို ငါသတ်မိမယ် . . ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ငနောက်နဲ့ . . ကုတ်ဝဲပါ ခေါ်လိုက် ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ”

စကားထစ်နေသော လူထွားကြီးသည် ငနောက်နှင့်ကုတ်ဝဲတို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး လင်းနေမင်းကို ဖမ်းချုပ်ခါ အိမ်ကြီးအနောက်ဘက် မြေအောက်ခန်းသို့ ခေါ်ချသွား၏။

လင်းနေမင်းမှာ သူတို့အလယ်တွင် ယုန်သူငယ်ပမာ ချာလည်ချာလည် ဖြစ်နေ၏။

မြေအောက်ခန်း ရောက်သည်နှင့် သူတို့သုံးဦး လင်းနေမင်း ကို နည်းပေါင်းစုံနှင့် နှိပ်စက်လေတော့၏။ ညာဘယ် ခိုက်လက်သီး များ တဖုံးဖုံးကန်ထည့်လာသော ကန်ချက်များကြား ထင်းနေမင်း လှိမ့်နေ၏။

နံစောင်းနှစ်ဘက်စလုံးလည်း ကျိုသွားလုမတတ် ခံစားနေရ၏။ မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံးလည်း ဖူးမောက်ဖောင်ကားကာ မျက်စိနှစ်လုံးပင် ဖွင့်၍မရတော့ . . .

“ ဘယ်လိုလဲကွ . . အရသာရှိရဲ့လား ”

“ အား . . ကျွတ် . . ကျွန် . . ခင်ဗျားတို့ . . မိုက်ခိုင်း ”

“ ဟာ . . ဒီကောင် . . ကံကွာ ”

“ ဖုံး . . ဖုံး . . ခွပ် ”

“ အိုး . . . အား ”

အထစ်က သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ကန်ပစ်လိုက်ရာ မြေပြင်ပေါ် သုံးလေးပတ်ခန့် လှိမ့်ဆင်းသွား၏။ ပြင်းထန်လှသော ကန်ချက်ကြောင့် မျက်နှာတပြင်လုံး သွေးစတွေ ဖြာနေ၏။ ပါးစပ်လည်းမဟနိုင်တော့၊ မျက်စိလည်းမဖွင့်နိုင်တော့၊ နောက်ထပ်သုံးလေးချက်ခန့် အကန်ခံလိုက်ရသောအခါ လင်းနေမင်း မေ့မော့သွားလေ၏။

သူတို့သုံးယောက် လင်းနေမင်းကို စိတ်ကြိုက်နှိပ်စက်နေစဉ် မြေအောက်ခန်းဝမှနေ၍ စောဗညားရောက်ရှိလာ၏။

“ သေအောင်လည်း မလုပ်ကြနဲ့အုံးကွ . . . ”

“ မေ့နေတာပါ . . . ဆရာဗညား ”

“ တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . ဒီကောင်ဟာ ငါတို့အတွက် ရွှေပဲကွ . . . အရမ်းလုပ်ချလိုက်လို့ ကျောက်ခဲဖြစ်သွားဦးမယ် . . . ဟား ဟား ဟား ”

“ ဆော့နိပဲ ဆရာဗညား . . . ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းလက်လွန်းသွားတယ် ”

“ ဒါဆို . . . ဆေးလေးဘာလေး ထည့်ပေးလိုက်ကွာ ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ပြီးရင် . . . ငါ အဲဒီကောင်နဲ့ စကားပြောမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လင်းနေမင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ချီမကာ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာပြီး ဆေးထည့်ပေးလိုက်

၏။ ပြင်းထန်လှသော နှိပ်ကွက်မှုကြောင့် လင်းနေမင်းခမျာ မျောနေ၏။

ညတိရလာသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ ဘဝတပါးပြောင်းလဲသွားပြီဟုပင် ထင်မိ၏။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်တော့လည်း ဖွင့်မရခန္ဓာကိုလှုပ်ကြည့်တော့လည်း လှုပ်၍မရ ။

“ ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်းနေမင်း တော်တော်အရသာတွေ နေပလားဗျ . . . ဟဲဟဲ . . . မပူပါနဲ့ဗျာ . . . ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကိုတော့ ဒီ ဝီစကိုလေးနဲ့ မြည်းကြည့်စမ်းပါ . . . ကောင်းလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း ကဲ . . . ငနောက် . . . သူ့ကိုထူလိုက်စမ်းကွ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် ”

“ ဟို . . . တော်တော်ခဲနေရခက်သကိုး ဟဲဟဲ . . . မပူပါနဲ့ ဆေးတိုက်ပါမယ် ”

စောဗညားသည် ငနောက်ကိုယ်ကိုမိ၍ ထလာသော လင်းနေမင်းပါးစပ်ထဲသို့ ဝီစကိုနှစ်ပတ်ခန့် လောင်းထည့်ပေးလိုက်၏။

သူ့ရင်ထဲ အပူဖီးကြောင်းကြီး မျောဆင်းသွားသလိုပင် . . . လုံး၏ မျက်လုံးများ . . . တော် . . . တော် ”
တောက်လောင်နေ၏။

ယခုအချိန်တွင် သူတင်း၍ ပါးစပ်ထဲ လည်း တစ်ကိုယ်လုံးရစရာ မရှိတော့၊ အသက်ပူ

“ အား . . ခင် . . ခင်ဗျားတို့ ဘာ . . ဘာလိုချင် ”

“ အေး . . ဒီလိုမှပေါ့ လွန်းနေမင်းရာ . . ဘော်ဒါစိတ် ထားစမ်းပါကွာ . . ပြေပြေလည်ပြောရင်း ဆင်တောင်အလကား ဝယ်လို့ရပါတယ်ကွာ . . ဟား ဟား ဟား ”

စောဗညားက သူ့ စကားနှင့်သူ ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်နေ၏။ လက်ထဲတွင် ပြောင်လက်နေသော သေနတ်တစ်လက်ကို ထားပြီး သေနတ်ပြောင်းကို ပါးနှင့်ပွတ်သပ်နေ၏။

“ လင်းနေမင်း ”

“ ဘာလဲ . . ”

“ မင်း ငါ့ခိုင်းတာလုပ်ပေးကွာ . . လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် . . မင်းအသား ထပ်နာစရာမလိုဘူးကွာ . . ဘယ်လိုလဲ ”

“ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ”

“ တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ . . မင်းတို့ရဲ့ ဖမ်မ လီရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော်ကို ဒီကိုခေါ်လိုက်ပြီးတော့ သည်ပေါလ် စကားကုမ္ပဏီ နဲ့ ပက်သတ်ပြီး မင်းဖခင်ကြီးက မင်းကိုလွဲအပ်ဖို့ စာချုပ်စာတမ်း တွေကို အဲဒီ ဦးမိုးဘကျော်ဆီက ယူပေးပါ။ ဒါဆို . . ပြီးပြီလေ ”

“ ဟာ . . အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဖေဖေကိုစကို ကျွန်တော်ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ရှုပ်တာမဟုတ်ဘူး ” - ပြာမယ် ”

စာချုပ်စာတမ်းတွေ ဘာတွေလဲ လင်းနေမင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရှိုက်မရှိဘူး . . ”

“ အဲဒါ . . ” - နတ်သို့ ခေါ်လာပြီး ဆေးထည့်ပေးလိုက် ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ကိစ္စတွေပဲ အရေးကြီးတာ မင်း ဦးမိုးဘကျော်ကို ဒီကိုခေါ်လိုက်ဖို့ပဲ ကဲ . . လွယ်လွယ်လေး ကိစ္စပါကွာ အသားမနာချင်စမ်းပါနဲ့ ”

စောဗညား၏ ပြောလာသောစကားတွေကို လင်းနေမင်း နားမလည်။

သူ့ဘာကိုမျှလည်း မသိပေ။ ဖခင်ကြီးပေးခဲ့ ကမ်းခဲ့မည်ဆို ရင်တောင် ခေါင်းခါပစ်လိုက်မည့် လူတန်းစာ အဝကို သူတစ်ပါး အားကိုးနှင့် အသက်မရှုလို့၊ သူ့ပန်းချီပညာနှင့် နေထိုင်သွား၍ပင် ဘဝကို စိုပြေစွာနေနိုင်သည်ဟု သူယုံကြည်ခဲ့၏။

ယခုတော့ စောဗညားစကားတွေက သူ့အတွက် ခါးသီး လွန်းလှ၏။ အမွေဆိုသော စကားလုံးကို လင်းနေမင်းအရွံဆုံး၊ မိုခင်ဖခင်ကြီးများ ရှာဖွေစုဆောင်းထားမှုကို သူမသုံးဖြုန်းလို့၊ ယစ်လည်း မယစ်မူးချင်း အမွေဆိုသည်မှာ ထိုက်မှ . . ထိုက်သည် တိုင်အောင် လင်းနေမင်း မမျှော်လင့် . . ။

သူ့ဘဝတွင် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်အားကိုးခြင်း ဆိုသည့် အချက်မှလွဲ၍ အခြားခပ်ညံ့ညံ့ အာရုံများမရှိ၊ ယခုတော့ စော ဗညား၏ စကားတွေက အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ပေါ်ပေါက် လာသည့်အခြေအနေက ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲအခြေနေ၊ သူမလုပ်လျှင် သူ့ကို ဇီဝိန်ချွေပစ်မှာ သေချာနေ၏။ သူတို့အား လုံး၏ မျက်လုံးများသည် လောဘအနိုးများ တလုံးလုံး တညီးညီး တောက်လောင်နေ၏။

ယခုအချိန်တွင် သူတင်း၍မဖြစ်သေး၊ ဒဏ်ရာတွေက လည်း တစ်ကိုယ်လုံးရစရာ မရှိတော့၊ အသက်ကို ချင်သန်အောင်

ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရင်း စောဗညားထံမှ ဆဲလ်ဖုန်းကိုယူ၍ သူ့တို့မိသားစု၏ အတိုင်အပင်ခံရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော်အား အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ခေါ်ယူလိုက်၏။

လင်းနေမင်း၏ စကားသံကို စောဗညားတို့လူသိုက် နားစွင့်ရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြ၏။ စကားသံဆုံးသွားသောအခါ စောဗညားသည် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလိုက်ပြီး ချီးကျူးလိုက်၏။

“ လိမ္မာလိုက်တဲ့ . . . လင်းနေမင်းကလေးရာ . . . မင်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနားလည်ဆုံး သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ပါပဲ ”

“ ဟုတ်ပါ့ဗျာ . . . ဟုတ်ပါ ”

“ အင်း . . . ဒီလိုမှပေါ့ကွာ . . . ကဲ . . . သူ့ကိုစားစရာ သောက်စရာတွေ ယူပေးလိုက်ဟေ့ လိုလေသေးမရှိစေနဲ့နော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာဗညား ”

“ အေး အေး . . . ကဲ . . . ကျုပ်တို့ခွင့်ပြုအုံး လင်းနေမင်း ”

ပြောရင်း ဝက်ဝံကိုယ်လုံးကြီးကို မနိုင်တနိုင် သယ်၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ငနောက်နှင့် အထစ်သည် စောဗညား၏အမိန့်အတိုင်း လင်းနေမင်း၏ရှေ့သို့ စားသောက်ဖွယ် ရာများယူလာ၏။

“ ဟော့ဒါ . . . တစ်ဘာဂါ၊ ဟော့ဒါ အသားကင်၊ ဟော့ဒါ ဘရာဇီး ဝီစကီ . . . မင်းစိတ်ကြိုက်စားပေတော့ လင်းနေ . . . ငါတို့ အခန်းအပြင်မှာရှိမယ် ”

ငနောက်တို့လူစု အခန်းထဲမှထွက်သွား၏။ လင်းနေမင်း

တစ်ကိုယ်လုံး အကန်အကြောက်ခံထားရသဖြင့် နာကျင်ကိုက်ခဲ နေ၏။ စောဗညားစောဗညားဇွတ် အဓမ္မတိုက်ထားသည့် ဝီစကီ အချိန်ကြောင့်လည်း နေသာထိုင်သာရှိနေ၏။

မီးခိုးငွေပြာပြာကလေးများက တလွင့်လွင့် ဖွာတက်သွား ၍ သူ့ဘာကိုမျှ မစဉ်းစာတတ်တော့၊ ဘာကြောင့် စာချုပ်စာတမ်းများကို စောဗညားကလိုချင်သလဲ၊ ဖခင်ကြီးသက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးသည့်အချိန်တွင် ယခုလို သူနှင့်ပတ်သတ်နေသည့် စာချုပ်စာတမ်းများ ရယူလိုသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်

ထိုအခြေနေနှစ်ရပ်ကြား . . . တစ်ခုခုကွာဟနေသလိုပင်၊ အဆက်အစပ် ကင်းမဲ့လှသော လုပ်ရပ်တစ်ခု . . . သို့သော် သူတို့ သူ့ရှားမှုက အဖွဲ့အစည်းနှင့်မို့ . . . လင်းနေမင်း ခေါင်းစားသွား၏။ သူနှင့်ပတ်သက်သည့် စာချုပ်စာတမ်းများ အဓမ္မလိုချင်လှသည်ဆိုတော့ သူ့ဖခင်ကြီး၏ အခြေနေကို ပူပင်မိလာ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စောဗညား ဆဲလ်ဖုန်းကိုရှာတော့ အဖွဲ့ပေါ်တွင် မမြင်ရတော့ခြေ၊ စိတ်ထဲတွင် ဖခင်ကြီးအတွက် ခုဝန်လာ၏။

မီးပွားရေးကိုသာ ဘဝထင်ထားသော ဖခင်ကြီး၊ အမြဲတမ်း အရင်းဝေယားများကြားတွင် တိုးပွားလာသော ကိန်းဂဏန်းများ ကြည့်၍ ယစ်မူးကြည်နူးနေတတ်သောဖခင်ကြီး၊ ယခုလည်း လင်းအကြောင်းအချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဿနာပေါ်ပေါက် ဘာပြုလားဟု လင်းနေမင်းတွေးမိ၏။

စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်လာ၏။ မီးပွားရေး

လောကထဲ ။ ဘဝတစ်ခုလုံး နစ်မြုပ်နေသော ဖခင်ကြီးဖြူ
ပေမယ့် သူ့ကို အမြဲတမ်းဂရုစိုက်ရှိလှသော ဖခင်ကြီး၊ တာ
ပတ်လျှင် ဆဲလ်ဖုန်းနှင့် မကြာခဏဆက်ခါ သား၏ကျန်းမာ
ရေးလုပ်ငန်းကိုင်ငံငန်းများကို စိုးရိမ်တကြီး မေးမြန်းတတ်သော
ဖခင်ကြီး . . .

ထိုဖခင်ကြီး ကွယ်ပျောက်သွားမှာ သူထိတ်လန့်နေ၏။
သူလည်းအရွယ်ရောက်ပြီမို့ ဖခင်ကြီးကို အားကိုးသမ္မုမပြုလိုတော့
သို့သော် . . . ဖခင်ကြီးရှိသေးပါလား အသိကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ
ချမ်းမြေ့ခဲ့ရ၏။ ကြည်နူးခဲ့ရ၏။

ယခုတော့ သူချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသော ဖခင်ကြီး ဘာတွေ
ဖြစ်နေပြီလဲ၊ စိတ်ထဲတွင်မရဲတရဲ တွေးကြည့်ရင်း ပူပန်သောကတွေ
ယှက်ဝေလာရ၏။

ထိုစဉ် လက်ကြားတွင်ညှပ်ထားသော စီးကရက်တို့ကြောင့်
သူသတိဝင်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရှိက်ထားသလို နာကျင်နေဆဲ
စားပွဲပေါ်မှ ဝီစကီပုလင်းကို အဖုံးဖွင့်၍ နှစ်ပတ်ခန့်ထည့်လိုက်ပြီး
ဆော်ဒါနှင့်ရေခဲရောကာ တစ်ငုံမော့လိုက်၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ အထစ်ဝင်လာ၏။ လင်းနေမင်းသည်
အထစ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ခါဖွာ
လိုက်၏။

“ ကိုလင်း . . . လင်းနေမင်း ”

“ ဘာလဲ ”

“ ကျွန် . . . ကျွန်တော်နဲ့ . . . လိုက် . . . လိုက်ခဲ့ ”

“ ဘယ်ကိုလဲ ”

“ တိတ် . . . တိတ်စမ်း . . . လိုက် . . . လိုက်ဆိုလိုက်ခဲ့ . . .
ဒီမှာ . . . တွေ့လား ”

အထစ်က ခါးကြားတွင် ထိုးထားသော ပစ္စတိုကိုထုတ်၍
ပြလိုက်၏။ လူ့အသက်ကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ခြွေဖျက်နိုင်သည်။
သေနတ်တစ်လက် . . .

အထစ်သည် ပစ္စတိုကို တသသလုပ်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှ
ထရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကန်ထားကြောက်ထားသဖြင့်
ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်နှင့် ယိုင်လဲမတတ်ဖြစ်နေ၏။ အထစ်
သည် သူ့ကိုဆွဲလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ခေါ်ထုတ်ခဲ့၏။

လင်းနေမင်း၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့အသက်ထက် ဖခင်ကြီး၏
အသက်က ပို၍အရေးကြီးသဖြင့် အလိုက်သင့်နေသွားရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေ၏။

အခန်း (၂)

“ဟာ . . မောင်လင်းနေမင်း ဘယ် . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ် . . တစ်လုံးလုံးလဲ . . ဖူးယောင်လို့ပါလား ”

အိမ်ကြီး၏ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော အတိုင်ပင်ခံ ရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော်၊ သူ့အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ပြောလာ၏။ လင်းနေမင်းသည် အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောရန်မသင့်သေး၍ စကားကိုဘေးလွှဲပြီး ပြောလိုက်၏။

“ လိမ့်ကျွထားလို့ပါ . . ဦးလေး ဘကျော် ”

“ ဟေ့ . . စိတ်မကောင်စရာပါလားကွာ . . ဒါထက်ဒီကို ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ပြောပါ့မယ် ”

လင်းနေမင်းသည် ဦးမိုးဘကျော်၏ အရှေ့ဘက်တွင် ထိုင်၍ ထိုင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ စောဗညား ငိုလှူသိုက်ဝင်လာ၏။ အထစ်သည် ဧည့်ခန်းတံခါးမကြီးကို ဝိတ်လိုက်ပြီး သူ့ဆရာကို အချက်ပေးလိုက်၏။ စောဗညားသည် ပြေးပြုဖြူမျက်နှာကြီးနှင့် တဟဲဟဲလှုပ်ရင်း ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“ ဘယ်လိုလဲ . . ဦးမိုးဘကျော် . . နေကောင်းတယ်နော် ”

“ ဗျာ . . ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ . . ကျွန်တော်ကို နေကြလို့လား ”

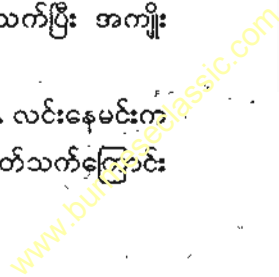
“ ဟာ . . မသိဘဲ နေပါ့မလားဗျာ . . ခင်ဗျားလို ဦးမိုးဘကျော် ပြည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုမသိရင် ကျွန်တော်တို့တတွေ ဆုံးပဲလို့ ပြောခံရမှာပေါ့ . . မဟုတ်ဘူးလင်း လင်းနေမင်း ”

.....

စောဗညား၏စကားသံက လှောင်သံစွက်နေသည်မို့ ဦးမိုးဘကျော်မှာ သံသယစိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။ လင်းနေမင်း၏ အသွင်အပြင်နှင့် စောဗညား၏အမူအရာတို့ကို ဦးမိုးဘကျော်၏ စိတ်ထဲစနောင့်စနင်း ဖြစ်နေ၏။

“ နေပါဦး ခင်ဗျားတို့က ခုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျိုးကြောင်းရှိနေလို့လား ”

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ရှေ့နေကြီးရာ . . လင်းနေမင်းက ကျွန်တော့ညီလေးလေ . . ဒီတော့ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း ပြောတာပေါ့ဗျာ ”

“ဟင် . . . သေချာလား . . . မောင်လင်းနေမင်း ”

“အော် . . . အင်း . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ”

“ဟဲ ဟဲ . . . ကျုပ်မပြောဘူးလား ရှေ့နေကြီးရဲ့ . . . အရေးကြီးတာ ရှေ့နေကြီးလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဖို့ပဲလိုတယ် ”

စောဗညား၏စကားတွေက မောက်မာရင့်သီးလှ၏။ အပြောအဆို၊ အမူအရာကအစ မနိုးသားသည့်အသွင်သဏ္ဍာန်များ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဦးမိုးဘကျော်၏သံသယစိတ်က ပို၍ကြီးထွားလာ၏။ သို့သော် ပညာတတ်ပီပီ ရင်ထဲတွင် အခိုင်အခဲဖြစ်လာသော သံသယတွေကို မြို့သိပ်ရှင်း သူ့လုပ်ငန်းကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“ကဲ . . . ပြောပါဦး မောင်လင်းနေမင်း . . . ဘာလိုကြောင့် စာချုပ်စာတမ်းတွေ ယူချင်ရတာလဲ . . . တကယ်ဆို ဒီစာချုပ်စာတမ်းတွေဟာ မင်းဖခင်ကြီးမရှိမှ . . . ဦးက မင်းကိုလွှဲပေးရမှာတဲ့ အဲဒါ . . . မင်းလုပ်ပုံကို ဦးနားမလည်ဘူး ပြီးတော့ . . . လုပ်နည်းလုပ်ဟန်လည်းလွဲနေတယ်ကွ ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါပေမယ့် ဦး . . . ဟို . . . ကျွန်တော်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စ ”

“ဟာ . . . မဆိုင်ဘူးလေကွာ ”

ဦးမိုးဘကျော်က လင်းနေမင်း၏ စကားကိုခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လိုက်၏။ ထိုစဉ် စောဗညားက သူတို့ပြောဆိုနေသည့် ကြားသို့ဝင်လာ၏။

“ခင်ဗျားဟာ ရှေ့နေပီပီ တယ်ပြီ လျာရှည်သကိုး . . . သူတောင်းတာကို . . . ပေးစရာရှိရင် ပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ သူဟာ

“သည်ဝေါလ်စတား” ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ ဦးဗလအောင်ရဲ့ အစ်ဦးတည်းသော သားပဲဟာ . . . ဘာမယ့်စရာရှိလို့လဲဗျ ”

“ဒီမှာကိုယ်လူ ဒီကိစ္စအရမ်းဝင်မပြောနဲ့ဗျ . . . စာချုပ်စာတမ်းတွေက ဥပဒေနဲ့ ချုပ်ကိုင်ပြီး စနစ်တကျလုပ်ထားတာဗျ ရောအင်ဆိုပြီး . . . ပေးချင်တိုင်းပေးလို့ မရဘူးဗျ . . . ”

“အော် . . . ဟား ဟား ဟား . . . တော်တော်စည်းကမ်းကြီးတဲ့ ရှေ့နေကြီးပဲကိုး . . . အေးလေ . . . ရှေ့နေရှေ့ရပ်ရဲ့အလုပ်က စင်နီတုံးနဲ့ ခါးကြားကအသားကို ဆွဲစား . . . ”

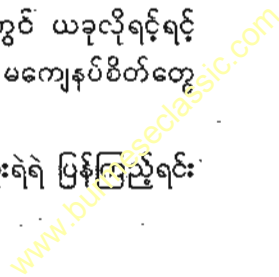
“ဟေ့လူ . . . တိတ်စမ်း ခင်ဗျားကျုပ်ကို ဘာမှတ်နေသလဲ ကျုပ်ဟာ တရားဥပဒေကို လေးစားမြတ်နိုးတဲ့၊ ဥပဒေကိုရိုသေတဲ့၊ ဥပဒေကို အားပြုတဲ့ရှေ့နေဗျ . . . ခင်ဗျားရဲ့ ပေါက်လို့ပဲစားစကားတွေကို ရပ်စမ်း ”

“အော် . . . ကြောက်စရာကောင်လှချည်လားဗျာ ကဲ . . . ထင်းနေမင်းကိုယ်စား ကျုပ်ပဲပြောပါ့မယ် . . . ခင်ဗျား လင်းနေမင်း ထောင်းနေတာကို ပေးမလား မပေးဘူးလားပြော ”

“ဘာ ”

စောဗညား၏စကားလုံးတွေက ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေ၏။ မြတ်သားမာကြောလွန်းလှပြီး ဦးမိုးဘကျော်၏ နားထဲတွင် ခါးသီးနေ၏။ သူ့ရှေ့နေ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ယခုလိုရင့်ရင့် သီးသီး တစ်ခါမျှ မဆက်ဆံခံခဲ့ရဘူးသဖြင့် မကျေနပ်စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲ သွား၏။

ထိုကြောင့်လည်း စောဗညားကို စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်ရှင်း

သွေးအေးအေးနှင့် ပြောချလိုက်၏။

“ ကျုပ်မပေးနိုင်ဘူးဗျ . . ခင်ဗျားတို့ကြိုက်တဲ့ . . နေရာက ပြောပေတော့ ”

“ ဘာ . . ခင်ဗျား . . စကားတွေ ဒါအကုန်ဘဲလား ”

“ ဟုတ်တယ် ကျုပ်ပြန်မယ် ”

“ အော် . . ဒီလိုကိုး . . ဟား ဟား ဟား ”

ဦးမိုးဘကျော်သည် ဒေါသတကြီးနှင့် ထိုင်ရာထလိုက်၏။ ထိုစဉ် စောဗညားသည် တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောရင်း ဖရီးကျကက်ထဲမှ သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်၍ ဦးမိုးကျော်ကို ချိန်ခွယ်လိုက်၏။

“ ဟာ . . မင်းတို့ . . လူ . . လူဆိုးတွေလား ”

“ ဟား ဟား ဟား လူဆိုးဟုတ်လား . . ခင်ဗျားစကားတွေ အံ့ချော်နေပြီ . . ဦးမိုးဘကျော် ကျုပ်တို့က တဖက်ကကောင်းရင်း ကျုပ်တို့ကကောင်းတတ်တဲ့ လူကောင်း လူလိမ္မာတွေပါဗျာ . . အေး . . တဖက်က ခါးသီးလာပြီဆိုရင်တော့ ဟဲ ဟဲ ကျွန်တော်တို့က ဒါနဲ့ပဲပြောတတ်ပါတယ် . . မြင်ပါတယ်နော် ဦးမိုးဘကျော် . . အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထိုင်လိုက်စမ်းပါဗျာ . . ဒီနေရာမှာ ဥပဒေလည်းမရှိဘူး၊ လက်ထိပ်လဲမရှိဘူးဗျ . . ဟင်ဟင့် . . ရှိတာ ဟောဒီသေနတ်ကလေးဘဲလေ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ခင်ဗျားဟာ ကူးတို့သမားကြီးဆို သွားချင်လို့လား . . သွားချင်ရင် ခင်ဗျား ပါးစပ်ထဲဦးဆုံး ကူးတို့ခလိုတယ်နော် . . အဲဒီကူးတို့ခကတော့ ဟောဒီသေနတ်ထဲက ကျည်ဆံပဲ ”

.....

စောဗညား၏စကားသံ ကြမ်းရှုကြား ဦးမိုးဘကျော်ငြိမ်ကျသွား၏။ ခုံပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်ရင်း နဖူးကျယ်ကျယ်ကြီးပေါ်တွင် စို့ထွက်လာသော ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြူဖြူနှင့် သုတ်လိုက်၏။

“ ကဲ . . ဘယ်လိုလဲ ဦးမိုးဘကျော် . . ခင်ဗျားဆိုမှာ ကိုလင်းနေမင်း လိုချင်တာအသင့်ပါလာသလား . . ပြောလေဗျာ ”

“ ပါ . . ပါတော့ပါပါတယ် . . ဒါပေမယ့် ဦးဗလအောင်နဲ့ . . မပြောရသေးတော့ ”

“ အဲဒီကိစ္စ ဘေးအန္တရာယ်လိုက်စမ်းပါဗျာ . . အရေးကြီးတာ ခင်ဗျား စာချုပ်စာတမ်းတွေပါတဲ့ ဟစ်တာချီလော့စ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပါ . . ”

“ ဗျာ . . ဒါ . . ဒါတော့ ”

“ တင်ဆိုတင်လိုက်ဗျာ . . ကျုပ်ပြောတာကြာတယ်နော် စကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး ဦးဘကျော် . . ခင်ဗျားရဲ့ တုန်ပြန်မှု အဖြူအမည်းကိုပဲ ကျုပ်ကြည့်ချင်တယ် ”

စောဗညားစကားကြောင့် ဦးမိုးဘကျော် ခေါင်းစားသွား၏။ စာချုပ်စာတမ်းများကို လက်လွတ်စပယ် ပေး၍မဖြစ်သေး၊ ဥပဒေကျကျ၊ စည်းစနစ်မှန်မှန်နှင့် ရေးသားချုပ်ဆိုထားသော စာချုပ်စာတမ်းများ ဖြစ်သည့်အပြင် သိန်းထောင်ချီ၍ တန်ဖိုးရှိလှသော စာချုပ်စာတမ်းများမို့ သူတွေဝေနေ၏။ ရှေ့တွင် ဦးမိုးဘကျော်ထိုင်နေသော လင်းနေမင်းကိုကြည့်ပြီး သူမချီတင်ကဲဖြစ်နေ၏။

အခြေနေက သံသယဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံးအခြေအနေ၊ သူခါးခါးသီးသီးပြုမူလိုက်လျှင် စောပညားဆိုသော လူမိုက်က လက်တုန့်ပြန်လာမှာ သေချာလေ၏။ သူဘာဆက်လုပ်၍ လုပ်ရ မှန်း မသိတော့ ။

ထိုစဉ် သူ့နားထင်းသို့ အေးစက်မာကျောသော သေနတ် ပြောင်းဝတစ်ခု ထောက်လာ၏။

“ တင်လိုက်လေဗျာ ”

“ ဟင် ”

“ ထောက် ”

“ ဟာ .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ”

စောပညားက သေနတ်ထရေဂါလေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထောက်ခနဲဖမ်းတစ်လိုက်၏။ ဦးမိုးဘကျော် ပြာရာခတ်သွား၏။ ခုံဘေးကြမ်းပြင်တွင် ချထားသော ဟစ်တာချီလော့စ်ကို အလျှင် အမြန်ယူ၍ စားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် စောပညား ဘက်ညှို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ..

“ ကျုပ် .. ကျုပ်ပြန်လို့ရမလား ”

“ အိုး .. ရပြီးပေါ့ဗျာ .. ရပါပြီ .. ကျုပ်စကားကို လိမ်လိမ်မာမာ နားထောင်ခဲ့သူမို့ သွားနိုင်ပါပြီ .. ”

“ ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ”

ဦးမိုးဘကျော်သည် ထိုင်ရာမှ ခပ်သွက်သွက်ထလိုက်ပြီး လင်းနေမင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အရှေ့ဘက်တံခါးမကြီးသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွား၏။ စော

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ပညားသည် ဦးမိုးဘကျော်၏ကျောပြင်ကို ပြုံးစေနှင့်လှမ်း ကြည့်ရင်း လက်ထဲက သေနတ်ကို သူ့ကျော်ပြင်တည့်တည့်ဖမ်းချိန် ရင်း .. ခလုတ်ကလေးကို ဆွဲချလိုက်၏။

“ ဖောက် ”

“ အား .. အား ”

“ ဟား ဟား ဟား ကြွပေဦးတော့ ဦးမိုးဘကျော်ရေ .. ”

ထား ဟား ဟား ”

“ ဟာ .. ခင် .. ခင်ဗျားတို့ ”

မြင်ကွင်းကြောင့် လင်းနေမင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ စောပညားမှာ မီးခိုးတငွေ့ငွေ့ ထွက်နေသောပစ္စတို ပြောင်းဝကို ရှုရှုတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘ ကျော်မှာ ခန်းမကြီး၏ တံခါးဝရှေ့တွင် မှောက်ခုံကြီးလဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေ၏။

ငနောက်တို့လူစုမှာ စောပညား၏ လုပ်ရပ်ကို ဝမ်းသာ အားရဖြစ်နေကြ၏။

ထိုစဉ် စောပညားက ဂျာကင်အင်္ကျီထဲမှ ပိုက်ဆံထုတ်ကို ယူ၍ ငနောက်ဆီပစ်ပေးလိုက်၏။

“ ရော .. အဲဒီပိုက်ဆံမှုပြီး မင်းတို့အလုပ် မင်းတို့လုပ်

ကြပေတော့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ .. ဆရာပညား ”

ရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော်၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကြီးကို ငနောက်တို့လူစု ထမ်းပိုးလိုက်ကြပြီး အိမ်ကြီးအပြင်ဘက်သို့

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

မထုတ်သွားကြ၏။

စောဗညားကတော့ သူ့ကိုတစ်ချက်ကလေးပင်မကြည့်စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသော ဟစ်တာချီလော့စ်ကို ဖွင့်ကာအထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်လိုက်၏။

“ အင်း . . . အားလုံးပြည်ပြည် စုံစုံပါလာတာ တော်ပါသေးရဲ့ . . . တော်တော်အလိုက်သိတဲ့ ရှေးနေကြီးပဲကိုး . . . ဒါကြောင့်လဲ . . . ဘဝကူးကောင်းအောင် . . . မြန်မြန်လုပ်ဖော် လိုက်ရတာပေါ့လေ . . . ဟား ဟား ဟား ”

စောဗညား၏ ရယ်မောသံက တစ္ဆေသရဲကြီးတစ်ကောင်၏ ရယ်သံမောသံနယ်ပင်၊ တအောင့်အကြာတွင် စောဗညား သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်းနေမင်း ကျုပ်လုပ်တာကို ခင်ဗျား ကျေနပ်ရဲ့လား ”

“ ဟင် . . . ခင်ဗျားပြောရက်လိုက်တာဗျာ . . . ဘာ ဘာ ဖြစ်လို့ ခုလိုလုပ်လိုက်တာလဲ . . . ခင်ဗျားမှာ နှလုံးသားရှိသေး ရဲ့လားပြောစမ်း . . . ခင်ဗျားလိုချင်တာရပြီးပဲ . . . ဘာဖြစ်လို့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်တာလဲ ”

“ ဟား ဟား ဟား ကြိမ်းလှချည်လား လင်းနေမင်း ဟင် ဟင် . . . မင်းအလှည့် မကြာခင်ရောက်တော့မှာပါကွ . . . သိပ်လဲ ဒေါသကြီးမနေနဲ့ဦးကွ . . . မင်းရှေ့မှထိုင်နေတဲ့လူက သာမညပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူးနော် . . . ကြည့်ကျက်လဲ ပြောဦးကွ . . . ”

“ အို . . . ခင်ဗျား မကျေနပ်ရင် သတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ ”

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ ဟာ . . . မပူပါနဲ့ လင်းနေမင်းရာ . . . မင်းလဲ မင်းအဖေ နောက်ကို လိုက်ရမှာပါ ”

“ ဘာဗျ . . . ခင်ဗျားတို့မိုက်ရှိုင်းလိုက်တာ . . . ကဲဗျာ ”

“ ဝုန်း . . . ဖောင်ထိုင်း ”

“ ဟား ဟား ဟား . . . တော်တော်သေချင်နေပြီထင်တယ် ကဲကွာ ”

“ ဖောက် ”

“ အား ”

လင်းနေမင်း တစ်ယောက်ပေါက်ကွဲသွားခဲ့၏။ အနီးနားရှိ ပစ္စည်းများနှင့် တောက်ပေါက်ခါ တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားလာ၏။ စောဗညားသည် လင်းနေမင်းပေါက်ကွဲနေပုံကို ဟားတိုက်ရယ်မော ရင်း လက်ထဲတသေနတ်နှင့် လင်းနေမင်း၏ ညာဘက်ပခုံးသားကို ပစ်ထည့်လိုက်၏။

ကျည်ဆံက ပခုံးသားကိုဖဲ့၍ ဖြတ်ထွက်သွား၏။ ကျည်ဆံ အရှိန်ကြောင့် လင်းနေမင်းမှာ ခုံပေါ်မှအောက်သို့ ကျွမ်းစိုက်ဖြုတ် ကျသွား၏။ ထိုစဉ် စောဗညားသည် လဲကျနေသော လင်းနေမင်းကို သုံးလေးချက်ဆင့်ကန်ပစ်လိုက်၏။ သူ၏ကြီးမားလှသော ကိုယ်လုံး ကြီးကြောင့် အရှိန်ယူရအကန်ခံလိုက်ရသော လင်းနေမင်း အခန်း ထောင့်သို့ လွင့်စင်သွားလေ၏။

ထို့နောက် စောဗညားသည် ခါးကြီးစုံထောက်ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်လိုက်ရင်း အိမ်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ လင်းနေမင်းမှာ စောဗညား၏ ကန်ချက်ကြောင့် အင်း . . . ဟင်း

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

အော်ဟစ်ပြီးပြန်နေရှာလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ ပုပြတ်ပြတ်လူနှစ်ဦးဝင်လာပြီး လင်းနေမင်းကို မကာ အိမ်ကြီးအနောက်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။

အဆိုပါ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပွားပြီး သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် မြို့အနောက်ဘက် တစ်နေရာတွင် ရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော်၏ အလောင်းကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဦးဆုံးတွေ့မိသူမှာ ချောင်းထဲ ငါးဆင်းဖမ်းသော တံငါးသည်နှစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ချောင်းထဲဆင်းကာ ငါးရှာနေကြ၏။ အချိန်အခါမှာ ညနေစောင်းအချိန်အခါဖြစ်ပြီး မိုးတဖျောက်ဖျောက် ရွာသွင်းနေသည်မို့ ငါးဝင်းရိုင်း၊ ငါးကျီး၊ ငါးခူများက သောင်းစပ် နွံပေါ်ထိုးတက်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ချောင်းစပ်ရေတိမ်တွင် ခြေသံသဲ့သဲ့ လျှောက်ရင်း နွံမြေပေါ် တရစ်ရစ်ထိုးတက်နေသော ငါးများကို ပိုက်စိတ်စိတ်နှင့် ဖမ်းဆီးနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် မိုးရေက ထစ်ဖျောက်နှစ်ဖျောက်ရွာသွင်းနေသည်မို့ ချောင်းရေက တဝေါဝေါစီးဆင်းလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ဦး ချောင်းအထက်ဘက်မှ အချိန်အဟုန်နှင့် စီးလာသောရေကြောတွင် ပိုက်စိတ်ထိုးကာ ငါးအလာကို စောင့်ဖမ်းခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ ဖမ်းဆီးခဲ့ရာမှ ဒိုက်သရော များနှင့် လုံးထွေးနေသော လူသေကြီးပျောပါလာရာ နှစ်ဦးစလုံး မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြစ်သွားကြ၏။

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

လူသေကြီးက သူတို့ထောင်ထားသော ပိုက်ထဲတိုးဝင်ကာ ငြိနေ၏။ နှစ်ဦးသာ ပိုက်ကြီးကိုဆွဲ၍ ကမ်းပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်နေကြ၏။

နောက်ဆုံး ချောင်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည့် စခန်းသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး လူသေအလောင်းတွေ့ခဲ့သည် ကိစ္စကို သတင်းပို့ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအခါ တာဝန်ခံ ထွန်းနောင်ဦးသည် ရဲသားသုံးဦးခေါ် တာ ပီကီဂျစ်တစ်စီးနှင့် အခင်းဖြစ်ပွားသော နေရာသို့ ရောက်ရှိ လာလေ၏။

ဒိုက်ပင်များနှင့် ရောထွေးနေသော လူသေအလောင်းတစ် လောင်း . . . အလောင်းအခြေအနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနေ အထားကို မှတ်တမ်းတင်လိုက်ပြီး ကင်မရာရှုထောင့်အမျိုးမျိုးနှင့် ဓါတ်ပုံရိုက်လိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် အလောင်းကိုမြို့ဘက်သို့ပြန်ယူ လာကာ မှုခင်းတာဝန်ခံ ဆရာဝန်ထံ အပ်နှံလိုက်၏။

ထိုခါ . . . မှုခင်းတာဝန်ခံ၏ ဆေးစာမှတ်ချက်များ နာရီ ပိုင်းအတွင်း ထွက်လာ၏။ အရွယ်မှာ ငါးဆယ်နှင့် ငါးဆယ်ငါးနှစ် အတွင်းဟု မှတ်ချက်ပြုခဲ့ပြီး၊ ကျည်ဆံကို ကျော်ဘက်တွင်တွေ့ရှိရ ကြောင်း ယင်းကျည်ဆံသည် အသည်းကို ဖောက်ထွက်သွားသဖြင့် အပစ်ခံရသည့် နေရာမှပင် သေသုံးသွားကြောင်း မှတ်တမ်းပြုစု ထား၏။

ထွန်းနောင်ဦးသည် အလောင်းကို ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ စစ်ဆေးခဲ့ရာ . . . အလောင်း၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ညစ်ထေးပေကျနေ

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

သော အဝတ်အစားများနှင့်အတူ အိတ်ကတ်ထဲမှ လိပ်စာကဒ်ပြား တစ်ခုကို ရရှိလိုက်၏။

ထိုကဒ်ပြားပေါ်တွင် ရှေ့နေကြီးဦးမိုးဘကျော်ဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ဦးမိုးဘကျော်အိမ်သို့ ဆဲလ်ဖုန်း နှင့် ကွန်တက်လုပ်လိုက်၏။ တဖက်မှ ဖုန်းစကားပြောလာသူမှာ ဦးမိုးဘကျော်၏ကတော် ဒေါ်သီတာလှိုင်ဖြစ်၏။

ထွန်းနောင်ဦး၏အမေးကို ဒေါ်သီတာလှိုင်က ရိုးရိုးလေး ပင် ဖြေကြားခဲ့၏။ ခင်ပွန်းသည်ကို “ သည်ဝေါလ်စတား” ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်သားက ဖုန်းဆက်သဖြင့် ဥပဒေကိစ္စ စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စ နှင့် သွားရောက်လုပ်ကိုင်နေရာမှ အိမ်သို့ပြန်မရောက်လာကြောင်း ပြောကြားခဲ့လေ၏။

ထွန်းနောင်ဦးသည် ဒေါ်သီတာလှိုင်ကို မှုခင်းဌာနသို့ ချက်ချင်းခေါ်လိုက်ရာ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် စပရင်တာအဖြူ လေးတစ်စီးကို ဒေါ်သီတာလှိုင် ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်လာခဲ့၏။

မှုခင်းစစ်ဆေးခန်းထဲတွင် အေးစက်တောင့်တင်းနေသော အလောင်းကိုကြည့်ရှင်း ဒေါ်သီတာလှိုင်မှာ ကြုံကြုံပါအောင် ငိုကျွေးလေတော့၏။

“ အို . . . ဒါ . . . ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ပြောပါဦး . . . အစ်ကို . . . အို . . . ဒုက္ခပါပဲ . . . ဘုရား . . . ဘုရား ”

“ ဒါ . . . ခင်ဗျား ခင်ပွန်းဆိုတာ သေချာပါတယ် . . . နော် ”

“ အို . . . သေချာပါတယ် . . . ဆရာရယ် . . . ကျွန်မ ယောက်ျားတာ လူရိုးလူကောင်းကြီးပါရှင် . . . ဘယ်သူများ ခုလို

ထိုကတော်စက်စက် သတ်သွားပါလိမ့် . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘုရား သည်တော်မူပါ ”

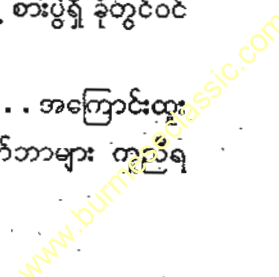
ဒေါ်သီတာလှိုင် နှုတ်ကတတွတ်တွတ် ပြောဆိုရင်း တဖက် ဦးမိုးဘကျော်နှင့် ငိုကျွေးနေ၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် ဦးမိုးဘကျော်နှင့် နှစ်လျှား၍ မှတ်တမ်းမှတ်ရာကို ကျနစွာပြုစုလိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးမိုးဘကျော်၏အိမ်သို့ သွားသော ဒေါ်သီတာလှိုင်ကို သိချင်သည့်အချက် အလက်များထပ်၍ မေးမြန်းလိုက်ရာ “ သည်ဝေါလ်စတား” ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်သား လင်းနေမင်းနှင့်ပတ်သက်နေကြောင်း သိရှိလာရလေ၏။

ဒေါ်သီတာလှိုင် ပြန်သွားသည်နှင့် ထွန်းနောင်ဦးသည် ဦးမိုးဘကျော်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ “ သည်ဝေါလ်စတား” ဘက်သို့ သွားခဲ့၏။

သူရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ကုမ္ပဏီလူကြီးများ အစည်း အဝေးလုပ်နေသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ တအောင့်မှုအကြာတွင် လင်းနေမင်းမကြီးထဲမှ လူတစ်စုထွက်လာ၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် ထိုလူတစ်စု၏တာဝန်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ဒါရိုက်တာ ဦးဗလအောင်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်တွင် တွေ့လိုက်ရလေ၏။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဖြစ်၍ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်၍ ပါဝါထူမျက်မှန်ကြီးနှင့် ဖိုင်တစ်ခု ထိုင်လျက်လျှောက်နေသော ဦးဗလအောင်ကိုရှေ့ စားပွဲရှိ ခုံတွင်ဝင် ခဲ့လိုက်၏။

“ ဟော . . . ဆရာထွန်းနောင်ဦးပါလား . . . အကြောင်းထူး

အကြောင်းထူးရှိနေမလားဗျာ . . . ပြောပါဦး . . . ကျွန်တော်ဘာများ ကူညီရ

“ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး . . ဦးဗလအောင် ကျွန်တော် ဦးဗလအောင်ရဲ့သား လင်းနေမင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ”

“ အော် . . သားဆီလာတာကိုး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ဖြစ်နိုင်ရင်း ကိုလင်းနေမင်းနဲ့တွေ့ပါရစေ ”

“ အင်း . . သားကလဲ . . လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကပဲ ခရီးထွက်သွားတယ် . . ဆရာထွန်းနောင်ဦးရယ် အားနာလိုက်တာ ဟာ ”

“ လွန်းခဲ့တဲ့သုံးရက် . . ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါ . . ဒီကလေးက ပန်းချီပညာကို အလွန် ဝါသနာကြီးတာလေ . . ဒါကြောင့် . . သူဟာနယ်တကာနယ် လျှောက်သွားပြီး ပန်းချီကားတွေဆွဲ ပုံကြမ်းတွေရေးနဲ့ တယောက် တည်း အလုပ်ကိုရှုပ်ရတာပဲဟာ ”

“ အော် ”

စခန်းမှူး ထွန်းနောင်ဦးမှာ ဦးဗလအောင်၏စကားသံ ကြောင့် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွား၏။ ရှေ့နေကြီး ဦးမိုး ဘကျော်အိမ်က ထွက်သွားသည်မှာလည်း လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့် ကဆိုသဖြင့် အဆိုနှစ်ရပ်သည် တိုက်ဆိုင်နေ၏။

အဆိုမိအချက်နှစ်ချက်ကို ထွန်းနောင်ဦး စဉ်းစားရင်း ပုစ္ဆာနံဆန်ဆန်ဖြစ်လာ၏။ ထိုစဉ် ဦးဗလအောင်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ပြောလိုက်၏။

“ ဆိုပါဦး ဆရာထွန်းနောင်ဦးရယ် သား ဘာပြဿ နာတွေ့နေလို့လဲဗျ ”

“ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး ဦးဗလအောင် . . သူ့က ချွေးနေကြီး ဦးမိုးဘကျော်ကိုခေါ်ပြီး စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စပြောကြ ဆိုကြတယ်ဆိုလို့ပါ ”

“ ဘယ်လို . . စာချုပ်စာတမ်း . . ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် . . ဦးဗလအောင်လွဲအပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စပါ . . အဲဒီ ကိစ္စကို သူတို့နှစ်ဦးတိုင်ပင်ကြ တယ်ပြောလို့ပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီ . . ကိစ္စနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ ဆိစ္စတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာတယ်လေ ”

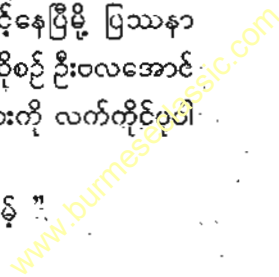
“ ဘာကိစ္စများလဲ . . ဗျ ”

“ ဒီလိုဘာ . . ဦးဗလအောင် . . ခင်ဗျားတို့ရဲ့အတိုင်ပင်ခံ ချွေးနေကြီး ဦးမိုးဘကျော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က လုပ်ကြံခံလိုက် ခုတယ်လေ ”

“ ဟာ ”

သူ့စကားကြောင့် ဦးဗလအောင်တစ်ယောက် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ထွန်းနောင်ဦးမှာ ပုစ္ဆာဆန် ထူသော ပြဿနာ အဖြေရှုမရအောင်ဖြစ်နေ၏။ ယခုလည်း ထင်းနေမင်း မရှိသည်မှာ သုံးရက်ခန့်ကြာမြင့်နေပြီမို့ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်နေပြီလားဟု တွေးမိလာ၏။ ထိုစဉ် ဦးဗလအောင် ထည် သူ့၏ဝပြုပြုမျက်နှာကြီးပေါ်မှ ချွေးဆီများကို လက်ကိုင်ပုခါ ခြံဖြုတ် နှင့် သုတ်လိုက်၏။

“ ဒုက္ခပါပဲ . . ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီပြဿနာကို အရှာနေဆဲပါ . . . ဦးဗလအောင် ”

“ ပြဿနာပဲ . . . ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ကျွန်တော် စီစဉ်စရာရှိတယ်တွေကို စီစဉ်ထားတာဗျာ . . . ဒုက္ခပါပဲ . . . နေပါဦး . . . ဆရာထွန်းနောင်ဦးရယ် . . . သူက ဘယ်လိုပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံလို့လဲဗျာ . . . ကျွန်တော်အတော်ကို စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ခုထိတော့ အဖြေရှာမရသေးပါဦးဗလအောင် . . . ဒါပေမယ့် . . . ဥပဒေကို လိမ်လို့မရဘူး . . . ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးလို့မလွတ်ဘူးလေ ဒါကြောင့်အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မယ် ”

“ ဒုက္ခပါပဲဗျာ . . . ဒီလူကြီးမရှိတာ . . . ကျွန်တော်ညာလက်ရုံးတစ်ဖက် ဖြုတ်ထွက်သွားသလိုပါလား . . . ဘုရား ”

ဦးဗလအောင်မှာ ရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော်သထံကြောင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြစ်ခါ စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်နေထွန်းနောင်ဦးမှာ သူလိုချင်သည့် အကြောင်းအချက်အလက်ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မချင်မရဲဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လင်းနေမင်းအကြောင်းကို ဆက်၍မေးမိ၏။

“ ကိုလင်းနေမင်းက ဘယ်ဘက်ကိုခရီးထွက်သွားတာဦးဗလအောင် ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်သိချင်လို့ပါ . . . ”

“ အင်း . . . အဲဒါမှခက်ပါ . . . ကျွန်တော်လဲမသိဘူး . . . သူတပည့်လေးတစ်ယောက်ကိုတော့ အထက်ဘက်သွားဦးမယ် ”

ပြောသွားတယ်ဗျာ . . . ”

“ ရပါတယ် . . . ဦးဗလအောင် . . . ဒါဆိုလဲ . . . သူပြန်ချောက်လာရင် ကျွန်တော်ဆီ သတင်းပို့စေချင်ပါတယ် . . . ကျွန်တော်အနေနှင့် သူ့ကိုမေးစရာ မြန်းစရာလေးရှိနေလို့ပါ . . . ”

“ ကောင်းပါပြီဗျာ ”

“ ဒါဆို . . . ကျွန်တော်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာထွန်းနောင်ဦး ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးဗလအောင်ကို နှုတ်ဆက်ခါ “ သည်ဝေါလ်စတား ” ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံကြီးပေါ်မှ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ထွန်းနောင်ဦးဆင်းလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် “ သည်ဝေါလ်စတား ” ကုမ္ပဏီကြီး၏ ရှစ်ထပ်မြောက်မှနေ၍ သူ့ကို လူတစ်ဦး စစ်သုံးမှန်ဘီလူးနှင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် ဝီလီဂျစ်ပေါ်ထိုင်၍ ဂီယာထိုးရင်း ကုမ္ပဏီကြီးဘက်လှည့်အကြည့်တွင် လက်ခနဲလင်းသွားသော အလင်းကြောင့် မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ သူ့ကိုလူတစ်ယောက် မှန်ဘီလူးနှင့် အကဲခတ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ဒွံဟဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သို့သော် မသိသယောင်ဆောင်ကာ ကားစက်နိုး၍ ကုမ္ပဏီကြီးရှေ့မှ မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ကားများဥဒဟို သွားလာနေကြသလို၊ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လူအုပ်အဖွဲ့သား ဖြတ်သန်းနေကြ၏။ ဈေးဆိုင်များ၊ ကုမ္ပဏီများ၊ အလှပြင်ဆိုင်များ၊

အထည်အလိပ်ဆိုင်များနှင့် ရွပ်ထွေးမွေ့နေသော မြို့ထဲလမ်းမကြီး...

အင်တင်နာတိုင်များ၊ ဂြိုဟ်တုစလောင်းများကလည်း အမိုးများပေါ်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေ၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် ကားကိုမူခင်းဌာနဘက်သို့ ဦးတည်၍မောင်းထွက်ခဲ့ရာ စိတ်ထဲတွင် စောစောကကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းအရာထိ စဉ်းစားနေမိ၏။

ရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော်သည် လွန်ခဲ့သုံးရက်ခန့်က လင်းနေမင်းခေါ်သဖြင့် ထွက်သွားခဲ့ရာမှ ပြန်မလာခဲ့သည့်အချက်ကို လင်းနေမင်းနယ်ဘက်သို့ လွန်ခဲ့သောသုံးရက်ကခရီးထွက်သွားသည့်အချက်၊ ထိုအချက် နှစ်ချက်တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားနေရစဉ် စစ်သုံးမှန်ဘီလူးနှင့် သူ့လို စောင့်ကြည့်နေသော “ သည်ဝေါလ်စတား ” ပေါ်မှ လူအကြောင်းကို အဆိုပါအချက်နှစ်ချက်နှင့် ပေါင်းစပ်အဖြေရှာကြည့်သောအခါ သံသယဝင်နိုင်စရာရှိသည့် အခြေနေဟု တွေးလေ၏။

သို့သော် ပုစ္ဆာကိုဖြေဆိုရန် စောလွန်းသေးသည်ဟု တွေးမိသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တေးမှတ်လိုက်ပြီး ကားကိုမူခင်းဌာနသို့ ဝေါကနဲ ထိုးရပ်ခါ အဆောက်အအုံပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

“ ဟာ . . . ဆရာထွန်းနောင်ဦးပါလား ”
“ အော် . . . ဆရာ . . . အောင်ရဲမော်ပါလား . . . အကြောင်းထူးသလားဗျ ”

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ ထူးတယ် ဆရာရေ . . . ”

“ ဟင် ”

အခန်းဝတွင် သူ့ကိုဆီးကြိုနေသော မူခင်းဘက်ဆိုင်ရာ ဘဝန်ခံ အောင်ရဲမော်၊ သတင်းထူးတင်ဟုဆိုကာ အားပါးတရ ပြောဆိုလာသဖြင့် ထွန်းနောင်ဦးခေါင်းစားသွား၏။

“ ထိုင် . . . ဆရာ ”

“ ဟုတ်ဂဲ့ ”

လွတ်နေသည့်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အောင်ရဲမော်ကို ခပ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် အောင်ရဲမော်သည် သူ့နံဘေးရှိ သွန်ပူတာပရိုဂရမ်းထဲမှ ဖက်(စ်)စာရွက်ကိုယူ၍ ထွန်းနောင်ဦးအားပေးလိုက်၏။

“ ဒါ . . . ကမ်းခြေစောင့် လုံခြုံရေးဌာနက ဖက်(စ်)နဲ့ အကြောင်းကြားလာတာပဲ . . . ဆရာထွန်းနောင်ဦး ”

“ ဟုတ်လား . . . ဘာများပါလိမ့် ”

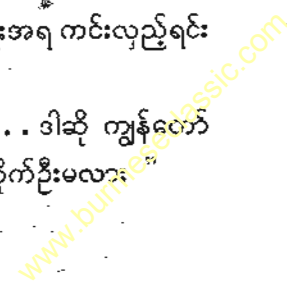
သူ . . . ဖော်ပြထားသော အကြောင်းအရာများကို အသေးစိတ်ဖတ်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးသွား၏။

“ ဟာ . . . ပင်လယ်ထဲမှ လူသေအလောင်း ငါးလောင်း မျောလာတယ်ဆိုပါလား . . . ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် ”

“ မပြောတတ်ဘူးဆရာ . . . လုံခြုံရေးအရ ကင်းလှည့်ရင်း ဖခန်းညာဘက်မှာ တွေ့ခဲ့တာဆရာရဲ့ . . . ”

“ ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့် . . . ဒါဆို ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းလိုက်သွားမယ် . . . ခင်ဗျားရောလိုက်ဦးမလား ”

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ လိုက်မယ်လေ ”

နှစ်ဦးသား ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး မြို့နှင့်မိုင်နှစ်ဆယ်ထေးသည့် ပင်လယ်ပြင်ကမ်းခြေသို့ ဝိလီဂျစ်တစ်စီးနှင့် အလျင်စလို ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကမ်းခြေရောက်သည်နှင့် ပင်လယ်ဘက်မှ လေနအေးကလေးများ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ တိုက်ခတ်လာ၏။ အုန်းပင်ဖားဖားကြီးများ၊ တယ်မ်းယိမ်းနွဲ့နွဲ့ လှုပ်ရှားနေသော ဓနိတောစိမ်းစိမ်းများကို မြင်ရသလို ကမ်းခြေနှင့်မနီးမဝေးတွင် ဧည့်သည်များတည်းခိုရန် တည်ဆောက်ထားသော ဘိန်းဂလိုများ၊ ဗိုတယ်များ၊ ဟိုတယ်ကြီးများကို ခမ်းခမ်းနားနား မြင်နိုင်၏။

သူတို့ မောင်းနှင်လာသော ဂျစ်ကားလေးသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေ မြောက်ဘက်ရှိ လုံခြုံရေးစခန်းသို့ ချီးကာကွေ့ကာနှင့် ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

စခန်းရှေ့ရောက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီး . . . ခပ်ပြားပြားဆောက်လုပ်ထားသော မှုခင်းစာက်ရှောက်ရေးဌာနသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ အော် . . . ဆရာထွန်းနောင်ဦးတို့ပါလား ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ဆရာဆန်နီရေ . . . သတင်းရရခြင်း လိုက်လာတာ . . . အလောင်းတွေကဘယ်မှာလဲ ”

“ ရှိတယ်ဆရာ အနောက်ဘက်အဆောင်ထဲမှ . . . ”

“ ဒါဆို . . . ဝင်ကြည့်ရအောင်ဗျာ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့လူစုခွဲစိတ်ဆောင်ဘက်သို့ ဝင်

ကြရာ ကျောက်ခုတ်ကြီးများပေါ်တွင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သော အလောင်းများကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် အလောင်းတွေနားလျှောက်ရင်း အသေးစိတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

“ ဟာ . . . ဒီလူတွေပင်လယ်ထဲ မျောနေတာကြာပြီဘဲ ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ဆရာ လုံခြုံရေး စပ်ဘုတ်တစ်စင်းက ခုခံခဲ့လို့ပါ . . . အခြေအနေကတော့ တော့တော့ကိုဆိုးနေပြီ ”

“ ဟုတ်ပါ ”

ထွန်းနောင်ဦးသည် အလောင်းနားသို့ ကွာလိုက်ကပ်လိုက် နှည့်လိုက်လုပ်ရင်း ဖွဲ့ထွက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်ပိုင်းများ ကြည့်ရင်းစိတ်ထဲ သံသယဖြစ်သွား၏။

“ ဟာ . . . ဒီနေရာတွေဟာ အညှိအမည်းတွေစွဲနေပါ . . . ဒဏ်ရာတွေကလဲ . . . သေနတ်ဒဏ်ရာ . . . ခါးဒဏ်ရာတွေ ထုတ်နိုင်ဘူး . . . ဒါထက် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ မှုခင်းမှတ်တမ်းရော ”

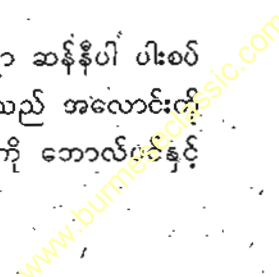
“ ဒီမှာပါဆရာ . . . ခုလေးတင်လာပေးသွားပါတယ် ”

လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ဆန်နီက ထွန်းနောင်ဦးလက်ထဲသို့ ခိုင်တစ်ခုပေးလိုက်၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် မှတ်တမ်းမှတ်ချက်များ ကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“ ဟာ . . . ဒဏ်ရာက ပိုင်းထိတဲ့ဒဏ်ရာတွေ ဆိုပါလား ”

“ ဗျာ ”

သူ့စကားကြောင့် အောင်ရဲမော်ရော ဆန်နီပါ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် အလောင်းကို ကြည့်ရင်း ဒဏ်ရာရထားသော နေရာများကို ဘောလီပင်နှင့်

ဝိုင်းပြလိုက်၏။ အသားစများ ဖွာထွက်နေပြီး အရောင်မှာ အညိုရောင်သမ်းနေ၏။

“ အင်း . . ဒီလူတွေအားလုံး ဝိုင်းထိထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါလား . . ”

“ ဟုတ်ပါ . . ဆရာထွန်းနောင်ညိုရယ် . . အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ ”

တာဝန်ခံဆန်နီက ဝင်၍ပြောလာ၏။ အောင်ရဲမော်မှာလည်း ဆန်နီနည်းတူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။ ထွန်းနောင်ဦးမှာ အမှုမှတ်တမ်းကို စေ့စပ်စွာဖတ်ရှုလိုက်၏။

“ အံ့ဩစရာဘဲ . . ဘယ်လိုများဖြစ်တာပါလိမ့် . . ”

“ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး . . အကြားဖူးပေါင်ဗျာ ”

“ စဉ်းစားစရာပဲ . . ဆရာအောင်ရဲကျော် အော် . . ”

ဒါထက် ဆရာဆန်နီ ”

“ ပြောပါဆရာ ”

“ပင်လယ်ဘက်သွားတော့ အခြေအနေက ထူးထူးခြားခြားတွေ့သေးလား”

“ အဲဒီအလောင်းတွေ မျောလာတာကလွဲလို့ တခြားထူးထူးခြားခြားတော့ မတွေ့ရသေးဘူးဆရာ ”

“ ဟုတ်လား . . အင်း အတော့်ကိုထူးခြားတာပဲ . . ကိုဆန်နီ ”

“ ပြောပါဆရာ . . ”

“ ကျွန်တော်တို့ကို စပိဘုတ်တစ်စီး . . စီစဉ်ပေးပါ ”

“ ခုဘဲ . . စီစဉ်ဗျာ . . ပင်လယ်ဘက် ထွက်ပြီးစနဲ့နာကြည့်ကြရအောင် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . ဒါဆို ကျွန်တော်စီစဉ်ပါ့မယ် ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ဆန်နီ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ထွန်းနောင်ဦးနှင့် အောင်ရဲကျော်တို့နှစ်ဦး အလောင်းများကို မှတ်တမ်းတင်မိတ်ပုံ ရိုက်ယူလိုက်ပြီး မှတ်တမ်းဖိုင်များမှ လိုအပ်သည့်အချက်များကို ကူးယူလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦး ဆောင်ရွက်စရာရှိသည်များကို ဆောင်ရွက်နေကြစဉ် ဆန်နီပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

“ စပိဘုတ် စီစဉ်ပြီးပါပြီ ဆရာ ”

“ ဒါဆိုသွားရအောင်ဗျာ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့သုံးဦး စပိဘုတ်တစ်စင်းနှင့် ပင်လယ်ဘက်သို့ သတင်းထောက်လှမ်းရန် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ပင်လယ်လေမှာ တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေ၏။ လှိုင်းလုံးများက တလူးလူးတလှိုင့်လှိုင့် ထိုးတက်လာ၏။

စပိဘုတ်ကို ကမ်းခြေတလျှောက် ကပ်၍မောင်းနှင်ခဲ့ရ၏။ ရွာကလေးကျို့တို့ကျတဲနှင့် ခနီတောအုပ်များ၊ ထန်ပင်ကြီးများကို မကြာခဏ မြင်တွေ့နေရ၏။ သူတို့စပိဘုတ်လေးသည် ကမ်းခြေနှင့် ယှဉ်၍ တဝေါဝေါနှင့်မောင်းလေ၏။

ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် တံငါလှေကလေးများ၊ ငါးဖမ်းသင်္ဘောများကို လှိုင်းတွေလေတွေကြား တွေ့နေရလေ၏။ ကမ်းခြေနှင့် ယှဉ်၍မောင်းနှင်ရင်း တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဗွာကလေး

တစ်ရွာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကမ်းစပ်တွင် အရှိန်သတ်၍ ရပ်နားလိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့သုံးဦး ကမ်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြပြီး နွာထဲဝင်ခဲ့ကြ၏။ ရွာသားများမှာ သူတို့သုံးဦးကို အစိမ်းသက်သက် မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ရှုနေ၏။ ဆန်နီသည် ရွာခံတစ်ဦး၏နာမည်ကို မေးလိုက်ရာ ရွာသားတစ်ဦးက လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့သဖြင့် ရွာမြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

“ ကိုသက်အောင် . . ဟို ကိုသက်အောင် ”

“ ဗျာ . . ဘယ်သူတွေလဲ ”

“ ကျွန်တော်ပါ . . ဆန်နီပါ ”

“ ဟင် . . ဆရာဆန်နီလား . . လာပြီဗျို့ ”

အော်သံနှင့် အရှေးမနှောင်းတွင် ငါးဖမ်းပိုက်ကျကြီးကို ပခုံးပေါ်တင်၍ အူရားဖားရားပြေးလာသော တံငါသည်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနှင့်မို့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြေးနီရောင် တောက်ပနေ၏။ သူသည်-လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ဆန်နီကိုတွေ့သည်နှင့် ကွမ်းချေးတက်နေသောသွားကို အစွမ်းကုန်ဖြဲကာ ပြောဆိုလာ၏။

“ ဟာ . . လာ . . လာဆရာရေ . . ကျွန်တော်လဲ . . ပင်လယ်ထဲထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာဗျ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ နောက်နာရီဝက်လောက်ဆို . . ကျွန်တော်ပင်လယ်ထဲ ဆင်းတော့မှာ ဆရာရယ်တော်သေးတာပါဗျာ . . ကဲ လာကြပါ ”

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

သူတို့သုံးဦး . . သက်အောင်၏ တဲကလေးဆီသို့ လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ တဲရှေ့ မျက်နှာစာတွင် သူတို့မမြင်ဘူးသော ငါးကြီးများကို ရင်ခွဲ၍ အခြောက်လှမ်းထား၏။

တဲရှေ့စင်ပေါ်တွင် ဗူးသီးများပြုတ်သိပ် သီးနေ၏။ ဗူးစင်အောက်ထိုင်ခုံကလေးများတွင် သူတို့သုံးဦးဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ သက်အောင်သည် ရေနွေးကြမ်းအိုးများ၊ ငါးခြောက်မီးဖုတ်နှင့် တောင်ညှင်းပေါင်းများကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်၍ယူလာ၏။

“ ကဲ . . စားကြပါ ဆရာတို့ ကျွန်တော်မိန်းမ ပေါင်းထားတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းလေ၊ သူကတော့ ရွာထဲလည်ပြီး ငါးချောင်းနေလေရဲ့ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ဆရာတို့ ဒီကိုလာတာ ဘာကိစ္စများလဲ ”

သက်အောက်က သူတို့ကိုကြည့်၍ မေးလိုက်၏။ ဆန်နီသည် ထွန်းနောင်ဦးတို့နှစ်ဦးနှင့် သက်အောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် သက်အောင်၏ ပြာပြာနှမ်းနှမ်း မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းမေးလိုက်၏။

“ ကိုသက်အောင် ”

“ ပြောပါဆရာ ”

“ ကျွန်တော် တစ်ခုသိချင်တယ်ဗျာ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး . . ဟောဒီ ပင်လယ်ဘက်မှာ ပေါက်ကွဲသံတွေ ဘာတွေများကြားမိသလားလို့ပါ ”

“ ဗျာ . . ပေါက်ကွဲသံ ”

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကိစ္စသိချင်လို့ ခုလိုထွက်လာကြတာပါ”

သက်အောင်သည် တအောင့်စဉ်းစားရင်း သတိရလာပုံ ပေါ်၏။

“ဟာ . . နေဦးဆရာ . . ဖူးကြီးတို့လူသိုက် ပင်လယ်ဘက် ငါးရွာထွက်တုန်း သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ဝုန်းကနဲထပေါက်ကွဲပြီး မြုပ်သွားတယ်ပြောတယ် ဆရာရဲ့ . .”

“ဟင် . . သေချာသလား”

“သူကတော့ အဲဒီလိုပဲ ပြောတယ်ဆရာ ဖူးကြီးကိုခေါ်ပေးရမလား”

“ခေါ်ဗျာ . . ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းလောက် မေးကြည့်ချင်တယ်”

“ကောင်ပြီး ဆရာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သက်အောင် ဗူးစင်အောက်မှထွက်သွား၏။ ထွန်းနှောင်ဦးနှင့် အောင်ရဲကျော်တို့မှာ သက်အောင်၏ မသေချာလှသော စကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျဖြစ်နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပုဆိုးကြမ်းခေါင်းပေါင်းထားသော ဂင်တိုတို့ ပုပြတ်ပြတ်နှင့် လူတစ်ယောက် သက်အောင်နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာ၏။

“ထိုင်ကြဗျာ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီက နောင်ကြီးက ကိုဖူးကြီးလားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ . . ဟိုဆရာတို့က သင်္ဘောကြီး မြုပ်သွားတဲ့ ကိစ္စစုံစမ်းဖို့ရောက်လာတာလား”

“ဆိုပါတော့ဗျာ . . အဲဒီကိစ္စ . . ကိုဖူးကြီးကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာလား”

“ဟာ . . ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်လိုက်ရတာဆရာ သင်္ဘောက ကမ်းနဲ့ရေမိုင် တစ်ရာကျော်ကျော်လောက်မှာရှိတယ် နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးဆရာရဲ့ . . နာမည်က အင်္ဂလိပ်စာတန်း ထိုးထားတာဗျ”

“ဟုတ်လား . . ပြောပါဦး”

“အဲဒါဆရာရယ် . . ပထမ ကျွန်တော်တို့လဲ ကိုယ့်အလုပ် တိုလုပ်နေတော့ဆရာ . . အဲဒီလို လုပ်ကိုင်နေရင်း ဝုန်း . . ဒိုင်း ဆိုတဲ့အသံနက်ကြီး ကြားလိုက်ရတယ်ဗျ”

“သင်္ဘောကြီးဆိုကလား”

“ဟုတ်ပါ့ဆရာရယ် . . လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သင်္ဘောကြီးဟာ တဝုန်း . . ဝုန်း . . တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ပေါက်ကွဲနေတာ ဆရာရဲ့ ပြီးတော့ ဖင်ထိုင်ပြီးမြုပ်သွားတာဆရာ . . မြင်လိုက်တာ မှ ကြာလှ မိနစ်သုံးဆယ်တောင် ပြည့်ပုံမပေါ်ဘူး”

“ဟုတ်လား . . ဒါဆိုလူတွေဘာတွေ ခင်ဗျားတို့ဘက် ရောက်မလာဘူးလား”

“ဟာ . . ဆရာကလဲ . . ပင်လယ်ပြင်တစ်ခု မီးလောင်နေသလား ထင်ရတယ် . . ကျွန်တော်တို့လဲ ကြောက် ကြောက်နဲ့ လုပ်လက်စအလုပ်ရပ်ပြီး ရွာဘက်ပြန်ပြေးခဲ့ရတယ်လေ . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . မီးတွေ . . ကူးလာမှာစိုးလို့လား”

“ဟုတ်ပါ . . ကြောက်စရာကြီးပါ ဆရာရယ် . . အဲဒါ ကျွန်တော်သိသလောက်ပါပဲ ဆရာ”

“အင်း . . ဒီလောက်သိရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကဲ ကျွန်တော်တို့ပြန်ဦးမယ်”

“ဟာ . . စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ကြပါ ဆရာရယ်”

“ကျွန်တော်တို့မှ လုပ်စရာရှိသေးလို့ဗျ”

“ဟုတ်တယ် . . ကိုသက်အောင် နောက်မှပဲ လာလည် တော်မယ် . . ခုတော့ လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ . . ကျွန်တော် ကမ်းဆိပ်ကထို လိုက်ပို့ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့လူစု ကိုသက်အောင်နှင့်အတူ ကမ်းစပ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ကလေးတစ်အုပ်မှာ ရွံ့ထဲနွံထဲတွင် ငါး ပေါက်ကလေးများ ဝဏန်းကလေးများကို အလှအယက် ဖမ်းဆီး နေကြ၏။

သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ရွံ့များပေကျဲနေ၏။ အော်သံ ဟစ်သံ၊ ဆဲသံဆိုသံကလည်း ဆူညံနေ၏။ ထိုစဉ် ကမ်းစပ်သို့ ငါးဖမ်းမော် တော်လေးတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာရာ ရွာထဲမှာ လူများအပြေး အလွှားထွက်လာကြ၏။

သူတို့သည် ကမ်းခြေသို့ ထိုးဆိုက်လာသည့် မော်တော်ပေါ် အပြေးအလွှား လုတက်ကြ၏။ ဖမ်းဆီးမိထားသော ငါးတောင်းများ ကို အောက်သို့အပြေးအလွှား သယ်ယူနေကြ၏။

သက်အောင်သည် သူတို့ကို စပိဘုတ်အထိလိုက်ပါ ပို့ဆောင်က နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ဆန်နီသည် စပိဘုတ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဆက်နိုးကာ သက်အောင်ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ထွန်းနောင်ဦးမှာ ဖူးကြီးထဲမှ ကြားခဲ့ရသော စကားများကို စဉ်းစားရင်း ပဟေဠိဆန်သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို မြေဆို့နေရသလိုပင် ထင်မိလေတော့၏။

တွေ့လိုက်ရ၏။ ဖိုးကပ်(စ်)ချိန်၍ အသေးစိတ်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ
သဘောကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍
ခွေဆဲမောင်းသွားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ အဆိုပါအချက်ကို
မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဖူးကြီးပြောခဲ့သောစကားကို ပြန်၍အမှတ်ရ
လာ၏။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် နစ်မြုပ်သွားသည်သဘောကြီးမှာ
'ဝိုက်ရှပ်(စ်)' သဘောကြီးဖြစ်နေသည်မှာ သေချာနေပြီဟု
တွက်မိလိုက်၏။

“ သေချာပြီ . . . ကိုဆန်နီရေ မြုပ်သွားတဲ့သဘောဟာ
သည်ဝေါလ်စတားကုမ္ပဏီပိုင် 'ဝိုက်ရှပ်(စ်)'သဘောကြီးဗျ ”

“ ဟင် . . . ဒီလိုဆို ကုမ္ပဏီက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို
အကြောင်းမကြားတာလဲ ”

“ အင်း . . . ဒီကိစ္စအတော်ကို ပဟေဠိဆန်တယ်ဗျာ ”

“ ဟုတ်ပါဆရာရယ် . . . သဘောကြီးတစ်လုံး မြုပ်တာ
တောင် ဘယ်လိုမှ အကြောင်းအကြားဘူးဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ ”

“ ကဲ . . . ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိနေတဲ့ မှတ်တမ်းနဲ့ ဆေးဘက်
ဆိုင်ရာ မှတ်ချက်အကုန်လုံး ကျွန်တော်ယူသွားမယ် ”

“ ယူပါဆရာ ”

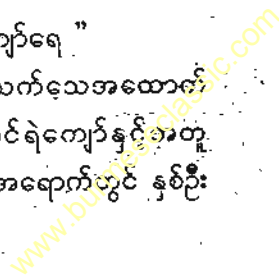
“ ကဲ . . . သွားကြစို့ ကိုအောင်ရဲကျော်ရေ ”

ထွန်းနောင်ဦးသည် ဆန်နီထံမှ သက်သေအထောက်
အထားများကို ယူဆောင်လိုက်ပြီး အောင်ရဲကျော်နှင့်အတူ
မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် နှစ်ဦး

အခန်း (၃)

ထွန်းနောင်ဦးသည် ကမ်းခြေလုံခြုံရေးစခန်း
ရောက်သည်နှင့် ဆန်နီ၏အကူအညီနှင့် သဘောအဝင်အထွက်
ကို ရေဒါဖြင့် ရိုက်ကူးထားသည်။ ကွန်ပျူတာစကရင်ပေါ်တွင်
ပြန်၍ကြည့်ရှုခဲ့၏။ စကရင်ပေါ်တွင် ပင်လယ်ကူးသဘောကြီးများ၊
ခတ်လှေ၊ စပိဘုတ်များ၊ ငါးဖမ်းလှေကလေးများ ပေါ်လာ၏။

မသင်္ဘာသည် သဘောများကို ဖိုးကပ်(စ်)လုပ်၍
အသေးစိတ်ကြည့်ခဲ့၏။ ထိုသို့ တစ်နာရီနီးပါးခန့် စကရင် ပေါ်တွင်
ရှာဖွေစစ်ဆေးလိုက်သောအခါ သည်ဝေါလ်စတားကုမ္ပဏီပိုင်
'ဝိုက်ရှပ်(စ်)' ခေါ်သော အပျော်စီးသဘောကြီးတစ်စင်းကို

သား စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ထဲဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ ကိုအောင်ရဲကျော် ”

“ ဘာလဲဆရာ ”

“ ဒီကိစ္စ . . မခိုးသားဘူးဗျ ”

“ ဟုတ်တယ်ဆရာ . . ကျွန်တော်လဲ မသင်္ကာတော့ဘူး ”

“ ပြဿနာတွေကတော့ ရှုပ်ထွေးလာနိုင်စရာ ရှိတယ်ဗျ ”

“ သိပ်သေချာတာပေါ့ ဆရာရယ် ”

“ ဒီကိစ္စကို ဗဟိုထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို အမြန်ဆုံး ရိပို့လုပ်မှုဖြစ်မှာ . . ကုမ္ပဏီကိစ္စဆိုတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေပါ ပါလာနိုင်တယ် ဆရာ ”

“ ကောင်းတယ်ဆရာ . . ဗဟိုထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို အမြန်ဆုံး ရိပို့လုပ်သင့်တယ် ”

“ ဒါဆို . . မင်းဆီကအချက်အလက်ရယ် ကျွန်တော်ဆီက အချက်အလက်တွေပေါင်းပြီး ရိပို့လုပ်မယ်ဗျ . . ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီရိပို့ကို တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ရှိလိုက်ချင်တယ် ”

“ ကောင်းပါတယ် ဆရာ ”

“ အင်း . . လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို တိတိကျကျ လုပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

“ စိတ်ချပါ ဆရာ ”

“ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းခြေလုံခြုံရေးက ကူးယူလာတဲ့ (ဒစ်) ပါ ထည့်ပေးလိုက်မယ် . . ဒါမှ သင်္ဘောကိစ္စကို သေသေချာချာ စုံစမ်းနိုင်မယ် ထင်တယ် ”

“ ကောင်းပါတယ် ဆရာ . . ကျွန်တော်ပြင်ဆင်ထား နှိတ်ပါမယ် ”

“ ကဲ . . စားသောက်ဦးဗျာ ”

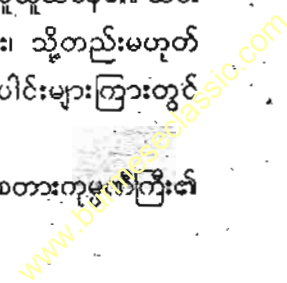
နှစ်ဦးသား အအေးဗူးနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အလှူစားသောက် လိုက်ကြ၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် မိုင်းဆဲပင်း နီးတရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏။ မီးခိုးငွေ့များကြားတွင် သူ့အတွေး များလွင့်ပျောက်နေ၏။

ဦးဆုံး ရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော်တွင် လုပ်ကြံခံရသည့် နိဗ္ဗာန်ထိုနောက် သည်ဝေါစတား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏သား လင်းနေမင်း ဆိုသူထွက်သွားသည်ကိစ္စ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ပင်လယ်ထဲပျောက်သော နိဗ္ဗာန်ထိုထံထားသည့် အလောင်းများနှင့် ပေါက်ကွဲနှစ်မြုပ်သွားသော သည်ဝေါစတားပိုင်း ‘ ဝိုက်ရှပ်(စ်) ’ သင်္ဘောကြီး . .

အဆိုပါ အချက်အလက်များကို တစ်ချက်ခြင်းချိတ်၍ နှင်းစားကြည့်လိုက်၏။ တစ်နေရာရာတွင် မြှုပ်ကွယ်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ့စိတ်ထဲ ဖော်ထုတ်လိုက်နိုင်၏။ ထို့ပြင် သူ့ ဆုမ္မာကြီးပေါ်မှအပြန် မှန်သီးလူးနှင့် ချောင်းမြောင်းဖန်သော လူတစ်ဦး . . .

ထိုအချက်သည် မြှုပ်ကွက်တစ်ခုလို့ သူယူဆနေ၏။ ယင်း ဗုဒ္ဓါလ်သည် သည်ဝေါစတားကုမ္ပဏီမှလား၊ သို့တည်းမဟုတ် အပြင်စည်းဝိုင်းမှ လူလေလား၊ သံသယပေါင်းများကြားတွင် ထွန်းနောင်ဦး ထွေးလုံးပတ်ချာလည်နေ၏။

သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင် သည်ဝေါစတားကုမ္ပဏီကြီး၏

အတွင်းစည်းထဲတွင် ပြဿနာတစ်စုံတခု ပေါ်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းတွေးတောမိ၏။ အဆိုပါ ပြဿနာကို သူ မဖော်ထုတ်နိုင်သ၍ ပြဿနာများရှင်းသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိ၏။ ထို့ပြင် လုပ်ကြံမှုများ ထပ်မံ၍ပေါ်ပေါက်ကောင်း ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်ဟု သံသယဖြစ်မိလေ၏။

အမှုသွားအမှုလာကို တွေးတောနေစဉ် အောင်ရဲကျော် သည် ရိုက်ကူးထားသော ဓါတ်ပုံများကို တစ်ပုံချင်းကြည့်ရှုနေ၏။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ဆယ်ယူရရှိလာသော အလောင်များ၏ မျက်နှာ ပြင်များ ပျက်စီးယိုယွင်းနေ၏။

ထိုခြေအနေကြောင့်လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သဲသဲ ကွဲကွဲ ဖော်ထုတ်၍ မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

“ ဆရာထွန်းနောင်ဦး ပုံတွေကိုပါ ဌာနချုပ်ပို့လိုက်ရ မလား”

“ ဟာ . . . ပို့ရမှာပေါ့ . . . ခုတိုင်းဆို ဘယ်လိုမှဖော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ . . . ဒီကိစ္စက ပျက်နေတဲ့ပုံတွေ ဒီဂျစ်တယ်ကွန် ထရိုးနှင့် ပြန်ဖာထေးရမှာဗျ ”

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ . . . ဒီခေတ်က ကွန်ပျူတာခေတ်ဗျ ဒီတော့ ဆံပင်ကလေး တစ်မျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရိုးကလေးတစ် ချောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အဲဒီ အသေးအမွှားလေးတွေကို ဒီဂျစ်တယ် ကွန်ပျူတာနဲ့ ပြန်ကစားပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘာကြောင့် ဘာလိုဆိုပြီး အဆင့်မြင့်မြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ ထောက်လှမ်းရေး ဌာနတွေရှိနေပြီလေ”

“ အံ့ဩစရာပဲ . . . ဆရာထွန်းနောင်ဦးရယ်”

“ မအံ့ဩနဲ့ဗျာ . . . ဒါ . . . ကျုပ်တို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင် နိဗ္ဗာန်တော်ကြီး ဟောကြားခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေပဲဗျ ”

“ ဗျာ . . . ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောခဲ့ တာထုတ်လား”

“ ဟုတ်ပါ့ . . . ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက လူ ဆွေတာ စကြာဝဠာကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ၊ သဘောတရား တွေ။ ခေါ်ပေါက်လာမှု၊ ပျောက်ဆုံးသွားမှုတွေ အားလုံးကိုသိလာကြ တိန်မယ်။ လူတွေရဲ့ပညာက ကောင်းကင်ရော မြေကြီးပါမကျန် ခွေနှောက်ရှာဖွေနိုင်ကြလိမ့်မယ်တဲ့ ကိုအောင်ရဲကျော်ရဲ့ . . .

“အံ့ဩစရာပဲ ဆရာရယ် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မြင်တတ်တယ်နော်”

“ ဟာ . . . ကိုအောင်ရဲကျော်ကလည်း ခက်ပါဗျာ . . . လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်သင်္ချာနဲ့ ကမ္ဘာရှစ်သိန်း၊ အသင်္ချေ . . . အသင်္ချာ . . . ပါရမီတွေအဆက်ဆက်ဖြည့်ဆည်း ထားခဲ့တာ ဘုရားရှင်ဗျ . . . ပြီးတော့ ဂုဏ်တော်ထဲမှာ “ လောက ဇိဒ္ဓ ” ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား ”

“ ပြောပါဦး ဆရာ . . . ကျွန်တော်လဲ သိပ်မလေ့လာမိဘူး”

“ ဟာ . . . လေ့လာသင့်တယ် . . . ကျက်မှတ်သင့်တယ် အမြဲတမ်း အမှတ်ရပူဇော်သင့်တယ်ဗျာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်း တစ်ဦးဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဗုဒ္ဓရဲ့ အယူအဆတွေ ဆုံးမမှုတွေ၊ ဟောပြော မှုတွေ၊ အဘိဓမ္မာသဘောတွေကို လေ့လာထားသင့်တယ်ဗျ ”

“ ထားပါတော့လေ ကျွန်တော်စကား ပြန်ကော
 ရဦးမယ် ဩကာသလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ သတ္တလောကဆို
 လောကသုံးပါးစလုံးကို မချွင်းမချန် သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာ
 ဘုရားတဲ့ဗျာ . . ကဲ . . ဘယ်လောက်ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်လို့
 သလဲလို့ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးထ
 ဒီဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၊ အာသဝက္ခရဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ် ဆို
 ဉာဏ်တော်ကြီးသုံးပါးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာ ဗျ . . ဒီတော့ သူ့
 မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်၊ မကြားနိုင်ဆိုတဲ့စကား မရှိဘူး။ ဆိတ်ကွယ်
 အလျဉ်းကင်းမဲ့တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတဲ့ဗျ ”

“ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းလိုက်တာဗျ . . ဒါဆို ခု
 သိပ္ပံပညာထွန်းကား လာလိမ့်မယ်ဆိုတာလည်း ဘုရားရှင် ကိုယ်
 တော်မြတ်ကြီးက သိထားခဲ့တာပေါ့နော် ”

“ ဒါပေါ့ဗျာ . . ကဲ စကားလဲ ရှည်သွားပြီ . . စခန်း
 ပြန်ရအောင် လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ကြစို့ ”

“ ပြန်မယ်လေ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွန်းနောင်ဦးတို့ နှစ်ဦးစခန်းဘက်သို့
 ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ထွန်းနောင်ဦး၏ စိတ်ထဲတွင် ယခုလို ထူးထူးခြားခြား
 ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အံ့ဩတကြီး
 ဖြစ်နေမိ၏။

သူ သည်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်
 ပြီးဖြစ်၏။ ထိုအတောအတွင်း အမှုကြီးကြီးမားမား တစ်မှုနှစ်မှုသာ
 ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူး၏။ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အမှုများကိုလည်း ရက်ပိုင်

အတွင်း တရားခံကို ဖော်ထုတ်ခဲ့၏။

ယခုတော့ အမှုသွား အမှုလာအနေအထားရ သူ့ကို
 ဝဟေဠိဆန်သလိုပင်၊ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပေါ်ပေါက်လာသော ဖြစ်စဉ်
 များကြောင့် သူ့အတွေးများ ရှုပ်ထွေးသွား၏။

မေးစရာမေးခွန်းများ ပြည့်လျက်လာတဲ့ လှုပ်ရှားမှု သ
 ဘောမှာလည်း သူ့စိတ်ထင်ပြောရလျှင် အဖွဲ့အစည်း ဆန်လှ
 သည်ဟု ယူဆမိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စခန်းရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းအမှု
 အခြေအနေကို အစီရင်ခံရေးခဲ့၏။ အချက်အလက်ပြည့်စုံအောင်
 ထည့်သွင်းခဲ့၏။ ပြီးသည်နှင့် သက်သေခံပစ္စည်းများ၊ ဓါတ်ပုံများကိုပါ
 ချိတ်ပိတ်ထည့်သွင်းလိုက်၏။

အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသွားသည့်အခါ ဗဟိုလျှို့ဝှက် ထောက်
 လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ပေးပို့ရန် ပြင်ဆင်စီစဉ် လိုက်၏။ သူပေးပို့
 လိုက်သော လျှို့ဝှက်ရိပို့သည် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး ဧကရာဇ်သို့
 နေချင်းအမှီ ရောက်ရှိသွားရာ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး အကြီး
 အကဲ ဘချုပ်ထံသို့ တင်ပြခဲ့လေ၏။

ဘချုပ်သည် ယခုလို အရေးတကြီးကိစ္စများ တစ်ခုပြီး
 တစ်ခု ဖြေရှင်းခဲ့ရ၍ စိတ်မောလူမောဖြစ်ခါ မီးသေနေသော
 ဆေးပြင်းလိပ်တိုကြီးကို ခဲ၍ ထိုင်ခုံနောက်မှီတွင် ခေါင်းတင်ကာ
 အနောက်တိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသော လျှို့ဝှက်ရိပို့ဖိုင်
 ကြောင့် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဘေးချထားလိုက်ပြီး

ရောက်လာသည့်ရိပ္ပိုကို ဖတ်ရှုလိုက်၏။

ရိပ္ပိုလိပ်စာမှာ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သော အေးရိပ်မြိုင်မြို့ကလေးမှ ရိပ္ပိုဖြစ်ပြီး တာဝန်ခံ ထွန်း နောင်ဦး၏ စနစ်တကျ ပြုစုရေးသားထားသော အစီရင်ခံစာ ပင်ဖြစ်၏။

ဘဇျုပ်သည် ရိပ္ပိုထဲတွင် ပါရှိသော အကြောင်းအချက်များ အသေးစိတ်ဖတ်ရှုရင်း စိတ်ဝင်စားဖြစ်လေ၏။ သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီလက်ခွဲများ ဖွင့်လှစ်ထားသဖြင့် နိုင်ငံကျော်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုဖြစ်၏။

ငွေကြေးမြောက်မြားစွာ ပိုင်ဆိုင်မှုရှိပြီး ကိုယ်ပိုင် လေ ယာဉ်နှင့် ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောများပင်ရှိသည့် ကုမ္ပဏီဖြစ်လေရာ နိုင်ငံခြားတိုင်ပြည်များနှင့် အတော်ကလေး အဆက်အဆံ့ရှိ၏။

တစ်ချိန်က ထိုကုမ္ပဏီသည် ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်ဝန်းကျင် ရန်ကုန်တွင် လုပ်သွားခဲ့ဘူးရာ သူ့ကိုဖိတ်ကြားခဲ့သဖြင့် ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ခဲ့ဘူး၏။ ထို့ပြင် ကုမ္ပဏီထဲတွင် အစုရှယ်ရာ အများ ဆုံး ပါဝင်ပြီး ဒါရိုက်တာ ရာထူးရယူထားသော ဦးဗလအောင် နှင့်လည်း သူတရင်းတန်းရှိ၏။

ထိုအကြောင်းအချက်များကြောင့်လည်း ထွန်းနောင်ဦး၏ ရိပ္ပိုကို သူ့စိတ်ဝင်စား ဖြစ်မိ၏။ ရိပ္ပိုထဲတွင် ကုမ္ပဏီပိုင် “ ဝိုက်ရွှင်စံ ” သင်္ဘောကြီးမြုပ်သွားကြောင်း ဖော်ပြထားပြီး ထို သတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကုမ္ပဏီဘက်မှ အကြောင်းကြားခြင်း မရှိဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် အစီခံလာသည့် အချက်နှစ်ချက်ကြား

တာကွက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပြီဟု ယူဆမိ၏။ ထို့ပြင် သည်ဝေါလ် စတားပိုင် သင်္ဘောကြီးဘာကြောင့် နစ်မြုပ်သွားရသလဲ၊ ဘယ်သူ တွေက နစ်မြုပ်သွားခဲ့သလဲဆိုသောအချက်နှင့် ပင်လယ်ထဲမှ မျောလာသော မိုင်းထိထားသည့် အလောင်းများ ဆက်စပ်မှုရှိမရှိကို ဘဇျုပ် သိချင်နေ၏။

ထို့ပြင် သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီကြီး၏ အတိုင်ပင်ခံ ရွှေနေကြီး ဦးမိုးဘကျော် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရသည်မှာ အလုပ်ကြံခံ လိုက်ရသည့် ဓါတ်ပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရပြန်၏။ ထိုသို့ နပျောက်ဆုံးသွားစဉ် ဦးဗလအောင်၏သားဖြစ်သူ လင်းနေမင်း ခရီးထွက်နေသည်ဆိုသော အကြောင်းအချက်များသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခုချိတ်၍ ပေါ်ပေါက်နေသလားဟု တွေးမိ၏။

ထိုကြောင့်လည်း အေးရိပ်မြိုင်မှတက်လာသော ရိပ္ပိုကို ဘဇျုပ် စိတ်ဝင်စားဖြစ်သွား၏။ အမှုတည်ဆောက်ပုံက ဝိမ်း တစ်ခုကို ကစားရသလို ဉာဏ်လည်းလိုသည်ဟု ထင်မိ၏။

ထို့ပြင် သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဦးဗလအောင်တစ်ယောက် တကယ်တမ်း အရေးအကြောင်းရှိလျှင် သူ့ထံ အကြာခဏ အကူညီတောင်းခံဘူး၏။ ယခုတော့ အဘယ် ကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဖြစ်နေရသည်ကို သူ့စဉ်းစား၍ မရနိုင် အောင် ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ချက်ချင်းပင် သူ၏လက်ရုန်းပခံ အားကိုးရသော အေးဂျင့် စစ်ရန်နိုင်ကို ချက်ချင်း ဆက်သွယ်ကာ ဆက်သွယ်ကာ ခေါ်ယူလိုက်၏။

ဝပ်ရန်နှင့် မွေးကြီးမှာ အမှုကိစ္စများပြီးပြတ်သဖြင့်
အင်ဒါးဂျင့်ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် အေးအေးလူလူ စားသောက်
နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘချုပ်က အမြန်ဆုံးလာကြရန်
စိတ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် အမှုကိစ္စတစ်ခု အရေးပေါ်ပေါက်လာပြီဟု
ချက်ချင်းတွက်မိ၏။

ထိုကြောင့်လည်း စားသောခဲ့သမျှကို ချက်ချင်းရှင်းလင်း
လိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား အင်ဒါးဂျင့် ဟိုတယ်ကြီးမှထွက်ခါ ပက်ကင်
ထိုးထားသော လင့်ကရွေ့အဖြူကြီးပေါ် တက်ထိုင်လိုက်၏။
မွေးကြီးမှာ အေးအေးလူလူနှင့် ဇိမ်ကျကျနေသဖြင့် စိတ်ထဲတွင်
မချီတင်ကဲဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကားပေါ်အရောက်တွင်
ဒေါပွပွနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ ဘယ်သူခေါ်တာလဲကွ ”

“ ဘချုပ် ”

“ အင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အမှုကိစ္စပြတ်လို့
အေးအေးဆေးဆေးတောင် အနားမယူရသေးဘူး ဘာတွေ ဖြစ်လာ
ပြန်ပြီလဲ ”

“ မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ ခေါ်တော့လည်း သွားရမှာပေါ့
တာဝန်ကို ငြင်းဆန်လို့မရဘူးလေ၊ ပင်ပန်းတာတော့ ပင်ပန်း
တာပေါ့ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အလုပ်က အားလုံးစိတ်ချမ်း
မြေ့မြေ့နဲ့အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း နေနိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါဗျာ . . . ကျွန်တော်မျိုးကြီး မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေ
မယ့်ကွာ . . . ဟိုတယ်မှာ ရက်စ်ယူနေတာ တစ်ပိုက ခုမှ တက်ခါစ

ရိုသေးတယ်ကွာ . . . ဟို . . . ဟိုတယ်ထဲဝင်လာတဲ့ အချောအလှလေး
တွေကို ကြည့်ရတာအလှတစ်မျိုး ပြီးတော့ ဖော်ဂါဘီယာလေးငုံပြီး
ချိစ်လေးငုံရတာတစ်ဖုံး . . . အဲ . . . အင်ဂါးဘတ် သီချင်းအေးအေး
လေးတွေ နားထောင်ရတာ တစ်သွယ်နဲ့ တကယ် လောကီနိဗ္ဗာန်ကွ
နာလိုက်တာကွာ . . . ”

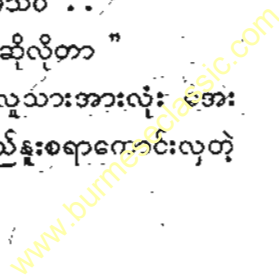
“ ဒီလောက်လဲ . . . အဖြစ်သိမနေစမ်းပါနဲ့ မွေးကြီးရာ
ခင်ဗျား . . . ထင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ထိုင်ခုံကထတာနဲ့ ကြက်ပျောက်
ငှက်ပျောက် နိဗ္ဗာန်ပါဗျာ . . . ”

“ ဟေ့ . . . ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် နိဗ္ဗာန် . . . ဟုတ်လား
ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ . . . မင်းကတော့ မဟုတ်တာတွေပြောနေပြန်ပြီ
ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး မင်းပြောမယ့် နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ . . . ”

“ ဟာ . . . မွေးကြီးကတော့ မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ
ဒီလိုဗျ . . . ကျွန်တော်ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်ပြဿနာတွေကိုကြည့်
သူတို့ဟာ လူလောကကို နည်းနည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အနှောင့်အယှက်
ပေးနေကြတယ်၊ ဒုက္ခပေးနေကြတယ်။ ပြီးတော့ လောဘ၊ဒေါသ၊
မောဟဆိုတဲ့ တရားဆိုးတွေကို အေးချမ်းတဲ့လောကထဲ ပက်ကြဲပြီး
လူတွေအားလုံး မလုံမခြုံဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့ကြတယ်လေ အဲဒီ
လူတွေကို ကျွန်တောတို့က မိမိရရ ဖော်ထုတ်ပြီး တရားဥပဒေ
ပလ္လင်မှာ ခေါင်းစင်းခိုင်းခဲ့တာ ခင်ဗျားအသိပဲ . . . ”

“ အေးလေး အဲဒီတော့ . . . မင်းဆိုလိုတာ ”

“ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက လူသားအားလုံး အေး
ချမ်းအောင် ဆောင်ရွက်လိုက်ရလို့ ကြည်နူးစရာကောင်းလှတဲ့

ယစ်မှူးမဟာ ဘယ်မှာရှိသေးလဲ .. ပြောပါဦး "

" အင် "

စစ်ရန်နိုင်၏စကားကြောင့် မွေးကြီးငိုငံကျသွား၏။
ဇုတ္တိဗေဒဆန်လှသော စစ်ရန်နိုင်၏စကားကို မွေးကြီးခေါင်းခါရန်
မဝံ့ရဲတော့၊ အမှန်ဆိုရလျှင်လည်း လူမှုအဆောက်အအုံကြီးကို
အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေကြသော ဒုစရိုက်သမားများကို ဖော်ထုတ်
ဖမ်းဆီး နိုင်ခဲ့ပြီဆိုလျှင် သူ ဝမ်းအသာကြီးသာခဲ့ရ၏။

ထိုအမှုဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ငါတို့လူတွေအတွက်
ကုသိုလ်ရအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါလားဟု တွေး၍ တသိမ့်သိမ့်
ကြည့်နူးခဲ့၏။ ယခုလည်း စစ်ရန်နိုင်၏စကားကြောင့် မွေးကြီးမှာ
ခေါင်းတည်တည် ဖြစ်နေ၏။

" ဟုတ်ပါတယ် စစ်ရာ .. မင်းပြောတဲ့စကားဟာ
မှန်ပါတယ်ကွာ .. အဲဒီ .. အရသာဟာ ဘယ်အရသာမှ လိုက်လို့
မပီပါဘူးကွာ .. "

" ဝါပေါ့ဗျာ .. ကဲ .. သွားကြမယ် "

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး လင့်ကရွေ့စကားကြီးကို
စီးနင်းကာ ဘချုပ်ရှိသော လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအေးတုင့်သို့
ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း (၄)

စစ်ရန်နိုင်နှင့် မွေးကြီးသည် ဘချုပ်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ
ချို့ဝှက်ရိပိုကို အသေးစိတ်ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ စာဆုံး
သွားသည်နှင့် ဘချုပ်က သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်၍ မေးခွန်းထုတ်
တိုက်၏။

" ဘယ်လိုသဘောရကြသလဲကွ .. ငါဖတ်ကြည့်တာတော့
အစ်ခုခု မြှုပ်ကွက်ရုံနေပြီ ထင်တာပဲ .. "

" ဖြစ်နိုင်တယ်အဘ သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီဟာ
အဘနဲ့လဲ တရင်းတန်းရှိနေတာ အမှန်ပဲလေ .. ဒီတော့ ..
ခေလိုက်စွဟာ အဘဆီကို သတင်းပေးသင့်တာပဲ .. "

“ဟုတ်ပါကွာ . . ငါလဲ အဲဒါပဲအံ့အားသင့်နေတာကွ . . ဘာကြောင့် ရေငံနွတ်ပိတ် ဖြစ်နေကြသလဲ . . အဲဒီအချက်ကို ငါလဲ သံသယဖြစ်နေတာ . . ”

“ ဟုတ်တယ်အဘ . . ပြီးတော့ စဉ်းစားစရာက ရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော် လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာတဲ့ကိစ္စရယ် ပြီးတော့ ပင်လယ်ထဲမော့လာတဲ့ လူတွေရယ်ဟာ အဆက်အစပ်ရှိနေသလား အဲဒီအချက်ရယ် ပြီး . . ဦးမိုးဘကျော်ဟာ သည်ပေါလ်စတားရဲ့ အတိုင်ပင်ခံရှေ့နေကြီး ဒီအချက်ကို ထည့်သွင်းတွက်ချက် ကြည့်တော့ ဒီအမှုများ ဖြစ်ကွက်ရှိကိုရှိလိမ့်မယ် အဘ . . ”

“ အင်း . . သားတွက်ပြတာ အတော်ကိုစုံလင်ပါကယ် နိုင်လဲနိုင်မာတယ် . . ဒါဆို ဒီကိစ္စကို သားတို့ပဲ တာဝန် ပြီး ဖော် ထုတ်စေချင်တယ်ကွာ . . ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သည်ပေါလ် စတားကုမ္ပဏီဟာ နိုင်ငံတော်ကို တဖက်တလမ်းက စီးပွားရေးလုပ် ငန်းမှာ ပြည်ပဝင်ငွေရအောင် ရှာပေးနေတဲ့ တုမ္ပဏီကြီးလေ၊ ဦးပလအောင် မပြောတာလဲ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ရှိမှာပေါ့ ”

“ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အဘ ”

“ ကောင်းပြီလေ . . ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးတက်ထွက်ဖို့ သားတို့ကို ခုပဲတာဝန်ပေးလိုက်ပြီ လိုအပ်တဲ့ကိစ္စ မှန်သမျှ အဘ ကူညီမယ် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲ အဘရယ် ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ပြန်ပြီးလေ့လာချင်တယ် ”

“ ယူသွားလေ . . ဟောဒီမှာ သက်သေခံပစ္စည်းတွေရော

...ရော ယူသွားပေတော့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ”

“ ကောင်းပါပြီဗျာ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ဘချုပ်ကို နှုတ်ဆက်ခါ ဘက်လှမ်းရေးအေးလျှင်မှဖြစ်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ အိမ်ထောင်သည်နှင့် ဦးဆုံး ကူးပို့လိုက်တဲ့ ဒစ်ကို ကွန်ပျူတာထဲထည့် ခွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝိုက်ရုပ်(စ်)သင်္ဘောကြီး ပင်လယ်ထဲ ချွေးသွားသည့် မြင်ကွင်းကို စကရင်ပေါ်တွင် မြင်လိုက်၏။

သင်္ဘောမြုပ်သည့် အစိတ်အပိုင်းကို ဖိုးကပ်စ်ချိန်၍ မြင်လိုက်၏။

“ ဟာ . . သင်္ဘောက မီးလောင်ပေါက်ကွဲသွားပုံပဲ ”

“ ဟင် . . ဟုတ်လား ”

“ ဒီမှာကြည့်လေ ”

ပင်လယ်ထဲ မြုပ်လုပြီဖြစ်နေသော အစိတ်အပိုင်းကို အနီးထိ ချွေကြည့်လိုက်ရာ မီးရောင်များ ဝင်းဝင်းလက်လက် နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် မွှေးကြီးသည် စစ်ရန်နိုင်၏။ အပြောကိုခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ ဟုတ်ပါကွာ . . ဒါဆို ဒီကိစ္စ လုပ်ကြံမှုပဲ ”

“ နေဦးဗျ . . သူတို့ပို့လိုက်တဲ့ ပုံတွေကို ဒစ်လျစ်တယ်နဲ့ ဖြစ်ပုံဖော်ကြည့်မယ်ဗျ ”

“ လုပ်လေ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွန်းနောင်ဦးတို့ ပို့လိုက်သောပုံများကို

ဒစ်ဂျစ်တယ်ထဲထည့်၍ ပျက်စီးနေသော မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန်များကို ကွန်ပျူတာ အဖက်စံများနှင့် အစားပြည့်လိုက်၏။ စကရင်ပေါ်တွင် ကာလာရိပ်များ တဖြတ်ဖြတ် ပြေးလွှားနေပြီး တအောင့်မျှအကြာ တွင် မီးလောင်ပျက်စီးသွားသော လူတစ်ဦး၏ ပကတိမျက်နှာသည် စကရင်ပေါ်တွင် တိတိပပပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ ပေါ်လာသည့်ပုံကို ဒစ်နှင့်ကူးလိုက်၏။ ပြီး သည်နှင့် ကျန်သော မီးလောင်ထားသည့် မျက်နှာလေးခုကိုလည်း ဒစ်ဂျစ်တယ်အဖက်စံနှင့် ပကတိမျက်နှာများဖော်၍ ဒစ်နှင့် ကူးလိုက်ပြီး ပုံတူပုံပွားများကို ပရင့်အောက်ထုတ်ကြည့်လိုက်၏။

လေးဦးစလုံး၏ အသွင်အပြင်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး လူကောင်းများ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိ၏။ မွေးကြီးမှာ ပုံများကို ျည့် ရင်း စိတ်ထဲတွင် ဇေဝဇဝါဖြစ်နေ၏။

“ပုံတွေက တကယ် ကျန်းတယ်မန်းတွေပဲကွာ ဒီလူတွေဟာ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့သားတွေလား မသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တယ် မွေးကြီး ဟိုရောက်မှ သေသေချာချာ မွေနှောက်စုံစမ်းကြတာပေါ့ ကဲ . . ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဗျာ ဒီနေ့လည်ပိုင်းပဲ ထွက်ကြရအောင်”

“မင်း ကားနဲ့ပဲလား”

“ဒါပေါ့ဗျ . . ဒီကားနဲ့ပဲ သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည် များကိုပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် အေးရိပ်မြို့ပုန်း ဖုန်း ကွန်တက်လုပ်ပြီး တာဝန်ခံ ထွန်းနောင်ဦးကို အသိပေးလိုက်၏။

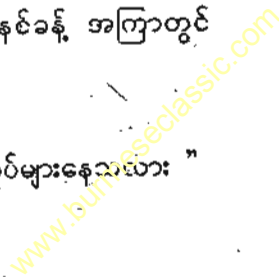
အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် အေးရိပ်မြိုင်ဘက်သို့ ဆင့်ကရူဇာကြီးနှင့် ထွက်ခဲ့၏။ အေးရိပ်မြိုင်မြို့မှာ ရန်ကုန်နှင့် နိုင်နှစ်ရာနီးပါးခန့်တွင် ရှိ၏။ လင့်ကရူဇာကြီးမှာ လီဗာသာသာ ဆလေးနင်းလိုက်သည်နှင့် မြင်းပေါက်ကြီးအလား အဝေးပြေး ဆမ်းမကြီးပေါ်တွင် တဝေါဝေါပြေးလွှားနေ၏။

ကားကို အလုံပိတ်ထားပြီး မြို့အဝင်ရောက်သည်နှင့် အဲယားကွန်ဖွင့်လိုက်၏။ မွှေးကြီးသည် ကားကန်ဆက်တွင် အခွေထည့်ကာ သီချင်းသံ တိုးတိုးသဲ့သဲ့ကို နားထောင်နေ၏။ ဆမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားအသွားအလာ ရှမ်းလင်းနေပြီး ကုန်ကား သုံးလေးစင်းခန့်သာ မကြာခဏ ဖြတ်မောင်းသွားတက်၏။ နှစ်ဦးသား စကားတပြောပြောနှင့် မောင်းနှင်ခဲ့ကြရာ အေးရိပ်မြိုင် သို့ ညခုနှစ်နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိသွားခဲ့၏။ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း မြို့ဖြစ်၍ မြို့ထဲဝင်သည်နှင့် လယ်လယ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်သော ဆေးက အေးစိမ့်စိမ့်နိုင်လှ၏။

သူတို့မောင်းနှင်လာသော ကားသည် မြို့လယ်ပိုင်းရှိ ဆုံမြို့ရေးစခန်းရှေ့အရောက် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ ကြ၏။ စခန်းထဲတွင် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း သုံးလေးဦးကို တွေ့လိုက် ခဲ့၏။ သူတို့ကိုမြင်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် တာဝန်ခံ ထွန်းနောင်ဦးကို အပြေးအလွှား သွားခေါ်ခဲ့ကြရာ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ထွန်းနောင်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။

“ဟာ . . ဆရာ စစ်ရန်နိုင်”

“ဟုတ်တယ် ထွန်းနောင်ဦး အလုပ်များနေသလား”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . အရှေ့ဘက်မှာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ သွားနေတာပါ ဆရာ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ကဲ . . . ထိုင်ကြပါဦး . . . ဆရာတို့အတွက် တည်းခိုဖို့ နောက်ဖက်မှာ တိုက်ခန်းတွေ အသင့်ရှိပါတယ် ”

“ ကောင်းတာပေါ့ ”

“ စားဖို့သောက်ဖို့လည်း ပြင်ဆင်ပြီပါပြီ ဆရာစပ်ရန်နိုင် ”

“ ကျေးဇူးပဲ ကိုထွန်းနောင်ဦး ”

“ ရပါတယ်ဆရာ . . . ဆရာလာတာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာလှပါပြီ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆို အမှုက အတော်ကိုရှုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိနေတယ် ဆရာ ”

“ ဟုတ်လား . . . ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ အဲဒီလို ရှုပ်ထွေးနေတာကို အစဆုံးရလွယ်တယ်ဗျ ”

စပ်ရန်နိုင်၏စကားကြောင့် ထွန်းနောင်ဦး ကြောင်စိစိ ဖြစ်သွား၏။ မွေးကြီးကတော့ အကြောင်းသိမို့ ပြုစိစိလုပ်နေ၏။ တအောင့်အကြာတွင် ထွန်းနောင်ဦးသည် သူတို့နှစ်ဦးကိုခေါ်ကာ စခန်းအနောက်ဘက် တည်းခိုစခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ရာသီဥတုကလည်း အပြင်ရောက်မှ ပို၍အေးစိမ့်စိမ့် နိုင်လှ၏။ ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိမ်ညိုမဲများ ကင်းစင်နေပြီး လမင်းကြီးက ဝိုင်းစက်ကြည်လင်နေ၏။

လရောင်ရွန်းမြမြကလည်း မြို့ပေါ်သို့ ဖြာယှက်ခါ စီးနေ သဖြင့် အေးရိပ်မြိုင်မြို့ကလေးမှာ ရွှေရောင်တွေလင်းနေသည်

... ဆိုရခြေမည်။ ထိုပြင် စခန်းဝင်းထဲတွင် သရက်ပင်၊ ... ညည်းပင်၊ ပိန္နဲပင်များက ခပ်စိပ်စိပ်ပေါက်ရောက်နေသဖြင့် ... ရောင်ရိပ်မှာ ထင်ဟပ်နေသော ရွက်စိမ်စိမ်းကလေးများမှာ ... ညည်းများနှင့် စိုးလက်ဝင်းပနေ၏။

သူတို့သုံးဦး အနောက်ဘက် တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးထဲသို့ ... ခဲ့ကြ၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် စပ်ရန်နိုင်တို့လာမည်ကို ... နေသဖြင့် တည်းခိုဆောင်ကို အကျအနပြင်ဆင်ထား၏။ ... ကြီးက အပြင်အဆင်ကိုကြည့်၍ . . .

“ ဟာ . . . ကောင်းလိုက်တဲ့ အိမ်ကလေးပါလား ”

“ ဟုတ်တယ်ဆရာ . . . ကျွန်တော် ဆရာတို့လာမယ်ဆို ... ညည်းက ပြင်ဆင်ထားတာပါ . . . ကဲ . . . ဆရာတို့နားကြပါဦး ... တော့ နောက်ဖက်မှာ ရေချိုးခန်းရှိတယ် ဆရာ ”

“ ကျေးဇူးပဲ . . . ထွန်းနောင်ဦးရေ ”

“ ကဲ . . . ကျွန်တော် ဆရာတို့စားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်ဆင် ... နိုင်ဦးမယ် ”

ထွန်းနောင်ဦးသည် သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်၍ အဆောက်အအုံ ... ပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ မွေးကြီးနှင့် စပ်ရန်နိုင်တို့သည် ... နာရီခန့် ကားစီးခဲ့ရသဖြင့် ငြိစိစိဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ... နီးပေါ်မှ အဝတ်အစားများချွတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ... နန်းများအောက်တွင် စိမ်ပြေနပြေ ချိုးလိုက်ကြ၏။

ပြီးသည်နှင့် အိမ်ခန်းတွင် အသင့်ပြင်ထားသော ... သဘက်ကြီးများနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပတ်တိုက်

လိုက်ပြီး အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထား
လိုက်ကြ၏။

သူတို့အဝတ်လဲလှယ်ပြီးသွားချိန်တွင် ထွန်းနောင်ဦး
ရောက်ရှိလာ၏။

“ ကဲ . . . ဆရာတို့ပြီးရင် . . . ဟိုဘက်နားခေ
လျှောက်ရအောင် ”

“ ဟာ . . . ထမင်းစားဦးမယ်လေ ”

မွှေးကြီးမှာ ဝိုက်ထဲက တစ်ဝိုက်ဖြစ်နေပြီမို့ ဆန္ဒစောပြီ
ပြောလိုက်ရာ ထွန်းနောင်ဦးက ပြုံးစေလုပ်ရင်း . . .

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . အဲဒီမှာ ဆရာတို့စားဖို့ အသင့်ပြင်ပြီးပါပြီ ”

“ ဟာ . . . ကောင်းတာပေါ့ ဟို အနွေးထည်လေးတွေ
မပါဘူးလား ”

“ အသင့်ပါပဲ ဆရာ . . . ဝီစကီတစ်လုံးနဲ့ ဘီယာတစ်
ရုံပါတယ် ”

“ အိုကေ ”

ထွန်းနောင်ဦးစကားကြောင့် မွှေးကြီးအကျေနပ်ကြ
ကျေနပ်သွား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထွန်းနောင်ဦးခေါ်ရာသို့
တက်တက်ကြွကြွနှင့် လိုက်ခဲ့လေ၏။

ထွန်းနောင်ဦးသည် သူ့စီစဉ်ထားသော ‘ရွှေယမုံနာ’
ဟိုကယ်သို့ စပ်ရန်နိုင်တို့ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး သီးသန့်ခန်းထဲ
ဝင်ခဲ့၏။

“ ဟာ . . . များလှချည်းလား ”

“ ဆရာတို့ စာနေမှာသိလို့ လောက်ငှအောင် ပြင်ဆင်ထား
ထပါဆရာ ကဲ . . . ထိုင်ကြပါ ”

သူတို့သုံးဦး ကျောက်ဖြူစားပွဲပတ်ပတ်လည်တွင် ဝင်၍
ထိုင်လိုက်ကြ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများက

အဖွယ်ရာရာ ရှိလှ၏။ ဝက်သားအကြွပ်ကြော်၊ ကြက်သား၊
အခေါင်းဟင်းချို၊ ခရမ်းချဉ်သီးကို ဆလပ်ခွက်ပါးပါးလှီး၍

ပုတ်ထားသော အသုတ်စုံ၊ ပုဇွန်ထုပ်ဆီပျံ စသည်ဖြင့် ဟင်းတွေက
အဖော်စုံလှ၏။

ထမင်းမစားမီ ထွန်းနောင်ဦးသည် ပယင်းရောင်ဖန်ခွက်
ကလေးများထဲသို့ ဝီစကီ တစ်ပတ်စီဖြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်

ဘတ်ဒါရောကာ ရေခဲတုံးကလေးများကို စတီညှပ်ကလေးနှင့်
ညှပ်ခါထည့်လိုက်၏။

အမြည်းအမြစ် ဦးဆုံးပုဇွန်ထုတ်ကို ပါးပါးလှီး၍ သုတ်ထား
သော အမြည်းဖြစ်ပေရာ မွှေးကြီးအတွက် လျှာလည်စရာတွေ

ဖြစ်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး စားပွဲပေါ်မှ ရေခဲစိမ်းထားသော ဝီစကီကို
စိပ်စိပ်လိုက်ကြ၏။ အေးစိမ်စိမ် ရှိန်မြမြနှင့် နွေးထွေးသော

အထိကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာ၏။
ဝီစကီ သုံးပတ်ခန့်သောက်ပြီးသည်နှင့် ဘီယာတစ်ဘူးဆီ

သောက်၍ သောက်လိုက်ကြသဖြင့် ဝမ်းထဲတွင် ဟာတာတာ
ဖြစ်လာ၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် စားပွဲထိုးများကို ခေါ်၍

အရက်ပုလင်းများ ဘီယာဘူးများကို သိမ်းဆည်းခိုင်းလိုက်ပြီး
အသောက်လိုက်ကြ၏။

ဆာဆာနှင့်မို့ နှစ်ဦးစလုံး အားရပါးရ စားသောက်ကြ၏။

“ စားလိုကောင်းရဲ့လား ဆရာ ”

“ ကောင်းလိုက်တာဗျာ .. ဆွေမျိုးကိုမေ့ရောပဲ ”

“ ဟာ .. မွေးကြီးကတော့လုပ်ပြီး ”

“ အဟုတ်ပြောတာ စစ်ရေ .. ငါ့တသတ်စားဖို့ အကောင်းဆုံးပဲကွ .. ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါ .. ခုလိုပဲ များများစားစား ကျွေးနိုင်ပါစေ ဆရာ ထွန်းနောင်ဦးရယ် .. ”

“ စိတ်ချပါ ဆရာ ကျွန်တော် ဆရာတို့အတွက် သီးသန့်ထားပါတယ် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ”

“ ကဲ .. စားပြီးရင် အဆောင်ပြန်နားကြပါစို့ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စားသောက်ပြီးသောအခါ တည်းခိုဆောင်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီး အေးအေးလူလူ အနားယူလိုက်ကြ၏။ ပြင်တင်းတံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လူဝါလဲ့လဲ့တ အိပ်ခန်းထဲသို့ ယိုစီးလင်းလက်လာ၏။

မွေးကြီးသည် မာဘိုရိုစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ကာ ထရင်ဘတ်ချီပေါ်တွင် ဝိမ်ယူနေ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် စာကြည့်စာပွဲ တွင်ထိုင်ကာ ထွန်းနောင်ဦးထားခဲ့သော မှတ်တမ်းမှတ်စုများကို ပြန်လည်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေ၏။

မွေးကြီးမှာ စီးကရက်တိုလုလုအချိန်တွင် ဒရင်းဘတ်

သိမှထလိုက်၏။

“ ငါတော့ အိပ်ချင်ပြီးကွာ ”

“ အိပ်တော့လေ .. ကျွန်တော်နည်းနည်း ကြည့်လိုက်

ဦးရယ် ”

“ လုပ်လေ .. ငါတော့ စားကောင်းကောင်းနဲ့စား ညိုက်တာ ဗိုက်လေးသွားပြီ အိပ်ချင်ပြီးလေ ကဲ .. အိပ်ပြီဟေ့ ”

မွေးကြီးသည် တဝါးဝါးသမ်းရင် ပြာလဲ့လဲ့မွေ့ရာခင်း ဆင်းထားသော ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ချလိုက်လေ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည်

အိပ်စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်လျော့ကြည့်ရှုနေ၏။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကို တစ်နာချိနီးပါးခန့်မျှ စစ်ဆေး

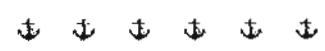
စစ်ရှုပြီးသည်နှင့် ထိုင်ခုံမှထကာ အိပ်ရာဘက်သို့လျှောက်ခဲ့ပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် မွေးကြီးမှာ တရှူးရှူး

တောက် နေ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူဖတ်ရှုခဲ့သော မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကို ပြန်လည်းစဉ်းစားနေမိ၏။ သူ့အဓိက သိလိုသည်မှာ ပင်လယ်ထဲ

ချောလာသော လူသေများ၏ ရာဇဝင်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နေကမိုးလင်းသည်နှင့် ယင်းကိစ္စကို ဦးဆုံးအကောင်အထည်

ဆော်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်တော့၏။

အခန်း (၅)

ထွန်းနောင်ဦးသည် ဒစ်ဂျစ်တယ်အဖတ်စုံနှင့် ပြုပြင်
စီရင်ထားသော ပုံများကို ကွန်ပျူတာစကရင်ပေါ်တွင် ကြည့်လိုက်
၏။ ဦးဆုံးပေါ်လာသူမှာ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်လုံးပြူးပြူး နား
ရွက်ကားကားနှင့် ဇီးကွက်ကြီးတစ်ကောင်း၏ မျက်နှာတူလှသော
လူကြီးတစ်ဦး၏ ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်လာ၏။ အရွယ်မှာ လေးဆယ်
ကျော်ခန့်ရှိပြီ တိုင်းရင်းသားကြီးတစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်နှင့်
တူလှ၏။

ထွန်းနောင်ဦးသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပုံကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်
အဖောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

ပိုးဆပ်ပန်းစာပေ

“ ဟာ . . . ဒါ . . . ဦးစောဒယ်နီရယ်လှိုင်ပါလား ”

“ မောင်ရင် သိလား ”

“ ဟာ . . . သိတာပေါ့ ဆရာရယ် . . . သူက
သည်ပေါလ်စတား ကုမ္ပဏီရဲ့မန်ဘာလေ အရမ်းသဘောကောင်းတဲ့
ဗွိုင်းကြီးဗျ၊ သနားပါတယ် ဆရာရယ် ”

“ သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ ”

“ ဟာ . . . အေးရိပ်မြိုင်မှာ နေတာလေ . . . ချမ်းလဲချမ်း
သာတယ် ဆရာရဲ့ စက်လှေ သုံးစီးနဲ့ ပွဲရုံနှစ်ရုံ ပိုင်ရှင်ပေါ့၊ သူက
အလှူအတန်းလဲ ရက်ရောတယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်းရဲသားတွေကိုလည်း
တူညီတယ် ဆရာရဲ့ . . . ဒုက္ခပါပဲ သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိစ္စပါ
သွားရသလဲ မသိဘူး ”

“ ဘယ်မှာနေတာလဲ ထွန်းနောင်ဦး ”

“ ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာလေ ဆရာရဲ့ သူ့ခြံကြိုက အကျယ်
ကြီးဗျ . . . ဘန်ဂလိုနှစ်လုံးကို အကျအနဆောက်ပြီးနေတာ သူ့ဇနီး
သော်သော်ရီက သူထက်ဆယ်ငါးနှစ်လောက်ငယ်တာ လှလဲအရမ်း
လှတယ်။ စကားပြောလဲ သွက်တယ်၊ အပေါင်းအသင်းလဲ စုံတယ်
ဆရာ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါ၊ ကျွန်တော်သူတို့ခြံကို အလှူအတန်းလုပ်တုန်းက
သုံးလေးခေါက်မက ရောက်ဘူးတယ် ”

“ ဟုတ်လား ”

“ သနားပါတယ် ဆရာ ”

ပိုးဆပ်ပန်းစာပေ

“ တဲ . . နောက်ထပ်ပုံတွေ ကြည့်ပါဦး ”

စကရင်ပေါ်တွင် ဒစ်ဂျစ်တယ်အဖက်စ်နှင့် စီရိထားသော ပုံတူများတစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ နောက်ဆုံးပုံအရောက်တွင် ထွန်းနောင်ဦးထံမှ စကားသံထွက်လာ၏။

“ ဟာ . . ဒါက အဆိုတော် တဲရင်စ်ပါလား ”

“ ဘယ်ကလဲ ”

“ သူကလေး အေးရိပ်မြိုင်မှာ နာမည်ကြီး ဆရာရဲ့ သူပါပဲပဲဆို လူတွေက ဝက်ဝက်ကွဲပဲ။ သူတို့ကျင်းပတဲ့ပွဲဆို လက်မှတ်ခင်းထောင်ကျော် ပေးရတာ ဆရာရဲ့ အသံလဲ အရမ်း ကောင်းတယ်။ ရုပ်လည်းချောတော့ တအားစွဲတဲ့လူ နှမော့စရာ ဗျ . . ”

“ ဒါဆို စောစောက လူသုံးယောက်ကို မသိဘူးလား ”

“ သူတို့ကိုတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပဲ ဆရာ ”

“ ဟုတ်လား ဒါဆို မင်းသိထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကိစ္စတို့ အရင် ခေါင်ထားရမှာပဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ”

စစ်ရန်နိုင်သည် ပုံတူများ ပရင့်အောက်ထုတ်လိုက်၏။

ဦးစောဒယ်နီရယ်လိုင်၏ ပုံတူကိုကိုင်ရင်း ထွန်းနောင်ဦးကို မေးလိုက်၏။

“ သေချာလား ”

“ သေချာပါ ဆရာ ”

“ ကောင်းတယ် ဒါဆို အဲဒီကို အရင်ဆုံး တို့နှစ်ယောက် သွားစုံစမ်းကြည့်မယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ”

“ ဟာ . . ငါလဲလိုက်မယ် စစ်ရာ ငါတစ်ယောက်တည်း နေရမှာ ပျင်းလို့ကွ ”

“ ဒါဆိုလဲ လိုက်ခဲ့ပေတော့ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့သုံးဦး ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း အဆောက်အအုံများဘက်သို့ လင့်ကရွေ့နှင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဦးစောဒယ်နီရယ်လိုင်၏ ခြံရှေ့အရောက်တွင် ခြံထဲသို့ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့ကြပြီး ဖားဖားရားရားနှင့် ညွတ်ကွေးပေါက်ရောက် နေသော အုန်းပင် ပုပုကလေးနှစ်ပင်အောက်တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး အောက်သို့ဆင်းခဲ့ကြ၏။

ကားသံကြောင့် ဘန်ဂလိုထဲမှ အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦး အပြေးထွက်လာ၏။ ရွှေဝါရောင် လောင်းစတတ်ဝတ်ထားသော မိန်းမချောတစ်ဦး၊ အသားအရည်က ဝင်းလဲ့ရွန်းအိနေ၏။ ဝန်းပေါ်တွင် ဆံပင်ဖားလျားချထားသဖြင့် နက်မှောင်ကျော့ရှင်းနေ၏။ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှုတ်ခမ်းအိတွဲတွဲနှင့် ယောက်ျားသားတို့ ရင်ဖိုယစ်မူးလောက်သည့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်၏။

လောင်းကုတ်ဂါဝင်မှာ ကိုယ်ထည်နှင့်တစ်ချိုးတည်း ချပ်ထားသဖြင့် အဖုအထစ် အရွိုက်အဟိုက်များက သူ့နေရာနှင့်သူ လှပစွာဖွဲ့စည်းထား၏။ သူမသည်ကားနားသို့ ရောက်လာသော အခါ ကိုယ်ရွိုက်ကိုသတ်လိုက်၏။

“ ဟာ . . ဆရာ ဆရာထွန်းနောင်ဦးပါလား ”

“ ဟုတ်တယ် . . မသော် ”

“ ကျွန်မက . . ကိုကိုပါတယ်မှတ်လို့ အပြေးထွက်လာတာ ”

“ အော် ”

သော်သော်ရီစကားကြောင့် သူတို့သုံးဦးစလုံးစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြ၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် ချက်ချင်းသတိဝင်လာကာ စကားကိုဖာဖာထေး ပြောလိုက်၏။

“ ကျွန်တော်တို့က မြို့ထဲကလာတာပါ ”

“ ဟင် . . ဟုတ်လား . . ဟို . . ကိုကိုကို မတွေ့မိဘူးလား ဆရာ ကိုကို ခရီးထွက်သွားတာ တစ်ပတ်ရှိတော့မယ် သော်သော် မနေတတ်တော့ဘူး ”

“ အော် . . တွေ့ရင်တော့ ပြောလိုက်ပါ့မယ် ”

သော်သော်ရီ အမူအရာမှာ ခင်ပွန်းသည်ကို မျှော်နေသည့် အမူအရာပေါ်လွင် နေသော်လည်း ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသည်မှာ ဆိုရှယ်ကျလှ၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် ချယ်ထားသည်မှလည်း တစ္ဆေရိပ်များ ယှက်သန်းနေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကို အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ် သို့ခေါ်ကာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များနှင့် ဧည့်ခံခဲ့၏။

“ မသော် ”

“ ရှင် ”

“ ကိုစောဒယ်နီရယ် ဘယ်ကိုသွားမယ် ပြောသွားလဲ ”

“ သူ ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်ဦးမယ်လို့တော့ ပြောသွားတာ ပဲ ဆရာရယ် . . ဒီလောက်ကြာတော့လဲ သော်သော် စိတ်ပူလှ

ဦးလေ ”

“ ဟုတ်တာပေါ့ . . ဒါထက် ကုမ္ပဏီက ဘာမှအကြောင်းမှ မကြားဘူးလား ”

“ ဟင့်အင်း . . ခုထိတော့ ဘာသတင်းမှ မကြားရသေးဘူး ”

သော်သော်၏အသွင်က ဘာမှမသိသလိုပင် စင်ရန်နိုင်သည် ထွန်းနောင်ဦးနှင့် ပြောဆိုနေသော သော်သော်ရီ၏ မျက်နှာကို စာဖတ်နေ၏။ အမူအရာက မသဘာဝနေသည့် အမူအရာအတိရိသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် သော်သော်ရီ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရင်း ပဟေဠိဆန်နေမိ၏။

သူ့ရင်ထဲ ပေါ်ပေါက်နေသော ခံစားချက်ကို မငြိမ်သက်သော မျက်လုံးအိမ်မှ အရိပ်များက ဖော်ပြနေ၏။ စင်ရန်နိုင်စိတ်ထဲတွင် သော်သော်ရီ တစ်ခုလျှို့ဝှက်ထားလေသည်ဟု တွေးမိ၏။ သို့သော် မျက်ရည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ဝေအောင် ပြောဆိုလာသောအခါ စိတ်ထဲပေါ်ပေါက်လာသော သံသယများ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရ၏။

နှစ်ဦးစလုံး ဦးစောဒယ်နီရယ်လှိုင် သေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောရဆိုရ ခက်နေကြ၏။ သို့သော် မပြောမဖြစ်သည့် ကိစ္စကို ချက်ချင်းမှတ်ပြီး ပြောလိုက်ရ၏။ ထွန်းနောင်ဦးစကားကြောင့် သော်သော်ရီမှာ မှင်သက်မိနေ၏။ သတိဝင်လာသောအခါ ကြော့ဘွဲ့ဆွေးမြေ့စွာနှင့် ကြိတ်၍ငိုကြွေးလေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် သော်သော်ရီကို ဦးစောဒယ်နီရယ်လှိုင်

အလောင်းထားရှိသည့် အအေးတိုက်သို့ ခေါ်၍ပြခဲ့၏။

“အို... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကိုရယ် မျက်နှာတစ်ခုလုံးလဲ ရတနာမရှိတော့ပါလား အို... ကိုကို... ကိုကို... မဟုတ်နိုင်ဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဆရာတိုက် ကျွန်မကို လိမ်နေတာ... ဟုတ်တယ် လိမ်နေတာ ”

သော်သော်ရီက စူးစူးရဲ ငိုကြွေးရင်း သူတို့ကို ပြောဆိုလာ၏။ ထွန်းနောင်ဦးတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် ခေါင်းတခါခါလုပ်ရင်း ဖြောင်းဖျပြောဆိုခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး ဒစ်ဂျစ်တယ်နှင့် ပြုပြင်စီရင်ထားသော ဓါတ်ပုံကို ထုတ်ပြခဲ့ရာ သော်သော်ရီမမျှာ ကြေကွဲခြင်းကြီးစွာနှင့် ငိုကြွေးခဲ့ရလေ၏။

သော်သော်ရီ ပြန်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် စပ်ရန်နိုင်မှာ ခေါင်းစားနေ၏။ အခြေအနေက ထူးခြားသည့်အခြေအနေကို ရှာရမရ၊ ထိုအခါ ဝိုက်ရှုပ်စ် သင်္ဘောကြီးနှင့် ဦးစောဒယ်နီရယ်လို့စ်တို့ ပတ်သက်မှုကို သိလိုလာ၏။ သူ့စိတ်ထဲ ထိုအကြောင်းအရာ နှစ်ခုသည် ကျိန်းသေ ဆက်စပ်မှုရှိနေမည်ဟု တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထွန်းနောင်ဦးကို ဝိုက်ရှုပ်စ် သင်္ဘောကြီးနစ်မြုပ်ရာသို့ သွားရောက်ရန် အကူအညီအောင်းခဲ့၏။

ထွန်းနောင်ဦးသည် ချက်ချင်းပင် တာဝန်ခံဆန်နီထံ ဆဲလ်ဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး စီစဉ်စရာရှိသည်များကို စီစဉ်ခိုင်းခဲ့၏။ ထိုသို့ စီစဉ်ပြီးသည်နှင့် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပြီး တာဝန်ခံ ဆန်နီ၏ကူညီမှုနှင့် စပိဘုတ်တစ်စင်းပေါ် တက်ခဲ့၏။

ထွန်းနောင်ဦးက စပိဘုတ်ဒရိုင်ဘာခန်းထဲဝင်ကာ

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

...လိုက်၏။ စပ်ရန်နိုင်နှင့် မွှေးကြီးတို့နှစ်ဦးသည် နောက်ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ တအောင့်အကြာတွင် သူတို့စီးနင်း... ဝါလီလာသော စပိဘုတ်ကလေးသည် ပင်လယ်ထဲတွင် စက်သံ... ဝါဝါပေး၍ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

ငါးရှာနေကြသော ပင်လယ်ငှက်တစ်အုပ်မှာ စပိဘုတ်၏... နှစ်သံကြောင့် တကိုကိုးနှင့် အော်ဟစ်ခါ လှိုင်းဖွေးဖွေးပေါ်မှ... တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော ပင်လယ်ပြင်ကို... ရေစီးကို ဖောက်ထွက်လာခဲ့သော စပိဘုတ်ကလေးသည်... နက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

စပ်ရန်နိုင်သည် စပိဘုတ်စက်ခန်းထဲတွင် တပ်ဆင်ထား... ကွန်ပျူတာထဲတွင် ကူးယူလာသော စီဒီဒစ်ကို ထည့်၍... သင်္ဘောကြီး မြုပ်သွားသည့်နေရာကို ဖိုကပ်စ်ချိန်လိုက်၏။

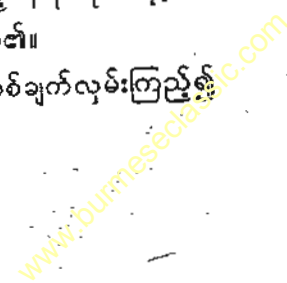
ကွန်ပျူတာခလုတ်ပေါ်တွင် တထောက်ထောက်နှိပ်ရင်း... ဒေတာစပေကို ချိန်လိုက်ရာ စကရင်ပေါ်တွင်... ပြင်မြင်မှုကို နှာမှ တွက်ချက်ဖော်ထုတ်ရရှိလာသော သင်္ဘော... နေရာကို ဒီကရီနှင့်တကွ ကွက်တိတွေ့လိုက်၏။

အဆိုပါ တိုင်မင်ချိန်ထားသော နေရာကို သုံးလေးခေါက်... လိုက်ပြီး မြားတံအနီလေး ပြထားသည့်နေရာကို ပရင့်တာ... အောက်ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုစဉ်... မွှေးကြီးက သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍... လိုက်၏။

“ အိုကေပြီလား ”

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ ရပြီ မွေးကြီး . . . ရေမိုင် . . . (၃) မိုင်ပဲ လိုတော့တယ်
အားလုံးအဆင့်သင့်ဖြစ်ဖို့ပြင်မှ ကျွန်တော် ထွန်းနောင်ဦးအိ
သွားပေးလိမ့်ဦးမယ် . . . ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စက်ခန်းထဲမှထွက်ခါ ဒရိုင်ဘာအခန်း
သို့ လျှောက်ခဲ့၏။

“ ထွန်းနောင်ဦး ”

“ ဗျာ . . . ဆရာ စစ်ရန်နိုင် ”

“ ရော့ ဟော့ဒီ ရေဒါထိုင် မင်းအတိုင်းပဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ထွန်းနောင်ဦးသည် စစ်ရန်နိုင်လက်ထဲမှ ပရင့်အောက်ကို
လှမ်းယူ၍ စီရင်တိုင်းဘေးရှိ တီဗွီလေးကိုဖွင့်ကာ ချပြင်
အတိုင်းအတာကို ချိန်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန်နိုင်နှင့်
မွေးကြီးတို့နှစ်ဦးမှာ ရေငုတ်ဝတ်စုံကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်
လိုက်ပြီးအောက်စီလျင်ဘူးများကို ကျောပြင်တွင် ချိတ်လိုက်၏။
ထိုနောက် စက်ခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ရာ စပိဘုတ်အချိန်မှာ
တဖြည်းဖြည်း ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဒရိုင်ဘာခန်းထဲမှ ထွန်းနောင်ဦးကို
အချက်ပြလိုက်ရာ ထွန်းနောင်ဦးက အချက်ပေးခလုတ်
နှိပ်လေးနှိပ်လိုက်၏။

“ ဆင်းကြစို့ ”

“ အိုကေ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှစ်ဦးသာ စပိဘုတ်ပေါ်မှ ပင်လယ်ထဲ

ခုန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ အေးမြသော ရေအထိအတွေ့ကြား
နှစ်ဦးသား တဖြည်းဖြည်း ရေငုပ်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ အောက်ဆီလျင်
ထိပ်ပွန်မှ ရေဘော်လုံးကလေးများ ပလုံစီရံ ထွက်လာ၏။

နှစ်ဦးသား ရေအောက်သို့ လျှောထိုးဆင်းသက်ခဲ့ကြ၏။

ပင်လယ်ရေက အပေါ်ပိုင်းတွင် ကောင်းကင်ရောင်ကြောင့်
ပြင်းစေသော်လည်း အောက်ပိုင်းရောက်လေလေ အမှောင်ရိပ်
အလှလှလေပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရေကာ မျက်နှာဖုံး
နှုတ်ပေါ်မှ ရေအောက်မီးကို ဖွင့်လိုက်၏။

အလင်းတန်းက ရေအောက်ထဲသို့ စူးစူးရဲရဲ ထိုးဖောက်
ဆီရောက်သွား၏။ ဇီဘရားငါးတစ်အုပ်မှာ မီးရောင်ကို
မြင်သည်နှင့် အနောက်ဘက်သို့ ဝေါကနဲ ကူးခတ်သွားကြ၏။
အရှေ့ရောင်တောက်ပနေသော လက်တစ်ပါးစာ ရွှေငါးကြီးတစ်
အုပ်မှာ သူတို့ကို ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးကြီးများနှင့်ကြည့်ရင်း
အစပ်ကလေးများ ပွစိပွစိလုပ်ခါ ပင်လယ်အပေါ်ပိုင်းသို့
အုတ်မြန်စွာ ကူးခတ်သွားကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦး ကူးခတ်ခဲ့သည်မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ
ဖြစ်၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် လက်တွင်ပတ်ထားသော ရာခိုနှာရီ
ခိုင်ခွက်မျက်နှာပြင်တွင် စကရင်လေးပေါ်လာ၏။ စကရင်ပေါ်
တွင် ထွန်းနောင်ဦး ပုံပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ ခိုင်ခွက်ဘေးဆီမှ ဆက်သွယ်ရေးကြိုးမျှင်လေးကို
ဘာသာမှန်အောက်ရှိ စကားပြောစက်နှင့် ဆက်သွယ်လိုက်၏။

“ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ဆို ရောက်ပြီ ဆရာ အရှေ့

မြောက်ဘက် သာတီဖိုက်ပိုင်စစ် အဲဒီနေရာဟာ ဆရာတို့ မထေးတော့ဘူး။

“ အိုကေ . . ထူးရင်အကြောင်ပြန်မယ် ”

“ ကောင်းပါပြီ ဆရာ စစ်ရန်နိုင် ”

စစ်ရန်နိုင်သည် ဆက်သွယ်ရေးစက်ကိုပိတ်၍ စကားပြောကြီးမျှင်ကိုဖြုတ်၍ နာရီထဲပြန်ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး ရေအောက်သို့ ထဲထဲဝင်ဝင်ကူးခတ်ခဲ့ရာ မကြာမှီ ကြမ်းပြင်တွင် တုံးလုံးကြီးလဲနေသော သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဦးဆုံးတွေ့လိုက်သူမှာ မွှေးကြီးဖြစ်၏။ သူသည် စစ်ရန်နိုင်ထံ အချက်ပေးသတင်း ပို့လိုက်၏။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသား ရေငုပ်ကာမှန်တွင် တစ်ဆင်ထားသော ရေအောက်စကားပြောစက် နှင့် ပြောဆိုလိုက်၏။

“ တွေ့ပြီကွ . . ဟိုမှာ . . ဟိုမှာ ”

“ မြင်တယ် မွှေးကြီး . . သတိထား ”

“ ဟာ . . သင်္ဘောကြီးရဲ့ ဘေးခြမ်းမီးကျွန်းနေပါလား အထဲကို ဝင်ကြမလား ”

“ နေဦးဗျ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှစ်ဦးသား ရေအောက်ကြမ်းပြင်တွင် တုံးလုံးလဲကျနေသော သင်္ဘောကြီးနားကပ်ခဲ့၏။ မီးလောင်ထားသည့် အခြမ်းမှာ အညှိအမည်းစနေ၏။ သူတို့မီးရောင်ကြောင့် သင်္ဘောကိုယ်ထည်ကြီးထဲတွင် ခိုဝင်နေကြသော ငါးတစ်အုပ် ဝေါတနံ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် သင်္ဘော ကို

ထည်ကြီးထဲ မဝင်သေးဘဲ အသွားအပြန် ကူးခတ်ရင်း အခြေအနေထိ ကြည့်နေ၏။

စိတ်ချရပြီးဆိုမှ မွှေးကြီးကို အချက်ပေး၍ အထဲသို့ နှစ်ဦးသား ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောထိုးဝင်ခဲ့ကြ၏။ အောက်ထပ် အခန်းမှာ မှောင်ပန်းနေသဖြင့် မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်၏။ သံတန်းကြီးများ၊ သံဘီဒိုကြီးများ၊ အသက်ကယ်ကွင်းများကို ဖို့ရိုဖားရား တွေ့ရ၏။

အောက်ထပ်တွင် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်နှင့် ကူးခတ်ရာ စတိုခန်းများ၊ ထမင်းချက်ခန်းများကို ရောက်ရှိခဲ့၏။ မြေခဲသေတ္တာများ၊ မီးဖိုပျက်များ၊ ပန်ကာပျက်များကြားတွင် သီမိပါးဖွားတစ်အုပ် လူးလာဆန်ခတ် သွားလာနေကြ၏။

သူတို့သည် ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေရင်း နောက်ဆုံးအပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သွားအောင်အဝမှတစ်ဆင့် လျှောထိုးတက်ခဲ့ကြ၏။

ဦးပိုင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီးအထဲသို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြုတ်သင့်မျော၍ ဝင်ခဲ့ရာ ကျယ်ဝန်းလှသော ခန်းမကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ခန်းမအလယ်ခေါင်တွင် တစောင်းလဲကျနေသော ကျွန်းပုံဆွဲရုပ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆိုဖာတပ်ထားသော ကုလား ထိုင်များ ပြန်ကျလဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်နေ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် စားပွဲရည်နားသို့ ကူးခတ်ခဲ့ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ရာ စားပွဲထောင့်တစ်နေရာတွင် ခရညိုရောင်နေသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကောက်

ကြည့်လိုက်၏။

လက်ထဲရောက်လာသည်နှင့် ရေညှိများကို လက်နှစ်ဖယ်ကြည့်ရာ ကပ်မိုင်းကွန်ထရိုက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုရေညှိများ မွေးကြီးကလည်း လဲကျနေသော ရေခဲသေတ္တာထောင့်တွင် ရေညှိတက်နေသော ဟစ်တာချီတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ယူလာ၏။

- “ စစ် ”
- “ ဘာလဲ မွေးကြီး ”
- “ ဒီမှာ ဟစ်တာချီတစ်လုံး ”
- “ ဟုတ်လား . . . ဒီမှာလဲ ကျည်ကပ်ခွဲတွေ့တယ် ”
- “ ဟင် . . . ဒါဆို . . . ဘာဆက်လုပ်မလဲ ”
- “ ဓါတ်ပုံရိုက်ဗျာ ”
- “ အိုကေ ”

မွေးကြီးသည် ခါးတွင် အသင့်ယူလာသော ရေအောက်ရိုက်ယူသည့် ကင်မရာနှင့် စစ်ရန်နိုင် ထိုးပြသည့်နေရာများကို တဖြတ်ဖြတ်ရိုက်ကူးလိုက်၏။ ထို့နောက် မိုင်းဆင်၍ ပေါက်ကုန်သည့် နေရာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ပြီး ကင်မရာနှင့် ရိုက်လိုက်၏။

- “ တော်ပြီလား ”
- “ တော်ပြီ အပေါ်ပြန်တက်ကျမယ် ”
- “ အေး . . . တက်မယ် ”

နှစ်ဦးသား သင်္ဘောကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး ရေအောက်

ပြင်နားမှ လျောတိုက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရေမှော်များ၊ ရေအောက်ရိုက်ခိုင်းများက ရေအတိုးတွင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေ၏။ ငါးအုပ်များ စစ်ရန်နိုင်တို့ ကူးခတ်လာသည်ကိုသိသည်နှင့် လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးကုန်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ပင်လယ်မျက်နှာပြင်သို့ ဝါးလုံးထိုးထွက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ရေမအောက်ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ငါးဆယ်ရှစ်နှစ် တိတိကြာမြင့်သွားခဲ့ကြ၏။ သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းအထက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ ရေပေါ်သို့ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ကိုအသင့်ကြိုနေသော ထွန်းနှောင်ဦးသည် ကြိုးလှေကားချလိုက်သဖြင့် နှစ်ဦးသား စပ်ဘုတ်ပေါ်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ အပေါ်ရောက်သည်နှင့် ထွန်းနှောင်ဦးသည် သူတို့ဇိတ်ပေါ်မှ အောက်စီဂျင်ဗူးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ကိုယ်ပေါ်မှ ရေငုပ်ဝတ်စုံကိုချွတ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မာဘိုရိုစီးကရက်ဗူးကိုထုတ်၍ စီးကရက်ထစ်လိပ်စီးညှိ ဖွာရှိုက်လိုက်၏။

ထွန်းနှောင်ဦးသည် မွေးကြီးကို ဝိုင်းချွတ်ပေးလိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား သူ့အနားသို့ရောက်လာ၏။

- “ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ . . . အခြေနေထူးသလား ”
- “ ထူးတယ်ကွ . . . ဒီမှာကြည့် ”

စစ်ရန်နိုင်သည် ရေအောက်မှယူလာသော ကပ်မိုင်းကွန်ထရိုက်ကို ထုတ်ပြလိုက်၏။ ထိုစဉ် မွေးကြီးသည် သူ့ယူလာသည့် ဟစ်တာချီလော့စ်ကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟာ . . . စာရွက်စာတမ်းတွေပါလား”

“ဟင် . . . ဒီမှာ သည်ဝေါလ်စကား ကုမ္ပဏီတံဆိပ်ပါတဲ့ စာချုပ်ဆရာ”

“အေး . . . ဟုတ်လား”

ဟင်တာချီလော့စ်ထဲတွင် ဒေါ်လာတစ်ရာ တစ်ထုပ်နှင့် အတူ စာချုပ်စာတမ်းများ၊ ဒိုင်ယာရီများကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုပြင် အိုင်ဒန်ဘီကဒ်များ၊ ကုမ္ပဏီ ကတ်ပြားများတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စစ်ရန်နိုင်ယူကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် . . . ဒါ ဦးစောဒယ်နီရယ်လိုင်ရဲ့ ဟင်တာချီလော့စ်ကိုး”

“ဗျာ”

“သေချာရဲ့လား စစ်ရဲ့”

“ဒီမှာကြည့်လေ”

စစ်ရန်နိုင် ကုမ္ပဏီ ကတ်ကို မွှေးကြီးထဲလှမ်းဖော်လိုက်၏။

“ဟာ . . . ဒါဆို အိုကေပဲ”

“အေးဗျာ . . . သူ့ဒိုင်ယာရီပဲ ရှိနေပြီဆိုတော့ တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာမှာကျိန်းသေတယ်”

“သင်္ဘောအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဆရာ”

“သေချာတယ် . . . ထွန်းနောင်ဦးရေ . . . ဒီကိစ္စ အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်ကွ”

“ဗျာ . . . ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ . . . သင်္ဘောရဲ့ထောင့်တွေကို ဆေးကြည့်တော့ ကပ်မိုင်းတပ်ပြီး ဖောက်ခွဲခဲ့တာကွ”

“ဗျာ”

“ဒီမှာကြည့်စမ်း”

“ဟင် . . . ဒါ . . . မိုင်းကွန်ထရို”

“ဟာ . . . ဟုတ်ပါ့ ဆရာရယ်”

စစ်ရန်နိုင် စောစောကထုတ်ပြခဲ့သည့် ကပ်မိုင်းကွန်ထရို ထွန်းနောင်ဦးကြည့်လိုက်၏။ မွှေးကြီးမှာ စစ်ရန်နိုင် ကြားကြောင့် အံ့သြနေ၏။

“အေးကွ . . . ငါက မီးလောင်တယ်ထင်တာ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ . . . မိုင်းနဲ့ခွဲပစ်တာ ပြောရရင် အစည်းအရုံးထဲမှာ မိုင်းတွေဆင်ပြီး ခွဲခဲ့တာဗျာ . . . ဒါကြောက်စရာ ကောင်းလှတဲ့ လုပ်ကြံမှုပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ”

“ကဲ . . . ပြန်ကြစို့ ထွန်းနောင်ဦးရေ နောက်မှ သေချာချာ စစ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွန်းနောင်ဦးသည် စက်နိုးကာ ဇီဘကို မြင်လိုက်၏။ မွှေးကြီးနှင့် စစ်ရန်နိုင်တို့နှစ်ဦးမှာ အေးအောက်သို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကူးခတ်ခဲ့ရသဖြင့် မောပန်းနေကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း နှစ်ဦးလုံး စပိဘုတ်အခန်းထဲရှိ ဒရင်း

ဘက်ချ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ မွေးကြီးသည် စပ်ရန်နိုင်ထံ
စီးကရက်ဗူးတောင်းရင်း စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏။
ထိုစဉ် စပ်ရန်နိုင်သည် အခန်းထဲရှိ ဖရက်လျစ်စတာထံ
ရေခဲစိမ်ဘီယာနှစ်ဗူးကို ထုတ်၍ တစ်ဗူးကို မွေးကြီးအား
လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟာ . . . အမောပြေလေး ပေးစမ်းပါကွာ ”

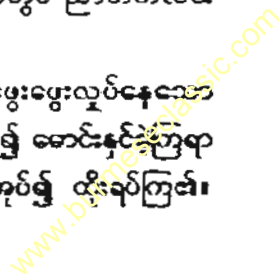
ဘီယာဗူးကိုယူ၍ ဖောက်လိုက်ပြီး တရုန်ထိုးမော့
လိုက်၏။ စပ်ရန်နိုင်သည် မိုင်းကွန်ထရိုး စက်ကလေးကိုကြည့်ရင်း
မီးသေလုနီးပါးဖြစ်နေသော စီးကရက်ကိုဖွာရှိုက်ခါ အကြီး
အကြောင်း ခြေရာကို ဆက်စပ်စဉ်းစားနေလေ၏။

အခန်း (၆)

မြို့ပြင်ရှိ လမ်းကျယ်ကြီးပေါ်တွင် လောင်းကုတ် အနက်
ရောက်ဝတ်ခါ မျက်မှန်နက်တပ်ထားသော မော်တော်
ဆိုင်ကယ်သမား သုံးဦးသည် လီဗာကို ခပ်ပြင်းပြင်းတင်၍ မောင်း
နှင်လာ၏။ သူတို့သည် လမ်း၏အနောက်မှ အရှေ့သို့ ဦးတည်၍
မောင်းနှင်လာကြပြီး လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် ညာဘက်လမ်း
သို့လေးထဲ ဝေါကနဲ ကွေ့ဝင်လိုက်၏။

ခရမ်းပြာရောင် ပျဉ်းမပွင့်များ ပွေးပွေးလှုပ်နေသော
လမ်းကလေးအတိုင်း တဝေါဝေါ မြည်သံပေး၍ ဘောင်းဘီကြောရာ
ခြံကလေးတစ်ခြံရှေ့အရောက်တွင် ဘရိတ်အုပ်၍ ထိုးချပ်ကြ၏။

ဦးဆုံး ဆင်းလာသူနှစ်ဦးမှာ ဂင်တိုတို ပုပြတ်ပြတ်နှင့် တိုတ်ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ရှိလေ၏။

သူတို့သည် ခြံတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်၍ အထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကျနှင့် ဝင်လာ၏။ ထိုအချင်းအရာကို ဦးဆုံးမြင်မိသူ မှာ ထွန်းချိုပင်ဖြစ်၏။

မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်ခုန်လာ၏။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော မြေဆွခရွင်းမှာ ပြတ်ကနဲ ပြုတ်ကျသွား၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးလာ၏။ ပါးစပ်ကလည်း အသံစိုးစီမျှ မထွက်ရ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အိမ်ပေါ်တွင်ရှိသော ဇနီးသည် မမဲ့နှင့်သမီးလေး ခက်ခက်တို့ အတွက် စိုးရိမ်စိတ်များ ပွက်ပွက်ဆူနေ၏။

ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းလည်းမသိ၊ သူ့ရောက်နေသည့် နေရာမှာ ပုဏ္ဏားရိပ်ပင်များ၏ ချိုအနောက်ဘက် နှင်းဆီပင်များ ကြားတွင်ဖြစ်၍ ဝင်လာသော လူသုံးဦးမှာ သူ့တို့မမြင်နိုင်ပါခြေ အခြေအနေက အကျဉ်းအကြပ်ထဲ ရောက်နေသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေ၏။

ဝင်လာသည့် လူသုံးဦး၏အသွင်အပြင်မှာ သူ စိုးရိမ်တကြီး မျှော်လင့်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နေကြောင်း တွေးမိ၏။

တစ်ချိန်ချိန် သူ့ထံရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ အယုံ ကြည်ကြီး ယုံကြည်မိ၏။ ထိုသို့ ရောက်လာလျှင်လည်း သူ့ဘဝ အပိုင်းပိုင်းအစစ ကြေမ့သွားလိမ့်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲဟု တွက်ထားမိ၏။ ထိုအခြေအနေကို သူ့ရင်ဆိုင်ရန် ခွန်အားမရှိ။

ထို့ပြင် သူတစ်ချိန်က လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့သော ဇနီးလေးတစ်ဦး၏ ဖြစ်အင်ကို ဇနီးသည်နှင့် သမီးငယ်ခက်ခက် ဆွဲလည်းမသိကြ။ သူ့ပြောလည်း ပြောမပြုချင် ပြောပြ၍လည်း အခက်မသင့်သည့် အခြေနေ၌ သူ့ကိစ္စများ ပေါက်ကြားသွားမည် ဆို စိုးရိမ်လှသဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာဖုံးကွယ်ခဲ့၏။

အဆိုပါ အခြေအနေဆိုးများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည့် ဇနီးလည်း တစ်နယ်မှတစ်နယ်သို့ သူ့ခြေရာဖျောက်၍ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ သည်မှာ သုံးကြိမ်ထက်မနည်း ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ယခုနေထိုင်သော နေရာလေးမှာ လူသူလေးပါးနှင့် အင်းဝေးလှသည်မို့ လုံခြုံဘွယ်ရှိသည်ဟု ယူဆကာ ဇာတ်မြုပ် နေထိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ယခုပေါ်ပေါက်လာသည့် အခြေအနေက အဖိုးလန့်ဆန်စား ခံစားနေရသော သူ့ရင်အစုံကို ပုတ်ခတ် ဖောက်ခွဲလိုက်သလိုပင်။

ခွေးတအုပ်ပမာ ခြံထဲစူးစူးရဲရဲဝင်လာသော လူသုံးဦးကို ကြည့်ပြီး ထွန်ချို ရင်တွေတဖြတ်ဖြတ် ခုန်နေ၏။

ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဆုံးဖြတ်ရမှန်းလည်းမသိ၊ ထိုအခြေနေ ကြောင့် ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားသည့် ပစ္စည်းလေး စမ်းမိ၏။ သူ့ဘယ်နည်းနဲ့ အဖမ်းခံ၍မှ မဖြစ်နိုင်။

သို့သော် ဇနီးသည်နှင့် သမီးလေးခက်ခက်တို့နှစ်ဦးမှာ သူ့ကြောင့် မြေဇာပင်ကလေးများ ဖြစ်ရတော့မည့်အနေကို တွေး၍ သောကစိတ်တွေ ဖိုလှိုက်မွန်းကြပ်လာ၏။ ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ ခေါင်းတည်မောင်းတည်နှင့် ဝင်လာသော လူသုံးဦးအနက် ရှေ့ဆုံးမှ

လူ၏အသံ ပေါ်လာ၏။

“ ထွန်းချို . . . ချို . . . ကိုထွန်းချို . . . ထွန်းချို မရှိဘူးလား ”

“ ရှင် . . . ဘယ်သူလဲ ”

“ ငါတို့ပါ . . . ထွန်းချိုရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီရှင် ”

သမီးငယ် ခက်ခက်၏အသံကြောင့် ထွန်းချို ရင်တပေ ဖြစ်သွား၏။ သမီးလေး ထွက်မလာပါစေနဲ့ဟု ကြိတ်ဆုတောင်း မိသော်လည်း သူ့ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့၊ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်လာကာ သနပ်ခါးရေကျ ပါးပါးလူးက ဘီးဆံထုံးထုံးထားသော သမီးလေး ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် . . . ရှေ့ဆုံးမှလူက လေသံမှာမာမာနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ ထွန်းချိုရောကွ . . . ”

“ ရှင် . . . ဟိုဟို ”

“ ဘာကြောင်နေတာလဲ . . . ဘယ်မှလဲ ဒီကောင် ”

“ ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင်တို့ဘယ်သူတွေလဲ ”

“ ဟာ . . . ရှည်လိုက်တာကွာ . . . ဖယ်စမ်း ”

“ ဟို ”

“ ဝင်ရှာကြစမ်းကွာ ”

“ ဘုရား . . . ဘုရား ”

အခြေအနေက အမြင့်ဆုံးအခြေအနေ ရောက်နေခြင်းဖြင့် သူလက်တွေ၊ ခြေတွေအေးစက်လာ၏။ ပါးစပ်ထဲ အာစေးထည့် ထားသလိုဖြစ်နေ၏။ တွေဝေထိတ်လန့်စွာနှင့် ကြည့်နေရင်း

သူ့ချစ်သူသံသံ ဆင်းလာသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူနှင်းဆီခြံ အောက်ဘက်ရှိ ဝါးရုံးပင်အောက်သို့ လှိမ့်ချလိုက်၏။

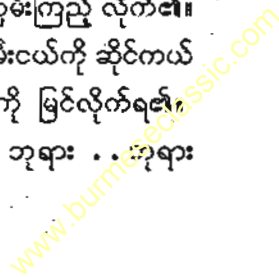
သူ့ဇနီးသည်နှင့် သမီးငယ်ကို မချစ်၍မဟုတ် မရက် စိတ်ချင်သော်လည်း အခြေအနေက သေမင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် အခြေအနေသည့် အခြေအနေမို့ မျက်စိမှိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ရှောင်ထွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ဝါးရုံးပင်အောက်အရောက်တွင် ခြေပြင်သို့ ဆင်းညွတ်ကျနေသော ဝါးကိုင်းဝါးခက်များကြား ဖြည်းဖြည်းခြင်း ဆီးဝင်လိုက်ပြီး စည်းရိုးနားကပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခြံပင် ဖြစ်နေသော ခတ္တာပင်များကြား တိုးဝင်လိုက်ခါ ခြံပြင်သို့ မှီ၍ထွက်လိုက်ရာ ခြံပြင်သံမြောင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

မြောင်းကရေကောနေသဖြင့် ဖုံးအလူးလူး ဖြစ်သွား၏။ သူ့ချက်ချင်းလူးလဲထလိုက်ပြီး ခြံမြောက်ဘက်ကို ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးခဲ့၏။ မောရမှန်းပန်းရမှန်း မသိ၊ ကြောက်စိတ်က သူ့တစ် တိုယ်လုံး ဖိစီးနေ၏။

ပြေးရင်းပြေးရင်း ကြီးမားသောကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးများ အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားရာ လမ်းနှစ်ဘက်ရှိသော ကုက္ကိုလ် ပင်ကြီး၏။ ပင်စည်ကိုကွယ်ကာ အိမ်ဘက်သို့လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ခြံဝတ်ခါးပွင့်လာပြီး သမီးငယ်ကို ဆိုင်ကယ် ပေါ် တွန်းထိုးတင်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ ဟာ . . . သမီးလေး ခက်ခက် . . . ဘုရား . . . ဘုရား ဘုရားကယ်တော်မူပါ ”

မြင်ကွင်းကြောင့် သူ ပါးစပ်ကဘုရား . . ဘုရားတမိ၏။
 သူ့အသည်းနှလုံးပမာ . . ချစ်မြတ်နိုးလှသော သမီးလေးကို
 သူ့တို့ခေါ်ဆောင် သွားကြလေပြီ။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် မူး
 မိုက်လဲကျမတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

စိတ်အစုံကို အားတင်းရင်း သူ့ဘာလုပ်ရမည်ကို
 တွေးလိုက်၏။

ငှာနသို့ ချက်ချင်းသွား၍ အဖြစ်သေး။ သူ့ကိုလူတစ်စုက
 တစ်နေရာရာမှ မျစ်စီဒေါက်ထောက် ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားမိ၏။
 ထိုသံသယကြောင့် သူ့ဘယ်ကိုမှ မသွားရဲ၊ ဇနီးသည်နှင့်သမီးငယ်
 တို့က သူ့အပြုအမူကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေခဲ့ကြရာ တတွတ်တွတ်
 မေးမြန်းခဲ့သော်လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို နေခဲ့၏။ ယခုတော့
 သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် သမီးလေးခက်ခက်ကို သူ့တို့ခေါ်ဆောင်
 သွားကြပြီးမို့ သောကစိတ်က ငယ်ထိပ်ရောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် အိမ်ပေါ်တွင် ဇနီးသည် မမဲ့အတွက် စိုးရိမ်
 တကြီး ဖြစ်သွား၏။ ထိုကြောင့် ခြံရှေ့မှ သူတို့လူစု ထွက်သွား
 သည်နှင့် ပုန်းကွယ်ရာမှ အလျင်အမြန်ထွက်ခါ အိမ်ဘက်ဆီသို့
 ဒရော သောပါး ပြေးခဲ့၏။

ခြံတံခါးကို တဟုတ်ထိုး တွန်းဖွင့်ပြီး အထဲသို့
 အပြေးအလွှားဝင်ခဲ့ရာ အိမ်ပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။

“ မှုံ . . . မှုံ ”

“ မှုံ . . . မှုံ ”

မှုံ အသံမကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ့သောကစိတ်တွေ

အလှူပယ် ဖြစ်သွား၏။

ထိုကြောင့်လည်း ဧည့်ခန်းတံခါးကို အတင်းတွန်းဖွင့်ကာ
 အခန်းထဲဝင်လိုက်၏။

“ ဟာ . . . မှုံ . . . မှုံရယ် . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ ”

မြင်ကွင်းကြောင့် သူ ဒူးတွေခွေညွတ်ကျသွားမတတ်
 ခံစားလိုက်ရ၏။ ပါးစပ်ကလည်း မှုံအမည်ကို တီးတိုးရေရွတ်
 နေမိ၏။

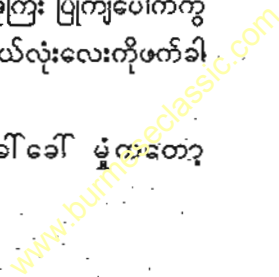
မြင်ကွင်းမှာ ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်စရာပင်၊ ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံ
 ဆီတွင် ခေါင်းကလေး ငိုက်စိုက်ကျကာ ရင်ဘတ်တွင်သွေးစက်
 ထုတ်နှင့် သေဆုံးနေသော မှုံကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ
 ဘန်သွား၏။

ယခုလောက် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်သွားလိမ့်မည်ဟု
 သူ့မထင်မိ . . . သတိဝင်လာသော မှုံအလောင်းကို အပြေးအလွှား
 ထုတ်ပေးကာ ပါးစပ်မှ တီးတိုးရေရွတ် တမ်းတမိ၏။

“ မှုံ . . . မှုံရယ် . . ငါ့ကိုခွင့် . . . ခွင့်လွှတ်ပါ . .
 ငင်းသေရတာ ငါ့ . . . ငါ့ကြောင့်ပါ . . . တောက် . .
 ရက်စက်လိုက်တာကွာ . . ”

ရင်ထဲတွင် သောကအဆောက်အအုံကြီး ပြိုကျပေါက်ကွဲ
 သွားသလိုပင်၊ နွေးထွေးဆီရှိနေသည့် မှုံ၏ကိုယ်လုံးလေးကိုဖက်ခါ
 အထပ်ထပ် အခါခါခေါ်နေမိ၏။

သို့သော် . . သူ့ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် မှုံအတော့
 ကြားနိုင်တော့ပါခြေ . . .

သူဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲလွင့်စင် သွားလေပြီလားမသိ၊ ထိုစဉ် မှုန်ကိုယ်လုံးလေးထွက် ပွေ့ထားရင်း နံရံကို လှမ်းကြည့်မိရာ သွေးနှင့်ရေးထားသော စာလုံးများကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ ထွန်းသိန်း . . မင်းပြေးမယ်ဆိုလဲ ပြေးပေတော့ ဒါပေမယ့် . . မင်းရင်သွေးလေ ငါတို့လက်ထဲမှာ ဘဝပျက်သွား လိမ့်မယ်ဆိုတာယုံ၊ ခက်ခက်ကို သနားရင်း မင်း ငါတို့လိုချင်တာ ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ် ပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ အသိမပေးဘဲ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ပေတော့ ”

စာကိုစိတ်ထဲကဖတ်ရင်း သမီးလေးအတွက် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွား၏။ ဇနီးသည်ခမျာ သူ့ကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံး သွားခဲ့ရပြီမို့ သမီးလေးခက်ခက် ထပ်မံဆုံးရှုံးရမည့်အရေးကို တွေး၍ ထိတ်လန့် ချောက်ချားနေ၏။

သို့သော် ချောက်ချားစိတ်ကြောင့် ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဆိုသော အဖြေကို သူ့ရှာမရာ ဖုန်းလည်းမဆက်ဝံ့၊ ဆက်လိုက် သည်နှင့် သူ့လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းထားသည့် ပစ္စည်းလေးကို ပေးရခြေတော့မည်။

ထိုပစ္စည်းကလေးကို သူ့ခုဆီ ဘယ်သူ့ကိုပေးရမှန်း မသိဖြစ်နေ၏။ လုံခြုံရေးအဖွဲ့သားများနှင့် ဆက်သွယ်ရန် အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့သော်လည်း သူ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် နေသည့် အဖွဲ့အစည်းကြောင့် ပျက်ပြယ်ခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး သူ့ကို ချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်ဖို့ပင် ကြံစည်လာသဖြင့် တပြေးတည်း

နေခဲ့ရ၏။

ယခုတော့ ဇနီးသည်လည်း ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သလို၊ သမီးလေး လည်း သူတို့လက်ထဲ ပါသွားပြီမို့ ထွန်းခိုဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်း မသိတော့၊ နောက်ဆုံးဇနီးသည်ကို ခုတင်ပေါ်ပွေ့တင် လိုက်ပြီး၊ နောက်ဆုံး အနမ်းပေးလိုက်၏။

ပြီးသည်နှင့် ယူစရာရှိသည်များယူကာ ကြေကွဲစွာနှင့် နေထိုင်ပြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး ခြံအနောက်ဘက်မှ ဖုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နှုတ်ခဲ့ရလေ၏။ အပြင်ရောက်သည်နှင့် သူဝံ့စုံကို လမ်းပေါ်က ငွေတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန် ရှုပ်ဖျက်လိုက်၏။

လမ်းထိပ်ရောက်သည်နှင့် လုံခြုံရေးစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်ခါ ဇနီးသည်၏ သတင်းကို ပေးပို့လိုက်၏။ အသံတွေတုန်ယင် တစ်ငေါ့နေသည် ရဲ့ရဲ့ဝံ့ ပြောမထွက်၊ ထိုပြင်ဘေးဘီလည်း မသိရသေး။

အကြည့်များက ကျီးကန်းတောင်းမှောက် သတင်းပို့ပြီး သည်နှင့် ဖုန်းအလျှင်အမြန် ချလိုက်ပြီး တက္ကစိတစ်စီး အလျှင် အမြန် ငှားလိုက်ခါ မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

စိတ်အစုံမှာ အသိုက်ပျက်ငှက်တစ်ကောင်၏ ခံစားမှုပမာ ပယ်ပင်၊ ဘယ်လိုလွင့်မျောရမှန်းမသိ၊ သမီးငယ်ခက်ခက် အတွက် သည်း သောကစိတ်တွေက မွန်ထူနေ၏။ ပြေးစရာမမြေမရှိ သည့်ဘဝမို့ မွန်းကြပ်နေ၏။ နောက်ဆုံး အအေးဆိုင်ကြီး ချစ်ဆိုင်ရွှေအရောက် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီး ချောင်ကျကျ နေရာကလေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။ သူ့ဘာလုပ်မလဲဆိုသည်ကို

တွက်ချက်လိုက်၏။ ပူထူနေသဖြင့် အဖြေရှာမရ။
 စားပွဲရှေ့ရောက်လာသည့် အအေးဗူးကို ဖွင့်သောက်ရင်း
 စဉ်းစားလိုက်ရာ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျင်းပခဲ့သော သည်ဝေါင်
 စတား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးဗလအောင်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို
 မြင်ယောင်လာ၏။

ဦးဗလအောင် သို့တည်းမဟုတ် ကြောက်စရာကောင်းလှ
 သော လူယုတ်မာကြီးကို သူ ဘယ်သို့ ရင်ဆိုင်ရမည်မသိ၊ သူ့ကို
 အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်မှန်းသိနေပြီမို့ အခြေနေက ရှေ့တိုး
 ၍ မရ နောက်ဆုတ်၍ မရသောအခြေအနေ ...။

သူ ... ဦးဗလအောင်ထံ ခေါင်းထိုးပြီးဝင်သွားလျှင်လည်း
 လွတ်လမ်းမမြင်၊ တစ်နည်းမဟုတ်တနည်း အမှုန့်ကြိတ်ပစ်မှာ
 သေချာ၏။ သို့သော် သမီးလေးက သူတို့လက်ထဲတွင်ရှိနေပြီမို့
 သူမရင်ဆိုင်၍ မဖြစ်တော့။

သို့သော် သူ ဦးဗလအောင်၏ အခြေအနေကို လွန်ခဲ့သော
 ရက်ပိုင်းက သူနည်းသူဟန်နှင့် စုံစမ်းခဲ့ရာ ဦးဗလအောင်၏
 အခြေအနေက ကျယ်ပြန့်လှ၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ လူအင်အားကအစ
 တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိလှသည်မို့ သူဘယ်သို့ ရင်ဆိုင်ရမှန်း
 မသိ။ ပို၍ဆိုးလှသည်မှာ ဦးဗလအောင်၏ သတင်းက နှင်း
 လှိုင်မြို့ကလေးတွင် မွေးလှ၏။ တစ်မြို့လုံးကြည်ညိုလေးစား
 ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ အချိန်အဝါကြီးမားလှသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမို့
 သူဘယ်လိုနည်းနဲ့မျှ မယှဉ်နိုင်ပါခြေ။

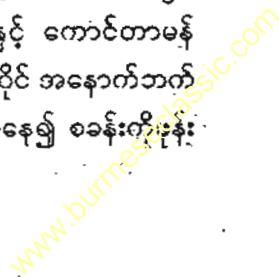
သို့သော် ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှု

သူ့ချစ်ကို ဘာကြောင့်များ လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု သူတွေး၍မရ။
 ဘာလောဆယ် သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေရသည်မှာ သူသာဖြစ်
 ...။ လူလည်း သူပြေးနေရဆဲပင်၊ ဇနီးသည်၏သောကနှင့်
 ...။ သေသေ၏ သောကတို့က သူ့ရင်ထဲ ဖိစီးစိုးမိုးနေဆဲ ...။

တကယ်တမ်း ခံစားလာရပြီဆိုတော့လည်း ကမ္ဘာမီး
 ...။ သားကောင်ချနင်းရမည့် ကိန်းဆိုက်နေ၏။ သို့သော် သူ့
 ...။ သူ့အတွက်မဟုတ်၊ မြို့ကျက်သရေဆောင် လူကြီးလူ
 ...။ တစ်ဦး၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုကို ဖော်ထုတ်လို၍ ယခုလို
 ...။

အခြေအနေက အရာရာကို မယုံရဲရသည့်အခြေအနေ၊
 ...။ အခြေအနေကြား ပြေးလွှားနေ၍ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်နိုင်ဟု
 ...။ နောက်ဆုံး နီးစပ်ရာ လုံခြုံရေးစခန်းနှင့် ဆက်သွယ်
 ...။ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းသာ ဖြစ်သည်ဟု
 ...။ ထိုကြောင့်လည်း ထိုင်နေရာမှ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို
 ...။

သောက်သုံးနေသူ အားလုံးမှာ ကိုယ်အာရုံနှင့်ကိုယ်
 ...။ နေကြသဖြင့် နေသာထိုင်သာရှိသွား၏။ ထိုအခါ ထိုင်ရာမှ
 ...။ ကောင်တာဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့၏။ စိတ်ထဲတွင်
 ...။ ထိတ်လန့်နေရ၏။ သို့နှင့် ကောင်တာမန်
 ...။ စကားတီးတိုးပြောကာ စားသောက်ဆိုင် အနောက်ဘက်
 ...။ တပ်ဆင့်ထားသော တယ်လီဖုန်းမှနေ၍ စခန်းကို နှိုး
 ...။

“ တဲလို . . နှင်းလှိုင်စခန်းကပါလား ”

.....

“ အော် . . ဒီ . . ဒီလိုပါ . . ကျွန်တော် . . အရေးကြီးသတင်းပေးစရာရှိလို့ပါ ”

.....

“ ဟာ . . ခုပြောလို့ မဖြစ်ဘူး ပြီးတော့ အရေးကြီးသတင်းပေးသက်သေခံပစ္စည်းတစ်ခုလဲ ကျွန်တော်မှာ ရှိနေပါတယ် အဲဒီကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော်လဲ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေရသလို ကျွန်တော့် ဇနီးသည်လဲ အသတ်ခံလိုက်ရပါပြီ . . ပြီးတော့ ကျွန်တော့်သမီးလေ ခက်ခက်လည်း သူတို့ဖမ်းသွားကြပါတယ် ”

.....

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ခုကိစ္စ အရမ်းလုပ်လို့ မဖြစ်သေးတဲ့ကိစ္စပဲ ပြဿနာက မလွယ်ဘူး ဒါကြောင့် . . ဆရာနဲ့နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ပါရစေ . . ”

.....

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဒါဆို . . ဆိပ်ကမ်းဘက်ထိ ကျွန်တော်ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါမယ် . . ဆရာ စောင့်နေပါနော် ”

.....

“ ကျေး . . ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ ”

ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ချလိုက်ပြီ ဘေးဘက်ကို ပြုပြင်ပြင်ကြည့်လိုက်၏။ အားလုံးအေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေသည်မို့ ထိုင်ခုံဘက်ပြန်လာခဲ့ပြီး တအောင့်တနား ထိုင်လိုက်၏။ သို့သော်

ပိုးဆပ်ပန်းစာပေ

ပျက်စီးတဲ့ အရမ်းလှုပ်ရှားနေ၏။

လက်ကနာရီကိုကြည့်ရင်း ငါးမိနစ်စွန်းသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ကျသမျှရှင်းလိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ထဲမှ အလျင်အမြန်

ထွက်ခဲ့ပြီး တက္ကစီတစ်စီ ငှားလိုက်၏။

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဘေးမှန်တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး ခြေတမ်းဘက်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်၏။

စိတ်တွေလှုပ်ရှားလွန်းလှသည်မို့ မောင်းနေသည့်ကားပင် တွေးလှသည်ဟု ထင်မိ၏။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကတော့ သူ့ကို

အချက်ကလေးပင် ငဲ့မကြည့်၊ အချိန်မှန်မှန် မောင်းနှင်နေ၏။ ထိုစဉ် ပင်လယ်မြောက်ဘက် လမ်းသို့အရောက်တွင်

နှင်းလာသောကားသည် ဖြတ်ကနဲလမ်းချိုးချလိုက်၏။

“ ကျွီ . . ကျွီ ”

“ ဟာ ”

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း ”

“ ဟင် ”

မြင်ကွင်းကြောင့် သူပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

အဲဒီကန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်၍ရပ်နေသော မှန်အလုံပိတ် တောင်း ခြစ်ထားတစ်စီး ဒရိုင်ဘာလုပ်သူမှာ ဟွန်းသုံးလေချက် တီးရင်း

အတတ်တခေါက်ခေါက် လုပ်နေ၏။

ထိုစဉ် ထွန်းချိုသည် ဘေးတံခါးကို အသာအလာ ချိတ်၏။

“ ဟာ . . ဘယ်လိုတွေ့တုန်း လူမိုက်တွေလား ”

“ ဖာင် ”

ဒရိုက်ဘာခမျာ တောင်းအော်ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသော လူထွားကြီးနှစ်ဦးကို ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးသွားသူတို့ အသွင်သဏ္ဍာန်မှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ရိပြီး ကားဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာကြ၏။

ထွန်းချိုသည် စက္ကန့်ပင်ဆိုင်းမနေတော့၊ ဟနေသတိခါးကြားသို့ ကိုယ်ကိုင့်၍ လျှိုထွက်ခါ ကားလမ်းနံရောင်ဆင်ခြေလျောအတိုင်း လိုဗ်ချလိုက်၏။

“ ဖောက် . . ဖောက် ”

“ ဖောက် ”

“ ဟာ . . ဒုက္ခပဲ ပစ်ကုန်ပြီ ”

“ ဝူး . . ဝေါ . . ဝေါ ”

လူထွားကြီးနှစ်ဦးက ထွန်းချိုကားပေါ်မှ ခုန်ချသွားသည်ကို မြင်သည်နှင့် လောင်းကုတ်ထဲမှ ဆိုက်လင်ဇာထဲထားသော သေနတ်များကိုထုတ်၍ တဖောက်ဖောက်နှင့် ပစ်လိုက်၏။

“ပစ်သံခတ်သံများကြောင့် ဒရိုက်ဘာလုပ်သူမှာလည်း ကားကိုခေါက်နဲ့ ပြန်ကွေ့ခါ မောင်းပြေးလေတော့၏။ ထိုအချိန်ထဲ ဆင်ခြေလျောအတိုင်း တလိုဗ်လိုဗ် လိုဗ်ဆင်းသွားသော ထွန်းချိုသည် မြေပြင်ရောက်သည်နှင့် လူးလဲထလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် လူထွားကြီးနှစ်ဦးသည် ဆင်ခြေလျောအတိုင်း

ထွန်းချိုအပြေး ဆင်းလာကြ၏။

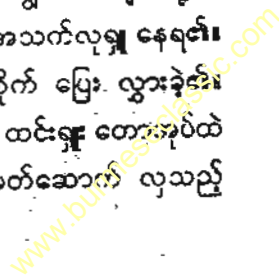
ထွန်းချိုသည် လိုက်လာသူနှစ်ဦးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း အရှေ့ဘက် ထင်းရှူးတောအုပ်သို့ ကမူးရှူးထိုးထွတ်ပြေးခဲ့ရ၏။

လမ်းတွေက ခနော်ခနဲ့ အနိမ့်အမြင့် အတက်အဆင်းများကလည်း ပေါလှ၏။ ပြေးရင်းပြေးရင်း မောဟိုက်လာ၏။ သူ့ညီဆံတွေကလည်း သူနဲ့ဘေးမှ တပိုတိုဖြတ်သန်းနေ၏။ အထဲတွင် သေမင်းအော်သံတွေအလား ထင်ရ၏။

တောအုပ်ထဲအရောက်တွင် ရွက်ခြောက်တွေကို နင်းဖြတ်ရင်း အားကုန်ပြေးလွှားခဲ့၏။ ပါးစပ်ကလည်း မောထွန်းလှသဖြင့် ဖားဖိုကြီးလို တရွီရွီမြည်နေ၏။ သူတစ်ချက်လှည့်မကြည့်ရဲ။

တောအုပ်ထဲအရောက်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော ချွန်နယ်ချိုပုတ်များကို အတင်းတိုးခွေ၍ ကိုယ်ရောင်ပျောက်ပြေးခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ် သူပြေးလွှားနေသည့်နေရာ၏ တောင်ဘက်မှ ခွေးကြီးများ၏ ဟောင်သံကို ရုတ်တရတ်ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုအသံကြောင့် သူခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ ပန်းနေ၍လည်းမဖြစ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးခွေးသီးခွေးပေါက်များ ဖို့ဝေသီးဝိုလာ၏။ ပါးစပ်ကလည်း တရှူးရှူးနှင့် အသက်လှူနေရ၏။ နားနေ၍မဖြစ်တော့ ဆက်၍အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးလွှားခဲ့၏။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်နေမှန်း မသိ၊ ထင်းရှူးတောအုပ်ထဲတွင် ပတ်ပြေးရင်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်မားမတ်ဆောက် လှသည့်

တောင်ကုန်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ခြေဘက်ရှိ ထင်းရှူးတောအုပ်ထဲ
ချေးဟောက်သံကြီးများက တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ၏။
ထွန်းချိုသည် တောင်ကုန်းပေါ်အရောက်တွင် ရှေ့ဆက်ပြေးရန်
လမ်းမရှိဖြစ်သွား၏။

ကုန်း၏တဘက်တွင် ချောက်ကြီးသဖွယ်နက်ရှိုင်းလှသော
ကမ်းပါးကြီးတည်ရှိပြီး ပြာလဲ့လဲ့ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တွေ့လိုက်
ရသဖြင့် ထွန်းချို မဝင့်မရဲဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် သူ့နောက်ဘက်
တောင်တန်းပေါ်သို့ ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးနှစ်ကောင် အပြေးအလွှား
တက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

တဝန်းဝန်းနှင့် ဟောက်သံကြီးများကလည်း ငရဲသားကြီး
များ၏ အော်သံဟစ်သံအလား ထင်ရ၏။ ထွန်းချိုမှာ ချောက်ကမ်း
ပါးအစွန်းနား ရပ်ရင်း ချီတုံချီတုံဖြစ်နေ၏။

“ ဖောက် . . ဖောက် ”

“ ဟာ ”

“ ဝန်း . . ဝန်း ”

ကျည်ဆံတွေက သူ့နံဘေးမှ ပလူပျံသွား၏။ တဝန်း
ဝန်းနှင့် ဟောင်သံပေးကာ အပြေးတက်လမ်းသော ခွေးကြီး
နှစ်ကောင်သည် သူ့နှင့်ဝေးတစ်ချက်ခန့် အကွာသို့ ရောက်ရှိလာရာ
ထွန်းချိုအတွက် မည်းစားချိန်မရတော့။

ထိုကြောင့်လည်း ချောက်ထဲသို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ခါ တရှိန်ထိုး ခုန်ချလိုက်လေ၏။

အခန်း (၇)

အဆိုးထဲက အကောင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရလေမလား
ပြောတတ်၊ အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်လွန်းလှသော ကံကြမ္မာကို
သူအံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေမိ၏။

ယခုလည်း ပင်လယ်ထဲ ကူးလိုက်ခတ်လိုက်နှင့် မျောပါ
ရင်း ကြီးမားသော စိတ်ပျက်ကြီးတစ်ခု ကျောက်ချထားသည်တို့
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

အချိန်ကာလမှာလည်း ညဦးပိုင်းအချိန်အခါဖြစ်၍
လရောက်မှာ တိမ်ညို တိမ်မည်းများကြားမှ မင်္ဂလာတို့
လှိုင်းကြက်ခွပ်အချို့မှာ လရောင်ရိပ်ခပ်နေကြောင်း လင်းတလက်

ခိုနန်းတလက်ဖြစ်နေ၏။

စိတ်တွဲကြီးအနားသို့ မျော၍ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြီး ကျောက်ဆူသံကြိုးကို ခို၍ အပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းတွယ်တက်ခဲ့၏။ ပင်လယ်ထဲတွင် ခြောက်နာရီနီးပါးခန့် စီးမျောလိုက်ပါခဲ့ရသဖြင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲတုံးပမာ အေးစက်နေ၏။

တွဲကုန်းပတ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းလှဲချလိုက်သော ကောင်းကင်ပေါ်မော့ကြည့်ရင်း အသက်ကိုတစ်ဝကြီး ရှုလိုက်၏။ အေးစိမ့်သော လေနုညှင်းကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး အင်အားတွေ ပြည့်ဝသွားသလိုပင် . . .။

သူ့အဖြစ်က ယခုမှပဲ အသက်ကို တစ်ဝရှုရသည်မို့ လှဲနေရာမှ ချက်ချင်းမထချင်သေး။ ထိုအချိန် တွဲအနောက်ဘက် အခန်းထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ ငြီးငြူသံလိုလို အော်ဟစ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း လှဲနေရာမှ ကုန်းရုန်းထလိုက်ပြီး ကုန်းပတ်ဘေးမှ ဖြည်းဖြည်းခြင်း လျှောက်ခဲ့၏။

“ အား . . . အားကျွတ် . . . ကျွတ် . . . အင်း ”

အသံဗလံပို၍ ကျယ်အောင် လာသလိုပင် ထိုစဉ် ကုန်းပတ်ဘေးရှိ သွပ်ပြားနံရံဘေးမှ အထဲကိုချောင်းကြည့်လိုက်၏။

“ ဟင် . . . ဘယ်လိုပါလိမ့် ”

ဝိုဒေါင်လိုလို အခန်းဝတွင် ထိုင်နေသောလူတစ်ဦး၊ လက်ထဲတွင် သေနတ်ကြီးတစ်လက် ကိုင်ထားပြီး၊ သူ့ရှေ့စားပွဲတွင် အရက်ပုလင်းများ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေ၏။ ငြီးထွားသံမှာ

အခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်အသံမို့ စိတ်ထဲဝေဝေဝါ ဖြစ်သွား၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားပုံရကြောင်း တွေးမိ၏။ စားပွဲဘေးထိုင်နေသည့် လက်နက်ကိုင်မှာ မူးနေပုံရ၏။ ထိုအခြေအနေကြောင့် အခန်းထဲမှ လူကိုကယ်တင်လိုစိတ် ပေါ်လာ၏။

“ ဂလောင်း . . . ဒုန်း ”

“ ဟေ့ ဘယ်သူလဲကွ . . . အေ ”

“ ဒုန်း ”

“ ဟာ . . . ဘယ်ကောင်လဲကွ . . . ငါလာပြီ ”

အစောင့်မှာ သူဟန်လိုက်သော အချက်ပေးသံကြောင့် မူးမူးရှူးရှူးထိုင်ရာမှ ထလာကာ သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အသံလာရာကို သေနတ်နှင့်ထိုးချိန် လိုက်ပြီး ဒရီးဒယိုင်နှင့် လျှောက်လာ၏။

သူသည်သွပ်ထရံနှင့် ကုန်းပတ်ကြားမှောင်ရိပ်ခိုကာ စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ သေနတ်သမားသည် အရက်မူးသံကြီးနှင့် ချောက်လှန့်သံပေးကာ သူ့နှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ ကဲကွာ ”

“ ဝှစ် . . . ဒုတ် ”

“ အား . . . ဝိုး ”

ရုတ်တရတ် သူ့လှုပ်ရှားပစ်လိုက်၏။ အနားရောက်လာသည်နှင့် ချိန်ထားသောသေနတ်ကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ထုတ်ခါ

လွတ်နေသောဒူးနှင့် အရှိုက်ကို တိုက်ချလိုက်၏။

အားထည့်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် သေနတ်သမားခမျာ အင့်ကနဲအော်ကာ ခွေကျသွားပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်လွန်၍ ရေထဲပြုတ် ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ အခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်ခဲ့ပြီး စားပွဲပေါ်တင် ထားသည့်သေဘုကိုယူကာ အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်၏။

“အား . . . နာ . . . နာလိုက်တာ ”

အထဲရောက်သည်နှင့် သံတိုင်များကြား ကောက်ရှိုးပုံပေါ်တွင် ခွေခွေကလေး လဲကျနေသူတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ သံတိုင်တံခါးကို ပါလာသည့်သေဘုနှင့် ဖွင့်လိုက်၏။ လဲကျနေသူသည် တံခါးဖွင့်သံကြောင့် ကုန်းရုန်းထလာ၏။

“ကျွန် . . . ကျွန်တော်ကို လွတ် . . . လွတ်ပါဗျာ ”

“ဟေ့လူ . . . ရှူး . . . အသံမထွက်နဲ့ ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကယ်ဖို့ရောက်လာတာ အသံသိမ်မထွက်စေနဲ့ . . . ကြားလား ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ”

သူ . . . အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ဟန့်တားသတိပေးလိုက်ပြီး ခြေထောက်နှင့် လက်တို့တွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြည့်ပေးလိုက်၏။

“ကျေး . . . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ ”

“နောက်မှပြော . . . ကဲ . . . ထ . . . ထ ”

“အား . . . ခြေထောက်တွေနာ ”

“လာ . . . ကျွန်တော်ထူပေးမယ် ”

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

လဲကျနေသူကို ထူမပြီး တွဲလိုက်၏။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသား သိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် ထွက်ခဲ့၏။ နှစ်ဦးစလုံး ခွန်အားတွေဆုတ်ယုတ်နေသဖြင့် လမ်းပင်ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်ကြခြေ။

ဒဏ်ရာနှင့်လူကို ခဲ့ပေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဆီခန်းတွဲကြီးကိုပတ်၍ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ တွဲ အနောက်ဘက် ကုန်းပတ်ဘေးတွင် ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်ထားသော လှေကလေးတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ့ဘာကိုမျှ စဉ်းစားမရတော့ဘဲ သွပ်ထရံဘေးတွင် ဒို့တ်ထားသော ကြိုးလှေကားကို လှေဝမ်းထဲ ပစ်ချလိုက်၏။

“နောက် ထိုင်ခုံမှလူကိုတွဲ၍ ကုန်းပတ်အနား ခေါ်ခဲ့၏။

“ခင်ဗျား လှေပေါ်ဆင်းလို့ရမလား ”

“ဗျာ . . . ဘယ်လိုလဲ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ”

“ဟာ . . . တော်ကြာ ခင်ဗျားကိုဖမ်းထားတဲ့ လူတွေလာ နင် ကျွန်တော်ရော ခင်ဗျားရော မလွယ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် လှေနဲ့ ခြမ်းကြမယ် ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ရအောင် ဆင်းပါ့မယ် ”

“ဒါဆို ဖြည်းဖြည်းသတိနဲ့ဆင်း မရရင်ပြောနော် ”

“ရ . . . ရပါတယ် ”

“ခဏနေဦး . . . ကျွန်တော်အရင် ဆင်းမယ် ”

ထွန်းချိုသည် ကြိုးလှေကားကိုတွဲ၍ အောက်သို့ဖြည်းဖြည်း ခြင်းဆင်းလိုက်၏။ သူ့လှေဝမ်းထဲရောက်သည်နှင့် ဒဏ်ရာရထား

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

သောလူသည် ကြိုးကိုခက်ခက်ခဲခဲ တွယ်၍ တစ်လှမ်းခြင်းဆင်းလာ၏။

နှစ်ဦးစလုံး လှေထဲရောက်သည်နှင့် ကြိုးကိုဖြတ်ချလိုက်ပြီး လှော်တက်နှင့် လှော်ခတ်လိုက်၏။ ရေဆန်ကိုလှော်ရသည်မို့ ခရီးမပေါက်လှသော်လည်း ဖြည်းဖြည်းခြင်းရွေ့လျားလာ၏။

အမှန်တော့ ထွန်းချိုတွင် ခွန်အားများကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုယ်ထက်ဆိုးလှသည့် ဒုက္ခသည်ကြောင့် အံ့ခဲပြီး လှော်ခတ်ခဲ့ရာ စိတ်ပျက်ကြီးနှင့် ဝေးသထက်ဝေးလာ၏။

ထိုစဉ် လှေဝမ်းထဲလှဲနေသော ဒဏ်ရာနှင့်လူသည် ကုန်းရုန်းထလာ၏။

“ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ နောင်ကြီးရယ် .. နောင်ကြီးနာမည်ဘယ်နေ့ခေါ်သလဲ ”

“ ကျွန်တော့်နာမည် ထွန်းချိုပါ .. ခင်ဗျားကရော ”

“ ကျွန်တော့်နာမည်က လင်းနေမင်းပါ .. သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးဗလအောင်ရဲ့သားပါ ”

“ ဗျာ ”

လင်းနေမင်း၏စကားကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်သွား၏။ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်မို့ ကံတရား၏ဆန်းပြားမှု နက်နဲမှုကို မဝေခွဲနိုင်တော့။

“ ဟင် .. ဒါ ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ ဦးဗလအောင်ရဲ့ သားဆိုတာ သေ .. သေချာရဲ့လား ”

“ သေချာပါတယ်ဗျာ .. ကျွန်တော်ကိုသူတို့ ဖမ်းထား

ကြတယ် .. ဘာကိစ္စ၊ ဘာအကြောင်းအရာမှလဲ မသိဘူး”

“ ဘယ်သူတွေက ဖမ်းတာလဲ ”

“ ဟို .. စော စောဗညားဆိုတဲ့ လူကြီးပဲ သူတို့က ကျွန်တော်ကို ကုမ္ပဏီစာချုပ်တွေ လိုချင်လို့ အတင်းဖမ်းတာဗျာ ကျွန်တော့်ဖေဖေလဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး ”

“ ဟင် .. ပြဿနာပဲ တော်တော်ရွှပ်တဲ့ ကိစ္စတွေပါလား ဟေ့လူ .. ခင်ဗျား ဦးဗလအောင်ရဲ့သားဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်”

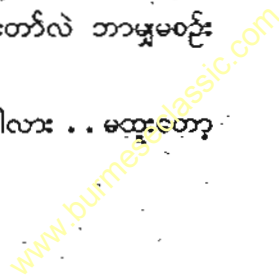
“ သေ .. သေချာပါတယ်ဗျာ .. မယုံရင် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါ ”

လင်းနေမင်း၏ စကားကြောင့် ထွန်းချိုခေါင်းစားသွားခဲ့။ သူ့အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ခံစားနေရသူက ဦးဗလအောင်၏သား ဖြစ်နေမှန်းသိ၍ စိတ်ထဲတွင် ဇလဝါဖြစ်သွား၏။

“ စောဗညားဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ ခင်ဗျားအဖေရဲ့ ရန်သူတွေလား ”

“ မပြောတတ်ဘူးဗျာ .. သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဦးမိုးဘကျော်ကိုလဲ သတ်ပစ်လိုက်တယ် .. ပြီးတော့ စာချုပ်စာတမ်းတွေပေါ်မှာလဲ ကျွန်တော့်ကို အတင်းလက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး ခုလို ဖမ်းချုပ်ထားတာပဲ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှမစဉ်းစာတော့ဘူးဗျာ ”

“ အင်း .. ပြဿနာက ပိုရွှပ်လာပါလား .. မထူးတော့ဘူးနော် မှရှင်းကြတာပေါ့ ”

သူ . . ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှေကလေးကမ်းဘက်သို့ တကွီတကွီလှော်ခတ်ခဲ့ရာ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အမှောင်ရိပ်မိ ပိန့်ပိတ်နေသော သောင်ခြေတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအခါ လှေပေါ်က ဦးစွာဆင်းလိုက်ပြီး လင်းနေမင်းက တွဲ၍ ခေါ်လိုက်၏။ နှစ်ဦးသား လရောင်ဝိုးတဝါးအောက်တွင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် သောင်ပြင်အရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့၏။

လင်းနေမင်းမှာ ပခုံးမှဒဏ်ရာကြောင့် လက်တစ်ဖက်မှာ လှုပ်ရှား၍မရနိုင် ဖြစ်နေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း တအားအားနှင့် ငြီးငြူနေလေရာ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် ထွန်းချိုသည် သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းသားကို ဆုတ်ဖြုတ်ဒဏ်ရာကို ချည်နှောင်ဖူး လိုက်၏။

“ နာသေးလား . . သွေးထွက်နေတော့ စည်းထားတာ ကောင်းတယ် ”

“ နာတယ်ဗျာ . . သူတို့က သေနတ်နှင့်ပစ်ထားတာတွေ တော်တော်မိုက်ခိုင်းတဲ့ လူတွေ ခင်ဗျားကြောင့် ကျွန်တော် လွတ်ခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ . . အခု ဘယ်ဘက်ကို ရောက်နေပြီလဲဗျ ”

“ နေဦး . . ကျွန်တော်လဲ မသိသေးဘူး ”

“ ဒုက္ခပါပဲ ”

လင်းနေမင်းမှာ ထွန်းချို၏စကားကြောင့် ဦးနှောက် ခြောက်သွား၏။ မှောင်ပျူ အရိပ်အောက်တွင် သူတို့လျှောက်ခဲ့ သည်မှာ လည်း အတော်ကလေး ခရီးတွင်ခဲ့၏။ လမ်းတွင်ထိုးထိုး

သောင်ထောင်၊ မိုးမိုးမတ်မတ်နှင့် ပေါက်ရောက်နေသော ဆင်းရူးတောအုပ်ကြီးကို ဖြတ်ခဲ့ကြရ၏။

သို့နှင့် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့ကြရာ မကြာမှီမီးရောင် အချို့ကို မြင်လိုက်ရ၍ အားတက်သရော ဖြစ်သွားကြ၏။

“ ဟာ . . ဟိုမှာ မီးရောင်မြင်ရတယ်ဗျာ ရွာတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

“ ဟင် . . ဟုတ်တယ် ”

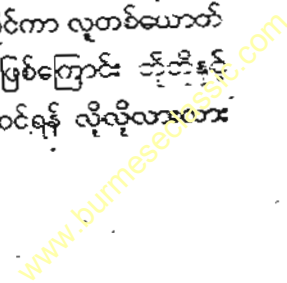
“ လာ . . အမြန်လာ ”

နှစ်ဦးသား မီးရောက်မြင်လိုက်ရ၍ အားတက်သရော ဖြစ်ခါ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ အမှောင်ထုကြားထဲတွင် လင်းရိပ်က ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ ဖြာကျနေ၏။ ထွန်းချိုသည် လင်းနေ မင်းကို တွဲ၍ မီးရောင်ရှိရာသို့ မှန်းပြီးလာခဲ့၏။

သို့နှင့် မိနစ်နှစ် ဆယ်ခန့် အကြာတွင် ဝိုးတဝါးလရောင် ကြောင့် ငြိမ်ကုတ်နေသော ရွာလေးတစ်ရွာကို တွေ့လိုက်ရပြီး နှာထဲသို့နှစ်ဦးသား ဖြည်းဖြည်းခြင်းဝင်ခဲ့၏။

ရွာထဲရှိ တဲကလေးအချို့မှာ မီးမှုတ်၍ အိပ်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးသား မီးထွန်းညှိထားသော တဲကလေးများဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြပြီး တဲတစ်လုံးရှေ့ရပ်ခါ အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

သူ့အသံကြောင့် တဲထဲမှ မီးခွက်ကိုင်ကာ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ထွန်းချိုသည် ဒုက္ခသည်များဖြစ်ကြောင်း ဘိဘိနှင့် ဘီရင်းပြောပြလိုက်ရာ . . ထိုသူက တဲထဲဝင်ရန် လိုလိုလားလား မိတ်ခေါ်ခဲ့လေ၏။

“ထိုင်ကြရာ . . ကျွန်တော်နာမည် စံကြိုင်ပါ ကျွန်တော်
ရွာနာမည်က မြောက်ပြင်ရွာပါ မြို့နဲ့ ခြောက်မိုင်လောက်ထော
လေ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ ”

“ ပင်လယ်ထဲ မျောနတာဗျ ”

“ အော် . . ငါးဖမ်းသင်္ဘောကလား ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ပါတယ် ”

“ အော် . . ဒုက္ခသည်တွေကို တည်းပါဗျာ . . ဒီ
တည်းနိုင်ပါတယ် . . ဘာမှ မစားရသေးဘူးထင်တယ် . .
ခဏနေန ”

စံကြိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိပ်ပျော်နေသော
ဇနီးသည်ကို နိုးကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီး စား
သောက်စို့ ပြင်လိုက်ကြ၏။ ထွန်းချိုနှင့် လင်းနေမင်းတို့ နှစ်ဦး
စလုံးမှာ ခွန်အားများ ကုန်ဆုံးနေပြီမို့ တဲထဲရှိ ဝါးကွပ်ပျစ် ပေါ်ထူ
လှဲချလိုက်၏။

“ အား ”

“ နာနေသလား ”

“ ဟုတ်တယ် . . ကျိုးသွားပြီလား မသိဘူး ”

“ အားတင်းထားပါဗျာ . . ဟိုလူလားရင် အကူညီတောင်
ကြည့်တာပေါ့ ”

သူတို့နှစ်ဦး လေသံမျှင်မျှင်နှင့် ပြောဆိုနေကြစဉ်
စံကြိုင်တစ်ယောက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ သယ်၍ရောက်လာ
၏။

“ ကဲ . . ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ထမင်းမစားရသေးတဲ့
ဥပဲ . . ဒီမှာတော့ ငါးခြောက်ဖုတ်နဲ့ ဘူးသီးဟင်းချိုပဲရှိတယ်။
ပြီးတော့ ငါးပိရည်လဲ ရှိတယ် . . ဖြစ်သလို စားကြပေါ့ဗျာ ”

“ နေဦး . . ကိုစံကြိုင် ”

“ ဘာလဲဗျ ”

“ ဟို . . ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ပခုံးမှာ ဒဏ်ရာရ
ထားတယ်။ သွေးကတအား ထွက်နေတော့ မကောင်းဘူးဗျာ . .
အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ဆေးမှူးမရှိဘူးလား ”

“ ဟာ . . ရှိတာပေါ့ဗျာ နယ်လဲ့ သူနာပြုဆရာမလေး
နော်ဝေဝေလဲ့ ရှိတယ်လေ . . ကျွန်တော် ခုသွားခေါ်ပေးမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စံကြိုင်တစ်ယောက် တံပေါ်မှ
အူလျားဖားလျား အပြေးဆင်းသွား၏။ နှစ်ဦးသား ထခင်းပွဲကို
ကြည့်၍ စားချင်စိတ်များ ပြင်းထန်နေသော်လည်း မစားနိုင်အောင်
ဖြစ်နေကြ၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တံပေါ်သို့ စံကြိုင်နှင့်
သူနာပြု ဆရာမလေး နော်ဝေဝေလဲ့ ရောက်လာ၏။ ဖီးရောင်
ဝါလဲ့လဲ့ အောက်တွင် ဖြူဝင်းလှပနေသော နော်ဝေဝေလဲ့တို့
ကြည့်ရင်း လင်းနေမင်း အံ့သြနေ၏။

အညကြဆန်လှသော ရွာကလေးတွင် ရောက်ရှိနေသော
သူနာပြုဆရာမလေး နော်ဝေဝေလဲ့၏ အလှရိပ်တ သူ့နားချိတ်
အုပ်ထဲမှ စိတ်ကူးယဉ်ကြီးယဉ်ခဲ့ရသော အလှသေတစ်ဦး ဖြစ်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် နော်ဝေဝေလဲ့သည် ပခုံးတွင်ပတ်ထားသော အဝတ်စများကို ဖြည့်၍ ကျမ်းကျင်စွာ ပြုစုကုသပေးနေ၏။

“ရှင့် . . ဒဏ်ရာက . . သေနတ်ဒဏ်ရာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟင်”

နော်ဝေဝေလဲ့၏စကားကြောင့် စံကြိုင်တို့လင်မယား အံ့ဩသွား၏။ နော်ဝေဝေလဲ့မှာလည်း ရာဇဝတ်မှုမကင်းသည့် အပြုအမူမို့ မဝင့်မရဲ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခြေအနေကို ထွန်းချိုရိပ် လိုက်၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာမ . . ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးဟာ လူကောင်းသူကောင်းတွေပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ . . ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ဆရာမတို့ ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်စေရပါဘူး . . ကျွန်တော် နာမည် လင်းနေမင်းပါ ဆရာမ . .”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ကိစ္စကို ကျွန်ုပ် အစအဆုံးမသိတော့ စိုးရိမ်မိတာအမှန်ပဲ လောလောဆယ်ထော့ ရှင့်ဒဏ်ရာကို ကျွန်ုပ်မသေသေချာချာ ဆေးထည့်ပြီးပြီ”

“ကျေး . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ဆရာမရယ်”

“ကဲ . . ကျွန်ုပ်ပြန်မယ် . . အကူအညီရှိရင် အချိန်မရွေး လာနိုးပါ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့”

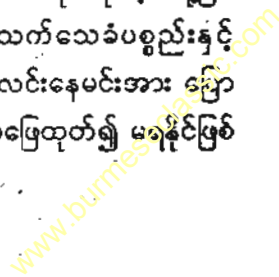
နော်ဝေဝေလဲ့ သူကိုပြုံးစေနှင့် ပြောပြီ တဲထဲမှ ထွက်သွား

၏။ စံကြိုင်တို့လင်မယားမှာ စောစောက စကားများကြောင့် စိုးရွံ့ နေပုံရ၏။ သို့သော် ထွန်းချိုက ပြောင့်ဖျပြောဆိုလိုက်သဖြင့် သူတို့ လင်မယား စိတ်ထဲရင်းလင်းသွားကြ၏။

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား ချက်ပြုတ်ထားသည့်ထမင်းဟင်း ချားကို စာစာနှင့် စားသောက်လိုက်ကြ၏။ စံကြိုင်တို့ လင်မ ယားနှစ်ဦးမှာ စိတ်သဘောပြည့်ဝလှကြပြီး ရှိသမျှ အကုန်ထုတ်ခါ ကျွေးမွေးကြ၏။

ထွန်းချိုနှင့် လင်းနေမင်းတို့ နှစ်ဦးမှာ စားပြီးသောက်ပြီး သည်နှင့် မောမောနှင့်ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်ကြ၏။ လင်းနေ မင်းမှာ ဒဏ်ရာကြောင့် မကြာမီအိပ်ပျော်သွားခဲ့ သော်လည်း ထွန်းချိုမှာ အိပ်၍မပျော်နိုင်သေး။

သူ့အဓိက ဒွိဟဖြစ်နေရသည်မှာ လင်းနေမင်းပင်ဖြစ်၏။ လင်းနေမင်း၏စကားအရ သူ့ဘယ်လိုမျှ အဖြေထုတ်၍ မရနိုင် တော့။ စင်စစ် သူ့အပေါ် ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးခဲ့သူမှာ လင်းနေမင်း၏ အခင်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဖခင်ကြီးက သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော်လည်း သားဖြစ်သူမှာ ဒုက္ခနှင့်ကြုံနေသူမို့ ဆန့်ကျင်ဘက်အကြောင်း အရာနှစ်ခုအကြား အခြေအနေတစ်ရပ် မြှုပ်ကွက်ရှိနေရမည်ဟု တွေးမိ၏။ သို့သော် ထိုမြှုပ်ကွက်ကို သူမဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့။ ထို့ပြင် သူ့လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် ဇိတ်ရုပ်စံ ပေါ်မှ အကြောင်းအရာများကို လင်းနေမင်းအား ပြော ဆင့်မပြောသင့် စဉ်းစားရင်း နောက်ဆုံး အဖြေထုတ်၍ မရနိုင်ဖြစ် ၏ အိပ်မောကျသွားခဲ့လေ၏။

ညင်း စိတ်ထဲတွင် ညီငယ်တစ်ဦးသဖွယ် ခင်မင်မိ၏။
 “ လင်းနေမင်း ”
 “ ဘာလဲ အစ်ကိုထွန်းချို ”
 “ မင်းရဲ့အကြောင်းကို မင်းပြောပြလို့ ငါသိသင့်သ
 ကက် သိပြီးပါပြီ .. ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့အကြောင်းကို တစ်ချို့
 နောက် သိဖို့လိုတယ်ကွ .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါ
 ဖြစ်ချင်းမတူကြပေမယ့် ဆက်စပ်မှုရှိနေတယ်လို့ ငါယုံတယ် ”
 “ ဟဲ့ ”

ထွန်းချို၏စကားကြောင့် လင်းနေမင်းပါးစပ်အဟောင်း
 ဖြစ်သွား၏။

“ အံ့ဩနေသလား .. လင်းနေမင်း ”
 “ ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ ဟို .. ဒီကိစ္စ ”
 “ အေး .. ငါပြောပြောမယ် နားထောင် .. ငါဟာ
 ချစ်ခင်သင်္ဘောကြီးပေါ်က ချိမ်ကုတ်ပဲ .. ပြောရရင်း မင်းတို့
 ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောကြီးရဲ့ ချိမ်ကုတ်ပေါ့ကွာ ”

“ ဟဲ့ .. ဒါ .. ဒါဆို ”
 “ အေး .. ဒီကိစ္စ အတော့ကို ရှုပ်ထွေးနေတယ်
 လင်းနေမင်း မင်းလဲမရှင်းနိုင်သလို .. ငါလဲ ရှုပ်ထွေးနေလို့
 ကယ်လို့မှ နားမလည်နိုင်သေးဘူး ”

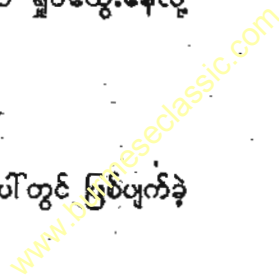
“ ဘာတွေလဲ အစ်ကို ”
 “ ဒီလိုကွ ”
 ထွန်းချိုသည် ဝိုက်ရှုပ်သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့

အခန်း (၈)

သူတို့နှစ်ဦး အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ
 ဖြစ်၏။ စံကြိုင်တို့ လင်မယားသည် သူတို့အတွက် ကောင်းညှင်း
 ပေါင်းနှင့် ငါးခြောက်ကြော်များ ယူလာ၏။

ကောက်ညှင်းပေါင်းမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထွက်
 နေ၏။ နှစ်ဦးသား ရေမိုးချိုး မျက်နှာသစ်လိုက်ကြပြီး ကောက်
 ညှင်းပေါင်း ပူပူနွေးနွေးကို ငါးခြောက်ကြော်လေးများနှင့် စား
 သောက်လိုက်ကြ၏။

ထွန်းချိုသည် လင်းနေမင်း၏ မိုးရှင်းသောအမူအကျင့်ကို
 တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သံသယစိတ်များ လွင့်စင်သွား၏။ ထို့ကြောင့်

သမ္မုကို သူ့အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်၏။

သူ့ စကားကြောင့် လင်းနေမင်းမှာ တအံ့တဩဖြစ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။ ထွန်းချို၏စကားအရ ဖခင် ကြီးမှာ လူဆိုးခါးပြကြီး ဖြစ်သွားရသည်မို့ သူ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပြ နိုင်ဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ခေါင်းတခါခါ လှုပ်ရင်း ..

“ မ .. မဖြစ်နိုင်ဘူးအစ်ကို .. ဒီကိစ္စမှာဖေဖေထ လူသတ်သမား ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ အစ်ကိုမျက် မှားနေလို့ဖြစ်မယ် ”

“ ဟာ .. ခက်ပါကွာ ဒီကိစ္စ .. ငါမှာ သက်သေ အထောက်အထားအဖြစ်နဲ့ ရိုက်ကူးထားတဲ့ စီဒီဒစ်ရိုနေတယ် လင်းနေမင်း ခုလဲ အဲဒီစီဒီဒစ်ကို လိုချင်လို့ လူတစ်စုက ငါမိန်း ကိုလဲ သတ်ခဲ့ပြီ ငါ သမီးကိုလဲ ဖမ်းထားကြတယ်လေ ”

“ ဟင် .. ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် .. အပြင် သူတို့ဟာငါကို အသေရန် အရှင်ရရ လိုချင်နေကြတယ် .. အဲဒီကြားက ငါအသက်လုဦး ပြေးနေရတာကွ ”

“ ဟင် .. ဒုက္ခပါပဲ .. ဒါ .. ဒါဆို ဒီကိစ္စ ”

“ အေး .. အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ .. မင်းတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ ပြဿနာက ဆန့်ကျင်ဘက်ကွ .. ငါတော့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါဘဲကွာ ”

“ အေးဗျာ .. ကျွန်တော်လဲ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး ”

“ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အစ်ကို ကျွန်တော် အဲဒီ စီဒီဒစ်ကို

ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ ခက်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်းတောင်း မသိဘူး”

“ နေဦး .. လင်းနေမင်း အချိန်အတန်သေးဘူးကွာ ဒီကိစ္စ တစ်ခုခု မြုပ်ကွက်ရှိနိုင်တယ်ကွ .. မင်းကလဲ မင်းဖခင် အပေါ် ဖြူဖြူစင်စင် မြင်နေတယ်။ ငါကလဲ မင်းအမြင်နဲ့ ဆန့် ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ”

“ အဲဒါ .. ပြောတာပေါ့အစ်ကိုရာ ကျွန်တော်တော့ စေဉ်းစားတတ်တော့ဘူး ”

“ အချိန်က စကားပြောလာမှာပေါ့ကွာ ... ကဲ ... ဒို့ ဒီကနေ သွားကြရင်ကောင်းမလား ”

“ ဟာ .. နေကြပါဦးဗျ ”

“ အော် .. ကိုစံကြိုင် ”

သူတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုနေစဉ် တဲထဲကို ကိုစံကြိုင်နှင့်အတူ သူနာပြုဆရာမလေး နော်ဝေဝေလဲ့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ အော် .. ဆရာမ ”

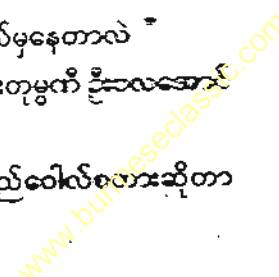
“ ဟုတ်ကဲ့ .. သက်သာရဲ့လား ကိုလင်းနေမင်း ”

“ ကောင်းပါတယ် .. ဆရာမ .. ဟို .. ကျွန်တော် ဆရာမရဲ့ ပြုစုမှုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. ဖြစ်နိုင်ရင် နောက် တစ်ကြိမ် ဆရာမနဲ့ တွေ့ပါရစေ ”

“ ဟို .. ကိုလင်းနေမင်းက ဘယ်မှနေတာလဲ ”

“ ကျွန်တော်က သည်ဝေါလ်စတားတုမ္မကို ဦးလအောင် ရဲ့ သားပါ ”

“ အော် .. သိတာပေါ့ .. သည်ဝေါလ်စတားဆိုတာ

နှင်းလှိုင်ဖြူမှာ နာမည်ကြီးကုမ္ပဏီပဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ဆရာမ ကြိုရင်ဝင်လည်ပါ ကျွန်တော် ဆရာမကို မျှော်နေပါမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ကြိုရင်တော့ဝင်ခဲ့ပါမယ် ကိုလင်းနေမင်း ”

လင်းနေမင်းသည် နော်ဝေဝေလဲ့၏ ဖြူလဲ့သောအပြုံးကို ကြည့်ရင်း ရင်တွေခုန်နေရ၏။ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ပါးစုံရဲရဲကလေးနှင့် လွန်စွာချစ်စရာကောင်းလှသည်မို့ လင်းနေမင်း၏ ရင်ထဲတွင် အစွဲကြီးစွဲမိသွား၏။

နော်ဝေဝေလဲ့မှာလည်း လင်းနေမင်း၏ အဖြစ်အနစ်အပေါ်စိုးရိမ်စိတ် ဝင်နေမိ၏။ ရုပ်ရည်သန့်သန့်အသွင်နှင့်မို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒုစရိုက်သမား မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိ၏။

ယခုတော့ သူမမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော လင်းနေမင်းစကားကြောင့် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ထွန်းချိုသည် စံကြိုင်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ ကျွန်တော်တို့ပြန်မယ် . . ကိုစံကြိုင် ”

“ ဟာ . . ပြန်တော့မလို့လား ”

“ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်ဗျ . . ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ နောက်ကြောင်းက မအေးဘူးဗျ ”

“ ခက်ပါ ဆရာတို့ရယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုစံကြိုင် ခုအခြေအနေဟာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အသက်လုပြေးနေရတဲ့ အခြေအနေဗျ ”

“ အို ”

သူ့စကားကြောင့် နော်ဝေဝေလဲ့မှာ လင်းနေမင်းကို ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိ၏။ ထွန်းချိုမှာ အခြေအနေကို တွက်ချက်ပြီး တစ်နေရာတွင် အတည်တကျနေ၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွက်ချက်မိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စံကြိုင်တို့အကူအညီနှင့် ရွာမှထွက်ခဲ့၏။ လင်းနေမင်းမှာ တခဏကြိုလိုက်ရသည့် နော်ဝေဝေလဲ့၏အပြုံးကို တစ်သက်မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သို့သော် သေရေးရှင်ရေးတမျှ ကြုံနေရသော ဘဝအခြေမို့ ခွဲချင်ဘဲ ခွဲခဲ့ရလေ၏။ ကိုစံကြိုင်သည် သူတို့နှစ်ဦးကို အဝေးပြေးထမ်းမအထိ လိုက်ကာပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။

“ ကဲ . . ကျွန်တော်ပြန်မယ် . . ကိုထွန်းချိုနောက်ကြိုရင် ခင်ခင်ပေါ့ဗျာ ”

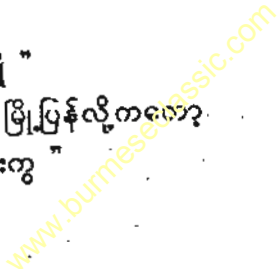
“ ကျေး . . ကျေးအများကြီး တင်ပါတယ် . . ကိုစံကြိုင် ခင်ဗျားတို့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော်တို့ မမေ့ပါဘူး ”

“ ရပါတယ်ဗျာ . . ကဲ . . သွားပြီဗျို့ ”

စံကြိုင်က သူတို့နှစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွား၏။ ထွန်းချိုနှင့် လင်းနေမင်းတို့နှစ်ဦးမှာ ကားလမ်းဘေးတွင် ကြုံရုံရင်ရင်း တွေဝေနေကြ၏။

“ ဘာဆက်လုပ်မလဲ အစ်ကိုထွန်းချို ”

“ ငါလဲ မပြောဇာတ်ဘူးကွာ . . ပြို့ပြန်လို့ကတော့ ငါလဲမလွယ်သလို ငါလဲ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူးကွ ”

“ အဲဒါတော့ .. ဟုတ်တယ်ဗျ ”

“ အေးကွာ လုံခြုံတဲ့နေရာ တစ်နေရာရှိရင် သိပ်တော့မယ် ”

“ ဟာ .. ဟုတ်ပြီ ”

“ ဘာလဲကွ .. ပြောစမ်းပါဦး ”

“ လာဗျာ .. ကျွန်တော်တို့ “ လှိုင်းဦး ” မြို့ဘက် သွားရအောင် အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မင်းဒင်ရှိတယ် အဲဒီမှာ ကျွန်တော်စားအိမ် သောက်အိမ်ဗျ .. လာဗျာ သွားကြအောင် ”

လင်းနေမင်း၏စကားကို ထွန်းချိုမငြင်းပယ်နိုင်အခြေအနေမှာ .. ဘယ်လိုမှလုပ်၍ မရသည့် အခြေအနေဖြစ်၏။ ပို၍အကျဉ်းအကြပ် တွေ့ရသည်မှာ လင်းနေမင်းနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေက ဆန့်ကျင်ဘက် ဆန်လှ၏။

သို့သော် .. အဆိုပါ မတူညီသော အခြေအနေနှစ်ခုလောလောဆယ် မပူးပေါင်း၍ မဖြစ်တော့မှန်း ထွန်းချိုတွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လင်းနေမင်းခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် မင်းဒင်မှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိလှပြီး .. မိဘများကလည်း ချမ်းသာသဖြင့် ခြုံပြင်တွင် ခြံတစ်လုံးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ခေထိုင်သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ ပို၍အဆင်ပြေသွား၏။ လင်းနေမင်း၏ပခုံးက ဒဏ်ရာများ ကျက်စပြုနေပြီဖြစ်၏။

ဤထဲတွင် နော်ဝေဝေလဲ့ဆိုသော သူနာပြုဆရာမလေး၏ ကြင်နာ စေတနာကို တဒပ်ကြုံလိုက်ရသော်လည်း စွဲစွဲလန်းလန်း နေခဲ့ရ၏။

ထိုအခြေကို ခိပ်မိသူမှာ ထွန်းချိုဖြစ်၏။ ပြေးပြေးလွှားလွှားဖြင့် အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုတ်ရသည့်အချိန်တွင် ချစ်ဝေဒနာ အချိန်ရှိန်တက်နေသော လင်းနေမင်းကို ထွန်းချို အဆန်းတကြယ် စောမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ငေးငေးငိုင်ငိုင် လုပ်နေသော လင်းနေမင်းကို ပြုံးစစနှင့် မေးလိုက်၏။

“ ဘယ်လိုလဲ လင်းနေမင်း .. မင်းဥစ္စာ ရင်ကွဲနာကျင်နေတဲ့ ပုံပါလားကါ .. ဧကန္တ .. ဟို .. ဆရာမလေး ”

“ ဟာ .. မဟုတ်တာ .. အစ်ကိုထွန်းချိုရယ် ”

“ မညာစမ်းပါနဲ့ ငါ့ညီရာ .. ငါလဲ ငယ်ရာကကြီးလာတဲ့ သူပါကွ .. ဘာလဲ .. မင်း .. သိပ်စွဲလန်းသွားပြီလား ”

“ မဟုတ်တာ အစ်ကိုရာ .. ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စ ”

“ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မညှင်းဆဲစမ်းပါနဲ့ကွာ .. လောတမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် လိမ်ညာလိုက်တဲ့ တိစ္ဆာ ”

“ ဟာ .. အစ်ကိုကလဲ ဇွတ်ကြီးပါလား .. တွန့်တက်လိပ်ပါဘူးဗျာ .. အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ”

“ ဘာလဲကွ ”

ထွန်းချိုက ပြုံးစစနှင့် မေးလိုက်၏။ လင်းနေမင်းသည် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ငေးငေးမော်မော်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“ အဲဒီ .. ဆရာမဟာ .. တစ်ချိန်က ကျွန်တော် အိပ်မက်ထဲ ပေါ်လာတဲ့ အမျိုးသမီးလေးနဲ့ အရမ်းတူနေတယ် အစ်ကို၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်စတီရီယိုမှာ အိပ်မက်သူဆိုပြီး ပန်းချီကားတောင် ဆွဲထားမိတယ်အစ်ကို ”

“ ဟေ့ .. မင်းဥစ္စာ .. အံ့ဩစရာပါလားကွာ ”

“ ဟုတ်တယ်အစ်ကို အဲဒါအမှန်ပဲ .. တစ်နေ့အစ်ကို ကျွန်တော့်ပန်းချီခန်းကိုလိုက်ကြည့် အစ်ကိုကို ကျွန်တော်ပြပါမယ် အဲဒါကြောင့် စိတ်ထဲထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားမိလို့ပါအစ်ကိုနော် တခြားအရာတွေတော့ မရှိပါဘူး ”

“ ဟာ .. အဲဒါ .. ရှေးဘဝရေစက်ကွ .. အိပ်မက်ထဲတ မိန်းကလေး တကယ်အပြင်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ လူတစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝရေစက်ကွ .. ဒီတော့ မင်းနဲ့သူ နဖူးစာများ ပါလေသလားမသိဘူး ”

“ ဒုက္ခပါပဲ .. အစ်ကိုက ဇွတ်ပြောနေပါလား .. ပူးစာဆိုတာ ဦးရာလူပါအစ်ကို ”

.....

ထွန်းချိုစကားကို လင်းနေမင်းမဖြေနိုင် ပြုံးစေလုပ်ရင်း ရေငုံနုတ်ပိတ်ဖြစ်နေ၏။ သူ့အမူအယာကို ကြည့်ပြီး ထွန်းချို လက်ဖျောက်တီးလိုက်၏။

“ အဲဒါဘဲကွ .. ဒီမှာလင်းနေမင်း မင်းကသူဌေးသာ သူက ကျေးလက်ဆရာမလေး အခြေအနေက အဝေးကြီး ဒါဝေ မယ့် မင်းနဲ့သူကြားမှာ အနုပညာရှိနေရင် နီးနီးလေးပါကွာ ”

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ ဟာ .. အစ်ကိုကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီဗျာ ကံပါဗျာ သူ့ကိုစွ အသာထားပါဦး ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စပြောကြရအောင် ”

“ ဘာလဲ .. လင်းနေမင်း ”

“ တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ .. ခင်ဗျားဆီမှာ စီဒီဒစ်ရှိတယ်ဆို ”

“ ရှိတယ်လေ .. မင်းက ငါ့ကိုမယ့်လို့လား ”

“ ကျွန်တော်ဘာမျှ မပြောချင်ဘူးအစ်ကိုရာ ဒါပေမယ့် ဖေဖေဟာ ဒီလောက်အထိ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လိမ့်မယ် မထင် ဘူးဗျာ၊ သူဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူးအစ်ကို ဖေဖေရဲ့ တိုက်ကျင့်တရားကို ကျွန်တော်ယုံတယ်ဗျာ ”

“ အေးလေ ဒါကတော့ မင်းအမြင်ကိုး .. ဒါပေမယ့် မိမိမှာရှိနေတဲ့ စီဒီဒစ်ကို မင်းကြည့်လိုက်ရင် .. မင်းယုံကြည်ချက် တွေ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားလိမ့်မှာ သေချာတယ် .. က မင်းမှာစက်ရှိလို့လား ”

“ အဲဒီကိစ္စ မပူနဲ့ မင်းဒင်ကို ကျွန်တော် အကူအညီ တောင်းရင် ဖြစ်ပါတယ် ”

“ ဟာ .. ဒီကိစ္စ လူတကာ မသိစေချင်ဘူးကွ ”

“ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် .. အစ်ကို ကျွန်တော် ကြည့်ပြောပါမယ် ”

“ အေးလေ ငါက မင်းအတွက်ပြောတာပါ .. လင်း နေမင်း ရာ မင်းနေရာမှာ ငါဆိုတဲ့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး .. ခက်ပါကွာ .. ခုမှ မင်းနဲ့ငါက တကယ်ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း .. ဟား ဟား ဟား ဘယ်လို့ရေစက်တွေကြောင့်လဲ မသိပါဘူးကွာ ”

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ ဟုတ်ပါ အစ်ကိုရာ . . ကျွန်တော်တော့ ခုကြုံနေရတဲ့ အဖြစ်ကို နားမလည်တော့ဘူး ”

“ ထားပါတော့ကွာ . . မင်းသာပိုင်အောင်လုပ် ”

“ စိတ်ချပါ အစ်ကို ”

လင်းနေမင်းသည် ထွန်းချိုနှင့် ပြောဆိုပြီးသည့်နောက်တွင် မင်းဒင်နှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့၏။ မင်းဒင်ကလည်း လင်းနေမင်းအတွက် ဆိုလျှင် ကူညီဖို့အမြဲတမ်း အဆင်သင့်။

သူပြောဆိုပြီးတစ်ရက် နှစ်ရက်အကြာတွင် တိုယိုတာ စရင်တာကားအနက်ကလေးနှင့် ကြည့်စက်သယ်ယူလာပြီး အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်တွင် တပ်ဆင်ခဲ့၏။ လင်းနေမင်းသည် ထွန်းချိုဆီမှ စီဒီဒစ်ကိုယူကာ ကြည့်စက်ထဲထည့်၍ ကြည့်လိုက်၏။

စကရင်ပေါ်တွင် ကာလာရောင် ဝါနီပြာကြားလူပုံ သဏ္ဍာန်များ တစ်ကွက်ချင်းပေါ်လာ၏။ ထွန်းချိုသည် လင်းနေမင်းဘေးရှိ ထရင်းဘက်ချ်ပေါ်လှဲကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရွှက်၍ကြည့်နေ၏။

လင်းနေမင်းမှာ စကရင်ပေါ် ပေါ်လာသည့် ပုံရိပ်များကို ကြည့်ရင်း ရင်တွေတလှုပ်လှုပ် ခုန်နေ၏။ လက်ထဲတွင် အသင့်ဖွင့်ထားသော အအေးဇူးကို တစ်ငုံချင်းမျှင်း၍ သောက်လိုက် ၏။

ထိုစဉ် စကရင်ပေါ်၌ ဖခင်ကြီးပုံရိပ်သဏ္ဍာန်ပေါ်လာ၏။ စားပွဲရှည်ကြီးကိုပတ်၍ သည်ဝေါလ်စတာ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့သားများ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုမြင်ကွင်းမှတစ်ဆင့် စားပွဲထိပ်ဆုံးတွင် ထိုင်နေသော ဖခင်ကြီးသည် ထိုင်နေရုံမှ မြန်းစားကြီးထကာ လောင်းကုတ်ထဲမှ သနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ သူ့ရှေ့ပထမပတ်လည်တွင် ထိုင်နေသော လူများကို ဖခင်ကြီးက လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့် တဖောက်ဖောက် ပစ်ချလိုက်သည်ကို မြင်ရသောအခါ လင်းနေမင်းမှာ ခြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေရလေ၏။

ထွန်းချိုသည် ရီမုဒ်ကွန်ထရိုင်းနှင့် ဦးဗလအောင် လှုပ်ရှားမှုကို ရီကော်ဒင်းပြန်လုပ်ခါ တစ်ကွက်ချင်းပြန်ပြလိုက်၏။ လင်းနေမင်း တစ်ကိုယ်လုံး ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားသလို ခံစားဆိတ်ရ၏။

သူ့ဖခင်ကြီး၏ ကြောက်စရာကောင်းလှသော အပြုအမူကို ကြည့်ရင်း ကြက်သီးမွှေးညှင်းထမိ၏။ ဓာတ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ မျံလာ၏။ စကရင်ပေါ်မှ ပြကွက်များကိုကြည့်ရင်း မှင်သက်မိနေ၏။

ထိုစဉ် ထွန်းချိုက ပြကွက်များကို ပိတ်လိုက်ပြီး လင်းနေမင်း ကို မေးလိုက်၏။

“ ဘယ်လိုလဲ လင်းနေမင်း . . ယုံပြီလား ”

“ ဟင် . . ဒါ . . ဒါတွေဟာ . . တကယ့်အဖြစ်တွေလား ”

“ ဟာ . . တကယ့်အဖြစ်တွေပေါ့ကွာ . . မင်းကမသုံးသား ”

ဘူးလား ”

“ အို . . မ . . မယုံဘူး . . မမြင်နိုင်ဘူး . . ဒါ . . အဖေ ”

မဟုတ်ဘူးဗျာ ”

“ သတိထားပါ လင်းနေမင်းရာ ”

“ အိုဗျာ ”

ထွန်းချိုစကားကြောင့် သူ့အတုန်လှုပ်ကြီးလှုပ်သွားခဲ့
မျက်မြင်ကိုတွေ့ ကြုံလိုက်ပါသော်ငြားလည်း သူ့ပါးစပ်မှာ မယုံ
ဆိုသောစကားကို ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်မိ၏။ သူ့
သတိလက်လွတ် အမူအယာကြောင့် ထွန်းချိုသတိပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ လင်းနေမင်းတစ်ယောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချာ
နေ၏။ အာခေါင်တွေ ချောက်ကပ်လာ၏။ ချွေးစေးတွေယုံလာ၏။
ရင်တွေ ဘာလှုပ်လှုပ်တုန်နေ၏။ ထွန်းချို၏ သတိပေးစကားကြောင့်
သူ့သတိဝင်လာသောအခါ ကြက်ကြီးလည်လိန်သလို ဝိုင်ကျသွား၏။

“ ကဲ . . . ထကွာ . . . အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ပန်းခြံထဲ
လျှောက်ရအောင် ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ . . . မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ လင်းနေ
မင်း မင်းနဲ့ငါဟာ သေအတူ ရှင်မကွာ . . . ရဲဘော်တွေဖြစ်နေပြီ
အခြေအနေခြင်း ဆန့်ကျင်နေပေမယ့် . . . ဒို့နဲ့နစ်ယောက်တာ
ဘဝတူတွေပဲ လင်းနေမင်း ဒီတော့ မင်းသောကဟာ ငါ့သောက
ပေါ့ကွာ . . . ခုချိန်မှာ သောကတွေ လက်ခံထားရင် ငါတို့အဖြေ
လို့ရမှာမဟုတ်ဘူးကွာ . . . ငါပြောတာကြားရဲ့လား ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ကဲ . . . ထကွာ . . . အခုတော့ ငါသိမ်ထားပါရစေ
လင်းနေမင်း ”

“ ဗျာ . . . ဟို . . . ဘာ . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ အစ်ကိုရယ်
ဟို ပေဖေကို . . . ”

“ အော် . . . ငါ့ကိုယုံပါ လင်းနေမင်း ဒီကိစ္စကို ငါ
ဆင်နိုင်းသမျှ လုံလုံခြုံခြုံ ဖြစ်စေရပါမယ် . . . ဒုက္ခိစွမှာ အခြေ
နေက ရှုပ်ထွေးနေတယ်လို့ ငါထင်တယ် . . . မင်းအဖေကြီး ဟာ
အကြောင့် ခုလိုလုပ်ရသလဲ . . . သူ့မှာ နောက်ကပြဿနာတွေ
ရှိခဲ့လား . . . ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က ချိန်းခြောက်
အခိုင်းနေတာလား . . . အဲဒီလို သံသယမေးခွန်းတွေနဲ့ အဖြေ
ပေးလို့ မရသေးတဲ့အချိန်မှာ ငါ . . . ဒီကိစ္စကို နှုတ်လုပ်ပါမယ်
လင်းနေမင်းရာ ”

“ တ . . . တကယ်လား အစ်ကို ”

“ ယုံပါ . . . လင်းနေမင်းရာ တို့နစ်ယောက် ရဲဘော်ရဲဘက်
အဝရောက်နေပြီပဲကွာ . . . မင်းနောက်ကျော်ကို ငါကမ်းနဲ့ထိုးပါ
လားကွာ . . . ငါ့ကိုယုံစမ်းပါ ”

“ ယုံ . . . ယုံပါတယ်ဗျာ အစ်ကိုကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

“ ရပါတယ်ကွာ . . . ကဲ ဆင်းကြစို့ ”

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့နှစ်ဦး တိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြ၏။
လင်းနေမင်းအသွင်မှာ ယခုအထိ ငူငူငေါင်ငေါင် ဖြစ်နေ၏။
ချောက်ဆုံး အောက်ထပ် ဖရက်ရုတ်စတာထဲမှ ဝိစတီဗုလင်းနှင့်
ဆော်ဒါပုလင်းများကို ထုတ်လိုက်ပြီး အမြည်းများယူတာ နေပြီ
ဆင်းခဲ့ကြ၏။

ထွန်းချိုသည် ယူလာသောဝိစတီဗုလင်းတို့ ဆက်လက်
နောက် ဇီးရောင်ဖန်ခွက် ကလေးများထဲသို့ သုံးလပ်စီ
လောင်းထည့်လိုက်ပြီး ရေခဲတုံးနှင့် ဆော်ဒါဗူးထုတ်လိုက်၏။

“ သောက်ကွာ . . ရော့ လင်းနေမင်း ”

“ ပေးဗျာ ”

လင်းနေမင်းသည် ထွန်းချိုထံမှ ဝိစကီခွက်ကိုယူကာ တစ်ခွက်ထိုးမော့ချလိုက်၏။ မီးတောက်ကြီးတစ်ခုကို မြို့ချလိုက်သလိုပင် . . ပူရှုရှုနှင့် ရင်ထဲသို့ ဆင်းသက်သွား၏။

ထွန်းချိုသည် လင်းနေမင်းသောက်သည်ကို ကြည့်၍ မျက်လုံးအပြုံးသား ဖြစ်သွား၏။

“ ဟာ . . လုပ်လှချည်းလားကွ . . ဒီလောက်လဲမကြာခင် စမ်းပါနဲ့ကွာ . . ငါလဲ မင်းကိစ္စကို ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်ကွာ . . ဒါပေမယ့် လောကကြီးဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး လင်းနေမင်း မင်းစဉ်းစားကြည့်ကွာ . . ငါဘဝမှာ ဇနီးရယ် သမီးလေးခက်ခက်ရယ်ဟာ ကမ္ဘာပဲကွာ . . ဒါပေမယ့် ခု တစ်ယောက်က ငါ့ကြောင့်သေခဲ့ရသလို တစ်ယောက်က ငါ့ကြောင့် အဖမ်းခံထားရပြီ ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်နေပြီလဲတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ . . ဒီတော့ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါ . . လင်းနေမင်းရယ် . . ငါ့သောကဟာ မင်းထက်ပို ဆိုးပါတယ်ကွာ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့သိထားဖို့က လောကရဲ့သဘော သဘာဝဘဲကွာ . . ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရတာ၊ မဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်နေတာဟာ လောကရဲ့ . . ဖြစ်စဉ်ပဲ လင်းနေမင်း . . ဒီတော့ ဖြစ်လာသမျှတို့ ခံစားတွေတော့နေတာထက် အဲဒီဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကို တရားနဲ့ သတိရှိရှိနေဖို့ပဲ လိုတယ်ကွာ . . ”

“ ကျေး . . ကျေးလူတင်ပါတယ် အစ်ကိုရာ . . ဒါပေမယ့် နှိပ်တွေ့မျက်မြင်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲလွင့် နှင်သွားပြီလားတောင် မသိတော့ဘူးဗျာ . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို အစ်ကိုပြောသလို အဖြေရှာမှဖြစ်မယ် ”

“ ဟုတ်တယ် . . လင်းနေမင်း ဒီကိစ္စဟာ မရှိသားဘူး ဆင်တယ်ကွ . . ”

ထွန်းချိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စားပွဲပေါ်မှဝိစကီခွက်ကို ယူကာတစ်ခွက် မော့သောက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် အသားကင် ခန်းကန်ထဲမှ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့်ကြက်ဥ ဗွေကြော်ကလေးများကို ဇွန်းနှင့် ယူ၍စားလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် လင်းနေမင်းမှာ အတော်အလေး အရှိန်ရနေပြီဖြစ်၏။

“ အစ်ကို ”

“ ဘာလဲကွ ”

“ ကျွန်တော် . . မယ့်ဘူးဗျာ . . အေး ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ . . ငါလဲ . . ခုထိ မယ့်တစ်ဝတ် ဆိုတစ်ဝတ်ပါ ”

“ အော့ . . ဖေဖေဟာ လူဆိုးမဟုတ်ဘူးဗျ ဒါ . . တစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်ကွက်ဖြစ်ရမယ် အော့ . . ဟုတ်ဘူးလားအစ်ကို ထွန်းချို . . ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ . . သိပ်လဲ မသောသနဲ့ဦး ချားသွားအုံး မယ် ”

“ များပါစေဗျာ . . ဒီည . . ကျွန်တော်တို့အဖေစစ် ”

လိုက်ချင်တယ်ဗျာ "

" မဟုတ်တာကွာ .. အဲဒီလုပ်တာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အခတ်အခဲတစ်ရပ်ကို အလျော့ပေးလိုက်တဲ့ လူဖျင်းလူညံ တစ်ယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းပဲ ဒီမှာ လင်းနေမင်း "

" ဗျာ .. အော့ "

" အေး .. မင်း သိပ်မူးအောင် မသောက်နဲ့ကွာ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ရရမယ်ကွာ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်နက်ချတဲ့လူဟာ ပြောရရင် မွေးကတည်းက အသက်မပါတဲ့ လူပဲကွာ .. အဲဒါ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထားပေတော့ "

" စိတ် .. စိတ်ချပါအစ်ကို .. ဒါပေမယ့် "

" တော်တော့ .. လင်းနေမင်း ဒီမှာ အမြည်းကြိုက် သလောက်စားကွာ .. "

" ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ "

လင်းနေမင်းတစ်ယောက် ခေါင်းထဲဝေတေဝါးတား ဖြစ်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးလှုပ်ချားလည်ပတ်မှုများ တင်းရင်းဖောင်းကား သလားပင် အောင်းမေ့ရ၏။ ထူပူနေသော အာရုံများကြား သူ့အတွေးထဲတွင် ဖခင်ကြီး၏ကြောက်စလှကောင်း လှသော လှုပ်ရှားမှုများကို တစ်ကွက်ချက် ပြန်မြင်ယောင်လာ၏။

ကြာလျှင် ထွန်းချိုပြောသလို ပို၍ပို၍ မူးလာတော့မည်မို့ အရက်ဆက်မသောက်တော့ဘဲ အမြည်းပန်းကန်ယူကာ အသားကင်များကို ယူစားလိုက်၏။

ထို့ပြင် သံပုရာရည်ဘူးတစ်ဘူးကို ဖောက်၍မော့သောက်

လိုက်၏။ အချင်ခါတ်နည်းနည်းဝင်သွားသဖြင့် ခေါင်းထဲလန်းဆန်း သွား၏။

" အား .. ဝူး "

" သက်သာရဲ့လား "

" ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ .. ဟို .. ကျွန်တော်ခုမှ သတိရတယ် အစ်ကို "

" ဘာလဲကွာ "

" ဟို .. ဒီ ကိစ္စကို အဖြေရှာဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခု ကျွန် တော်မှာရှိတယ် "

တက်တက်ကြွကြွ ပြောလာသော လင်းနေမင်းစကား ကြောင့် ထွန်းချိုအားပါတရ မေးလိုက်၏။

" ဒီလိုအစ်ကို လာမည့်သုံးရက်နေ့ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဖေဖေတို့အတွက် .. တစ်နှစ်တစ်ခါ ပြုလုပ်လေ့ရှိတဲ့ အမှတ်တရ နေ့လေ "

" ဘယ်လို .. ဘာအမှတ်တရလဲကွာ "

" ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့သားအဖအတွက် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း အမြဲအပြတ်လုပ်နေတဲ့ အမှတ်တရပွဲပဲ .. အစ်ကို "

" ဟုတ်လား .. ပြောစမ်းပါဦး "

" ဒီလိုအစ်ကို .. အဲဒီနေ့ရောက်ရင် ရောက်တဲ့နေရာက နေ .. ကျွန်တော်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်ဟာ " မြချမ်းဝေ " ဆို တဲ့ သင်္ချိုင်းကို အရောက်သွားရတယ်လေ "

" ဟင် .. ဘာလုပ်ဖို့လဲကွာ "

“ အဲဒီမှာ မေမေရှိတယ်လေ ”

“ ဟင် . . ဘာတွေလဲ ”

သူ့စကားကြောင့် ထွန်းချိုကြောင်စိစိ ဖြစ်သွား၏။ အချိန်တွင် ထွန်းချိုသည် စားပွဲပေါ်မှာ စီးကရက်ဘူးအသစ်ထဲ ဖောက်၍ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိဗွာရှိုက်လိုက်၏။ သူ့အသွင်ထဲ အရက်မူးပြေသွားသည်ပုံပင် . . ။

“ ပြောပါဦးကွ ”

“ ဒီလိုအစ်ကို . . မေမေဆုံးတာ ဒီနှစ်ဆို ဆယ်နှစ်နှစ် မြောက်တဲ့ပြီအစ်ကို . . ကျွန်တော်တို့ သားအဖဟာ မေမေဆုံးတဲ့ ရက်လဲဆိုရင် အဲဒီ မြချမ်းဝေကို အရောက်သွားပြီးမေမေအတွက် ဆုတွေတောင်းကြတယ်၊ ပန်းတွေလှူကြတယ်လေ ”

“ ဟော် . . . ဒီလိုကိုး ”

“ ဟုတ်တယ်အစ်ကို . . ကျွန်တော် အဲဒီ မြချမ်းဝေကို သွားချင်တယ် အစ်ကိုရာ . . ဒါဆိုရင် ဖေဖေနဲ့တွေ့မှာ ကျိန်းသေတယ်၊ တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်ဖေဖေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငေးမယ်ဗျာ ”

“ အေး အဲဒီအကြံ မဆိုးဘူးကွ . . ဒါပေမယ့် မင်းသတိ မထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော် . . ခုချိန်မှာ မင်းရောငါရောကို လူတစ်စုက တလိုရှိတာကွ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို . . ဒါပေမယ့် . . ကျွန်တော် သွားဖြစ်အောင်ကို သွားရမယ် အစ်ကိုလဲ လိုက်ခဲ့ပါလား ”

“ ဟာ လိုက်မှာပေါ့ကွာ . . ဒါပေမယ့် ငါတို့ဒီအတိုင်း

သွားလိုတော့ အခြေအနေ ဆိုးသွားနိုင်တယ် လင်းနေမင်းရ ဒီတော့ သွားမယ်ဆိုရင် . . တို့ပုံတွေမမှတ်မိအောင် ရုပ်ဖျက်သွားမှဖြစ်မယ်”

“ ကောင်းတယ် အစ်ကိုအကြံ အဆိုးဘူး . . ဒါဆို လာမယ် သုံးရက်နေ့ မင်းဒင်ဆီက ကားတောင်းပြီး နှင်းလှိုင်ကိုသွားရအောင်”

“ သွားမယ်လေ . . ကဲ . . မင်းတော်ပြီလား ”

“ တော်ပြီ အစ်ကို ”

“ ဒါဆိုလဲ အိမ်ပေါ်တက်ကြတာပေါ့ကွာ ”

“ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်အစ်ကို ”

“ ဘာလဲကွ ”

“ ဟို . . ဟို . . စီဒီ ”

“ အော် . . ဘာလဲ . . မင်းမယ့်ဘူးလား ”

“ ယုံပါတယ်အစ်ကို . . ဒါပေမယ့် . . အစ်ကိုကိစ္စကလဲ ရှိသေးတော့ ကျွန်တော်ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး အစ်ကိုရာ ”

“ အင်း . . တို့နှစ်ယောက်အခြေအနေက တကယ်ကို မတိုး သာ မဆုတ်သာအဖြစ်ပဲကွာ . . ဘယ်လိုက်ကြမှာတွေတမား ဖန်တီးနေပါလိမ့် . . ငါ့သမီးလေးလဲ အသက်မှရှင်သေးခဲ့လား မသိပါဘူးကွာ . . ”

ထွန်းချိုမှာ ပြောဆိုရင်းနှင့် ကြေကြေတွဲတွဲ ဖြစ်လာ၏။ သူ့ဘဝလဲ လင်းနေမင်း၏ဘဝထက် ဆိုးလှ၏။ နှိုးသည်နှင့်

သေတွဲရသလို သမီးနှင့်လည်း ရွင်ကွဲကွဲနေရသည့်အပြင် ဘဝတလည်း တဖြေးတည်းဖြေးနေရသဖြင့် စဉ်းစားကြည့်လျှင် တုန်လှုပ်ခွောက်ခွားစရာ ကောင်းလှ၏။

သို့သော် . . . ထွန်းချိုကလူတစ်မျိုး အလုပ်တစ်ခု လုပ်တော့မည်လို ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ဘယ်တော့မျှပြင်တတ်သည့် လူမျိုးမဟုတ်၊ ပြောရလျှင် စိတ်ဓါတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် မာကျောလှသူ ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ဘဝပျက်လုနီးပါး ကြုံတွေ့နေရသော်လည်း ပေါ်ပေါက်လာသမျှ အခက်အခဲကို သူရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့၏။ လဲသည်အခါ ထူထဲပြေးလွှားခဲ့၏။ ဘဝထက် သူ့ရင်ထဲတွင် အမှန်တရားလိုလား၏။

မမှန်သောအမှုကို သူမသတိ၊ မမှန်သူတို့၏ဟန်ဆောင်မှု ကို ဖော်ထုတ်ဖွင့်ချလိုစိတ်က သူ့ရင်ထဲမှာ အဆင်သင့်၊ သို့သော် သူနှင့်ဘဝတူ အသက်ကိုဖက်နှင့်ထုပ်၍ ပြေးလွှားနေရသော လင်းနေမင်းကို သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားမိ၏။ ညီငယ်တစ်ယောက်လို ခင်တွယ်သွားမိ၏။ ထိုအခြေနေကြောင့်လည်း သူဆုံးဖြတ်ချက် ခံယူချက်များ တွေဝေအံ့ဆိုင်နေရ၏။

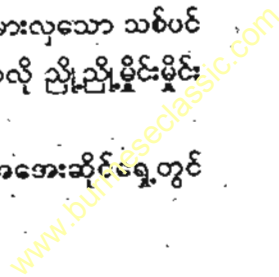
လင်းနေမင်း၏အမှုအရာနှင့် အသွင်အပြင်ကို သူယုံကြည်၏။ လင်းနေမင်း၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုန်ပြန်လာ သော စကားများကိုလည်း သူ့ခင်ပြင်းဆန်လို၊ သို့သော် အံ့ချော် နေသော အဖြစ်ကြောင့် သူလည်းအဖြေရှာမရအောင် ဖြစ်နေရ၏။ ထိုကြောင့်လည်း လင်းနေမင်းလှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်တော့မည် ဆုံးဖြတ်၍ နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ဓာတ်ခွဲကြလေတော့၏။

စာခန်း (၉)

သူတို့နှစ်ဦး အဘိုးကြီးအရွယ်သဏ္ဍာန် ဟန်ဆောင်၍ ဗင်းဒင်ဆီမှယူလာသော အဖြူရောင်ပတ်ပိုင်ဒါကားနှင့် နှင်းလှိုင်မြို့ သို့ ထွက်ခဲ့ရာ မကြာမှီ နှင်းလှိုင်မြို့အနောက်ဘက် 'မြချမ်းဝေ' သင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

အချိန်အခါမှာ နေလယ်နေခင်း အချိန်အခါဖြစ် သော်လည်း 'မြချမ်းဝေ' သင်္ချိုင်းကြီးမှာ ကြီးမားလှသော သစ်ပင် အုပ်ကြီးများ ဖားဖားလျားလျား ဝေဆိုင်နေသလို ညိုညိုမိုင်းမိုင်း ဖြစ်နေ၏။

နှစ်ဦးသား သင်္ချိုင်းအဝင်အဝရိ အအေးဆိုင်ငံရွှေတွင်

ကားပေါ်ခါ အခြေအနေကို တောင့်ဆိင်းကြည့်ရှုနေ၏။ တအောင့်
အကြာတွင် နှစ်ဦးသား ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြပြီး သင်္ချိုင်းထဲသို့
ဝင်ခဲ့ကြ၏။

အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးများက သင်္ချိုင်းပတ်လမ်းတစ်ဘက်
တစ်ချက်တွင် အစီအရိရှိနေ၏။ သင်္ချိုင်းများကြားတွင် ကုက္ကိုလ်ပင်
ပိတောက်ပင်၊ ကညင်ပင်၊ ရေသဖန်းပင်၊ မကျည်းပင်ကြီးများ
ကြီးကြားကြီးကြား ပေါက်ရောက်နေ၏။

ရွက်ကြွေများကလည်း သင်္ချိုင်းမြေပေါ်တွင် ဖွေးဖွေး
လှုပ်နေ၏။ နှစ်ဦးသား သင်္ချိုင်းထဲဝင်ခဲ့ကြပြီး ဇရပ်ကြီးတစ်ခု
ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။

“ဟိုဟာ . . . ကျွန်တော်အမေရဲ့ ဂူလေ ”

“ဒေါ်မေမေမင်းလား ”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို အမေဟာ ကျွန်တော်ဆယ်သုံးနှစ်
သားမှာ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားတာလေ ”

“ဟုတ်လား ”

ထွန်းချိုမှာ လင်းနေမင်းစကားကြောင့် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွား၏။ ဒေါ်မေမေမင်း၏ ဂူကလေးမှာ ပန်းနုရောင်
ဆေးသားများ သုတ်ထားပြီး သံစည်းရိုးလေး ခတ်ထား၏။
ဂူပေါ်တွင် ပန်းအိုးလေးတစ်လုံး တင်ထား၏။

လင်းနေမင်းသည် မိခင်ကြီးဂူအနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း
လျှောက်သွားခဲ့ပြီး ဂူပေါ်တွင် ဖွေဖွေလှုပ်နေသော ရွက်ခြောက်များ
ကို ဖယ်ရှားလိုက်၏။ ဂူဘေးတွင်ရှိသော အမှိုက်သရိုက်များ

ကိုလည်း သန့်ရှင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် အသင့်ယူလာသော
ပန်းနုရောင်နင်းဆီပန်းစည်းကြီးကို မိခင်အုတ်ဂူပေါ်တင်ကာ
အရောင်တိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိ၍ ထိုင်ကန်တော့၏။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ထွန်းချိုမှာ လင်းနေမင်းအတွက်
သူကြိုမရ ဖြစ်မိ၏။ မမြဲသောလောကကြီးတွင် ဘယ်လောက်ပဲ
ချစ်ကြချစ်ကြ တစ်နေ့ခွဲရမည်မှာ မလွဲပါလားဟု တွေးမိ၏။
ဆုဆိုလျှင် သူ့ဖန်းသည်၏အလောင်းကိုပစ်ပြီး ထွက်ပြေးနေရပြီမို့
တွေးကြည့်လျှင် သူ့ဘဝက ကမ္ဘာပျက်နေသည့်ဘဝ။

ဖြစ်လာသည့် ပြဿနာများကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်
ပြုရှင်းလိုက်လိုသော်လည်း အခြေအနေက ထင်သလိုဖြစ်မလာ
ဘဲ နှုတ်ဆိုင်းတွေဝေနေသော အသိများကြား လူဆိုးများနောက်
ပါသွားသော သမီးငယ်လေး ခက်ခက်အတွက် ရင်ထဲမှကြိတ်၍
ဆုတောင်းနေမိ၏။

ယခုအချိန်တွင် သမီးလေးအသက်မှ ရှစ်ပါးမလားဟု
တွေးကာကြိုက်၍ ကြေကွဲမိ၏။ ရက်စက်စွာဖန်တီး ထုဆစ်
လိုက်သော ကံကြမ္မာကြီးကိုလည်း သူခါးခါးသီးသီး ခွံမုန်းမိ၏။
သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခရောက်အောင်
ဖန်တီးခဲ့၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူတစ်ပါး ဒုက္ခကိုဝင်၍ပင် ပြေငြိမ်း
စာတ်သည်မှာ သူ၏ဗီဇ . . .

ယခုတော့ ရှုပ်ထွေးလာသည့် အဖြစ်အပျက်များကြား
သူ့ရင်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးနေလေ၏။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ အစ်ကို ”

“ ဟင် . . အော် . . လင်းနေမင်း ”

လင်းနေမင်း၏အသံကြောင့် ရှည်လျားလှသော အတွေ့များကြား နစ်မြောနေရာမှ သတိဝင်လာ၏။ လင်းနေမင်း၏ အသွင်က ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားနေရသည့် အသွင်ပေါ်လွင်နေ၏။

“ ဘယ်လိုလဲ လင်းနေမင်း ”

သူ့အမေးကို လင်းနေမင်းမဖြေ၊ လက်က အိုမီဂါနာရီကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို မှတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့၏ ဆွေးမြေ့သောအကြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“ မလာဘူးလား ”

“ ဟုတ်တယ် . . အစ်ကို ဖေဖေဘာဖြစ်လို့ မလာလဲ မသိဘူး။ တကယ်ဆို ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးဘဲကြုံကြုံ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနစ်ယောက် ဒီအချိန်ရောက်ရင် မေမေပူဘေးမှာဆိုနေကြ၊ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ ဖေဖေက ရှမ်းပြည်မှာ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် သားအဖနစ်ယောက်စလုံး အချိန်မီ ဒီကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ ခုတော့ ဖေဖေဘာကြောင့် မလာသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် နားမလည်းနိုင်တော့ဘူး အစ်ကိုရာ။ ”

လင်းနေမင်းစကားကြောင့် ထွန်းချိုတစ်ယောက် ငေးငေးတေးတေး ဖြစ်သွား၏။

“ သေချာရဲ့လား . . လင်းနေမင်း ”

“ ဟာ . . သိပ်သေချာတာပေါ့ အစ်ကိုရာ . . ဖေဖေဟာ မေမေ့ကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်တဲ့လူဗျ . . ခုထိ ဖေဖေ . . အိပ်ခန်းထဲမှာ မေမေပုံတွေရယ်၊ ပြီးတော့ မေမေပစ္စည်းပစ္စယတွေ

ဒီ အမြဲတမ်း သိမ်းဆည်းထားတုန်းဗျ . . တစ်ခါတစ်ခါ မေမေ့အကြောင်းပြောပြ ဖေဖေဟာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေတတ်တယ်။

“ အော် . . အစ်ကိုယုံပါတယ် . . လင်းနေမင်းရယ် ”

“ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့အစ်ကိုရယ် . . ဖေဖေဟာ မေမေ့ကို ဒီအချိန်ရောက်ရင် အလာဘဲ မနေဘူးဗျာ အိပ်ရာထဲထဲနေတာတောင် ဆရာဝန်အတင်းခေါ် ဆေးတွေအတင်းထိုးပြီး အားနဲ့ဒီကို အရောက်လာတတ်တဲ့ ဖေဖေပါဗျာ . . ခုတော့ ”

“ နေဦး လင်းနေမင်း ဒီကိစ္စဟာ ငါတို့နှစ်ယောက်

သိပ်သိချင်တဲ့ ဟာကွက်ပဲဖြစ်ရမယ် ”

“ ဗျာ ”

ထွန်းချို၏စကားကြောင့် လင်းနေမင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ ဘာ . . ဘာလိုလဲ အစ်ကို ”

“ ဒီလိုကွာ . . လင်းနေမင်းပြောသလို မောင်ရင့်ဖေဖေဟာ ဒီအချိန်ဆိုရင် သေအောင်ဖြစ်တာတောင် အိပ်ရာထဲတစ်ခုရအောင် ထလာတတ်တဲ့လူဆိုတော့ ခု . . ဘာကြောင့် မလာသလဲ ”

“ ဟင် . . ဒါ ဒါဆို ”

“ အေးအဲဒါ . . အဓိက သံသယ ဟာကွက်ပဲကွ ”

“ ဗျာ . . ဒီလိုဆို ဖေဖေဟာ ”

“ နေဦးကွ . . သူ့မလာနိုင်ဘူးဆိုတည်းက ဒီကိစ္စ တစ်ခုခုအံ့ချော်နေပြီ . . လင်းနေမင်း ”

“ဟာ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်အစ်ကို . . . ဒါဆို ဖေ
တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေပြီလားဗျ”

“နေညီ လင်းနေမင်း မင်းတို့ဖေဖေ ကုမ္ပဏီမှာ
ဆဲလ်ဖုန်းရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ . . . ခုမှသတိရတယ် . . . ဖေဖေနဲ့ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ထဲ ပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ ဆဲလ်ဖုန်းနံပါတ်ရှိတယ်ဗျ”

“ဟာ . . . ဒါဆို . . . အတော်ပဲ . . . မင်းဆက်ကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို အဲဒီလိုဆက်ကြည့်ရင် အဖြေတစ်ခု
ရလိမ့်မယ် ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ဒါဆို . . . သွားမယ်ကွ . . . မြို့ထဲရောင်ရင် ဆက်ကြည့်
အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ဦးသား သင်္ချိုင်းထဲမှ အလျှင်အမြန်ပြန်ထွက်ခဲ့ကြပြီး
ကားပေါ် ခပ်သွက်သွက် တက်လိုက်၏။

အဲဒီနောက် သင်္ချိုင်းရွှေမှ စက်နိုးကာ မြို့ထဲဘက်သို့
မိုင်ကုန်နင်း၍ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ မြို့ထဲဘက်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကား
ကြီးကားငယ် သွားလာနေကြ၏။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လူအုပ်
စုကြီးများ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြ၏။ ဈေးသည်များ၏အော်သံ ဟစ်သံ
ဆဲသံဆိုသံများကလည်း ညံ့စာနေ၏။

လမ်းထောင့်များတွင် မီးရောင်ကာလာမျိုးစုံနှင့်ဖွင့်ထား
သော ကာရာအိုကေဆိုင်များ၊ ဘီယာဆိုင်များ၊ ကဖီဆိုင်များမှ
သီချင်းသံများက လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ပွက်အန်

အရာလာ၏။

ရာသီဥတုမှာ ဆောင်ဦးပေါက်ကာလမို့ လေနုအေး
အလေးများက မြို့ထဲတွင်ဝေကာပတ်ကာ တိုက်ခတ်နေ၏။
ပလက်ဖောင်းများပေါ်တွင် အကွက်ချ၍ စိုက်ပျိုးထားသော
မိန်းမနံ့ဖနံ့ ထင်းရှူးပင်ကြီးများမှာ လေအဝေ့တွင် ယိမ်းနွဲ့
ထုပ်ခတ်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦး မောင်းနှင်လာသော ပတ်ဖိုင်ဒါကားသည်
ဆမ်းမကြီးပေါ်တွင် မြင်းပေါက်ကြီးတစ်ကောင်လို ပြေးလွှားနေ၏။
ဆင်းနေမင်းမှာ ဖခင်ကြီးအရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စိတ်တွေလှုပ်ရှား
နေ၏။ မိခင်ကြီးအုတ်ဂူသို့ ရောက်မလာသည့် အချက်ကပင်
ဆင်ကြီးအတွက် သူ သောကပို့နေရ၏။

ထွန်းချိုက နံဘေးမှသူ့ကို သတိမကြာခဏ ပေးနေရ၏။
သို့နှင့် တစ်ခုသောစားသောက်ဆိုင်အရောက် ကားပေါ်မှ
ခပ်သွက်သွက် ဆင်ခဲ့ကြပြီး သီးသန့်သန့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။

အခန်းထဲတွင် အသင့်ဆက်ရန် တယ်လီဖုန်းလည်းရှိ၏။
ထွန်းချိုသည် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များအား စားပွဲထိုးလေး
တစ်ဦးခေါ်၍ မိန့်ကပ်ကြည့်ပြီးမှာနေ၏။

စားပွဲထိုးလေး ထွက်သွားသည်နှင့် လင်းနေမင်းသည်
ထိုင်ရာမှအလျှင်အမြန်ထကာ တယ်လီဖုန်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ပြီ
ဖခင်ကြီးနှင့် သူတို့နှစ်ဦးတည်းသာ သိကြသည့်လျှို့ဝှက်ဆဲလ်ဖုန်း
နံပါတ်ကို လှည့်လိုက်၏။

သုံးလေးခါလှည့်၍ ခေါ်သော်လည်း ဖုန်းခေါ်သံကြား

နေပေမယ့် ကိုင်မယ့်သူမရှိ... စိတ်တွေပို၍ပို၍ လှုပ်ရှားနေမိသလို
ထို့ကြောင့်လည်း ဖုန်းနံပါတ်ကို ထပ်တလဲလဲလှည့်ကာခေါ်ခေါ်
သော်လည်း တဖက်က ကိုင်မည့်သူမရှိ။

ထိုစဉ် ထွန်းချိုအသံ ပေါ်လာ၏။

“ ဘယ်လိုလဲ ခေါ်လို့မရဘူးလား ”

“ ဟုတ်တယ်အစ်ကို ဒုက္ခပဲဗျာ... ဒီကိစ္စမရိုးသားဘူး
အစ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရိုးသားနိုင်ဘူး ”

“ ဟင်... ဒါ ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ”

“ နေဦး... စားသောက်ရင်းနဲ့ အကြံဉာဏ်ထွက်ကြတာ
ပေါ့ကွ... ဒီမှာ လင်းနေမင်း ”

“ ဗျာ ”

“ ပြဿနာတစ်ခုကြုံလာရင် ဘယ်တော့မှ ထူထွေမှု
မဖြစ်စေနဲ့ကွ... အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ငါတို့အတွက်ပိုပြီး အမှားတွေ
ဖြစ်လာဖို့ရှိတယ် ”

“ ဟင်... ဒါဆို ”

“ အေး... ခေါင်းအေးအေးထား... ပြီးတော့ ဘယ်လိုကြံ
ရမလဲ စဉ်းစားပေါ့ ”

“ ဟို... ရဲ... ရဲစခန်း ”

“ နေဦးကွ... ဒီကိစ္စက သုံးလေးပင်လိန်နေတဲ့ကိစ္စက
အရမ်းလုပ်ချလို့ကိုင်ရင် ပြဿနာတွေ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်
ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် ”

“ ဒုက္ခပါပဲဗျ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ”

ပိုးဆိပ်ပန်းစာပေ

“ လာပါကွာ ”

ထွန်းချိုက သူ့ကိုဖွတ်အမွေခေါ်နေသဖြင့် ထိုင်ခဲ့တွင်ထ၍
မသိလိုက်၏။ ထိုနောက် နှစ်ဦးသား စားပွဲပေါ်ရောက်လာသည့်
အသောက်ဖွယ်အချို့ကို တို့တို့ထိထိစားသောက်လိုက်ကြ၏။

ထွန်းချိုသည် လင်းနေမင်း၏လှုပ်ရှားမှုကို တစ်ချက်ခြင်း
မသိစားလိုက်၏။

ဦးဆုံး ‘ မြချမ်းဝေ ’ သင်္ချိုင်းကြီးကိစ္စ၊ ထိုနောက်

အဖေချင်းသာသိသည့် ဆဲလ်ဖုန်းကိစ္စ၊ အဆိုပါကိစ္စနှစ်ရပ်လုံးမှာ
ခွဲကြည်မှုရှင်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာ၍ သူ့ခေါင်းထဲတွင်

မိမိတို့တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ‘ ဝိုက်ရုပ်စ် ’ သင်္ဘောကြီးပေါ်မှ
အိစ္စသည် တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု ဝေဝေဝါဖြစ်လာ၏။

ထိုစဉ် လင်းနေမင်းက လက်ထဲမှ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ကို

အခွက်ထဲတွင် ပြာချွေရင်း ပြောလိုက်၏။

“ အစ်ကို ”

“ ဘာလဲ လင်းနေမင်း ”

“ တစ်ခုရှိတယ် အစ်ကို ”

“ ဘာလဲကွ... ပြောလေ ”

“ ဟို... ဖေဖေရဲ့လူယုံတော်... ကိုကြီးမောက်ခိုတယ်ဗျ
သူက ဇီဝါချောင်းဘက်မှာနေတယ်... သူ့ဆီသွားကြည့်ရင်တော့ ”

“ ဘယ်သူ ”

“ ကိုကြီးရဲမောက်ပါ... ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို
ဆိုကြီးမောက် ကိုကြီးမောက်နဲ့ခေါ်တာ... ဖေဖေအပေါ်မှာ

ပိုးဆိပ်ပန်းစာပေ

သိပ်သစ္စာရှိတယ် လုပ်သက်လဲ မနည်းဘူး . . ပြီးတော့ ထောပတ်ပေါ်ထားကြီးဗျ ”

“ ဟင် . . ဒါဆို သွားကြည့်မလား ”

“ ကျွန်တော် . . အဲဒီ ကိုကြီးမောက်ဆီသွားရင် အထဲတစ်ခုရလိမ့်မယ် ထင်တယ် ”

“ ဒါဆို သွားမယ်ကွာ . . ကဲ မြန်မြန်သောက်လိုက် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

လင်းနေမင်းသည် ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို တစ်ဝိုက်တစ်ဝိုက် သောက်လိုက်ပြီး စားပွဲထိုးခေါ်က ငွေရင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး စားသောက်ခန်းမထဲမှ ထွက်ခါ အပြင်သို့ သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

ကားရပ်နားနေရာအရောက် အခြေအနေကို လည်သတိကြီးကြီးနှင့် ကြည့်လိုက်ကြသေး၏။ ပြီးသည်နှင့် ကားပေါ်အလျင်အမြန်တက်ခါ ဒီဇင်ဘာလအတွင်းတည်ရှိသော နှင်းလှိုင်မြို့၏ အနောက်တောက်ဘက်သို့ စက်နိုး၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

လမ်းတွင် ထွန်းချိုက စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်နေသော လင်းနေမင်းကို သတိပေးနေရ၏။ လင်းနေမင်းကတော့ သူ့ရင်ထဲတွင် ဖခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သောကရိပ်များ ဖိန့်ပိတ်ပိုင်းမှုန်နေသဖြင့် ကြောင်စိစိခံစားနေရ၏။

သို့နှင့် မိနစ်လေးဆယ်ခန့်အကြာတွင် ချောင်းဘေးအိမ်ဖုကလေးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ စက်အချိန်

ခပ်၍ ကားထိုးရပ်လိုက်၏။ ကိုယ်ပေါ်မှ အပြင်အဆင် များတို့ ဆီရှားလိုက်ပြီး အောက်သို့ဆင်းခဲ့ကြ၏။

“ ကိုမောက်ကြီး ကိုမောက်ကြီး . . ငါ့ ကိုကြီးမောက် ”

“ ဘယ်သူလဲရှင် ”

“ အော် . . ကိုကြီးမောက်မရှိဘူးလားဗျ ကျွန်တော် နှင်းနေမင်းပါ ဒေါ်ကြီးခိုင် ”

“ ဟေ့ . . ဆင်းလာပြီ လာပြီဟေ့ ”

အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ဆွတ်လာကာ တံခါးဖွင့်လိုက်၏။ ဆံပင်ဖိုရိုဖားရား၊ အင်္ကျီဘိုသိ ဆတ်သီနှင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသောမိန်းမကြီးတစ်ဦး။

သူ့နှင့်တရင်းတန်းရှိခဲ့သော ဒေါ်ကြီးခိုင်ဖြူ၊ သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးနှစ်ချပ်ကို ဖွင့်ကာ အပေါ်သို့ခေါ်လိုက်၏။

“ ဟော . . မောင်လင်းကို လာ လာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး အိမ်ပုကလေးဝေါ်ထက်ခဲ့ကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။ ဒေါ်ကြီးခိုင်ဖြူသည် သူတို့နှစ်ဦးအတွက် နောက်ဖေးခန်းမှ ရေခန်းကြမ်းအိုးနှင့် စားဖွယ်ရာများယူလာက ထိုင်ခုံအလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။

“ ပြော-မောင်လင်း . . ဒေါ်ကြီး ဘာတူညီရမလဲ ”

“ ဟို . . ကိုကြီးမောက်ရောဟင် ”

“ ဘယ်လိုကဲ့ . . ဟို . . ဝင်းတို့လေးလေးလို့ နယ်တို့ ”

လိုက်သွားရတယ်လေ ”

“ ဟာ .. ဖေဖေခေါ်လို့ .. ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါ .. ဒေါ်ကြီးကို တစ်ပတ်လောက်ကြာစေ
တောင် ပြောသွားတယ် ”

“ ဘာကိုသွားမယ် ပြောသွားသေးလဲ ”

“ အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးကွဲ့ ”

“ ကုမ္ပဏီတိုးချဲ့ဖို့ ကိစ္စအတွက် သူတို့ဆရာတစ်ပည့်နှစ်
နယ်ကို ရွှေ့ပြေးခရီးထွက်ကြတာလေ ”

“ ဟင် .. သေချာရဲ့လား ”

“ မပြောတက်ပါဘူး မောင်လင်းရယ် မင်းအစ်ကို
ကိုမောက်ကလည်း သူ့ဆရာလိုပဲ၊ အိမ်မှာကပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး
ကွဲ့ ခုလဲ ပြန်မလာတာ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီလေ၊ အဒေါ်ကြီး
စိတ်ပူလိုက်ရတာ သတင်းလေးဘာလေး မကြားဘူးလားကွယ် ”

“ ဟာ .. အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲပါပဲ ”

ဒေါ်ကြီးဖြူစကားကြောင့် လင်းနေမင်းရော ထွန်းချို
အံ့ဩသွား၏။ အခြေအနေက မျက်ကြောပြတ်သွားသည့် အခြေ
အနေ၊ ထိုကြောင့်လည်း ဒေါ်ကြီးခိုင်ဖြူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြ
လမ်းတွင် လင်းနေမင်း စိတ်ကူးတစ်ခုပေါ်လာ၏။

“ အစ်ကို ”

“ ဘာလဲကွဲ့ .. ဘာ လုပ်ဦးမလို့လဲ ”

“ ဒီလိုအစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖေဖေကုမ္ပဏီဆီ တိုက်ခိုက်
သွားကြမလား ”

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ ဟာ .. မဖြစ်ဘူးထင်တယ် .. စောစောက မင်းမေးခဲ့တဲ့
စကားအရဆို မင်းတို့အဖေ ကုမ္ပဏီမှ ရှိပါ့မလား ”

“ အေးဗျာ .. ဟာ .. ဟုတ်ပြီ ကျွန်တော်တို့ ဧကရီဆီ
သွားရအောင်ဗျာ ”

“ ဘယ်က ဧကရီလဲကွဲ့ ”

“ အော် .. ကျွန်တော်နဲ့ မိဘချင်းသဘောတူ
အုပ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးလေ ”

“ ဟာ .. အရေးထဲမှာ မင်းကလဲ ”

“ ဟာ .. အစ်ကိုကလည်း စကားဆုံးအောင် နားထောင်
ပါဦး ”

“ ကဲ ပြောပြော ”

ဒီလိုအစ်ကိုရဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်
အဖေက ညီအစ်ကိုလို နေကြတာဆိုတော့ အခြေအနေကို
သိနိုင်တယ်လေ ”

“ ဟင် .. သေချာလား ”

“ ဟာ .. သိပ်သေချာတာပေါ့ .. အစ်ကိုရာ ”

“ အေး .. ဒါဆိုလဲ သွားကွာ .. ”

လင်းနေမင်းဆန္ဒကို ထွန်းချိုမငြင်းလိုတော့၊ ထို့
ကြောင့်လည်း ကားနောက်မီကူရှင်ပေါ် ခေါင်းတင်၍ မျက်စိ
နှိပ်ပြီး လိုက်ပါခဲ့၏။ လင်းနေမင်းမှာ ဧကရီနင်းဆီသွားသာ သွားရ
ဆော်လည်း စိတ်ထဲမယုံမလဲ ဖြစ်နေမိ၏။

အရှင်းဆုံးပြောရလျှင် ဧကရီနင်းနှင့် နော်ဇဝင်လဲတို့

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

နှစ်ဦး နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် အစစအရာရာ ကေရီနှင့်သား၏ ဓလေ့စဉ်ပုံစံကား ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အသိုင်းအဝိုင်း တွေးခေါ်မျှော်မြင် အစရှိသဖြင့် ဘက်စုံက သာနေ၏။ သို့သော် အချစ်သည် ပြည့်စုံ ချမ်းသာမှုနှင့် မည်သို့မျှမသက်ဆိုင်ပါခြေ၊ အချစ်သည် ဘဝ၏ အင်အဖူးမဟုတ်၊ ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည့် အဖြစ် လည်းမဟုတ်၊ အချစ်သည် အချစ်သာဖြစ်၏။ အချစ်တွင် ဆင်း ချမ်းသာတန်းညီထားခြင်းမရှိ . . . အကျည်းတန်ခြင်း၊ လှပခြင်း လည်း မသက်ဆိုင် . . .

ယခုလည်း ကေရီနှင့်၏အလှသည် ဝင်းသစ်နုပျိုခြင်း အတိပြည့်စုံလှပါသော်လည်း သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ် သွားစေခြင်းမရှိ၊ နော်ဝေဝေလဲ့ကျတော့ ထိုသို့မဟုတ် တစ် ဆိုစည်းခဲ့ရသော်လည်း လှုပ်ရှားလည်ပတ်နေသည် သွေးများစင် ပွက်ပွက်ဆူလာသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ရပ်တန့်တုန့်ဆိုင်းသွား လေသလား မပြောတတ် . . .

အချစ်၏သဘောမှာ နက်နဲဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်ဟု တွေးမိ၏။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ့စိတ်ထဲ နော်ဝေဝေလဲ့က စိုးစိုးထား သလိုပင်၊ သို့သော် အခြေအနေအရ ကေရီနှင့်နှင့် သူတွေ့ကိုတွေ့ ရတော့ မည်ဖြစ်၍ အလိုက်သင့်နေသွားရန်သာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေ၏။

သို့နှင့် ကေရီနှင့်တို့နေထိုင်ရာ ဇေယျသုခခြံကြီး ရှေ့အရောက်တွင် ကားဟွန်းတီးလိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် အထဲလမ်းကလေးထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။

ကားဟွန်းသံကြောင့် ကေရီနှင့်က ပြေးဆင်းလာ၏။

“ဟာ . . . ကိုလင်း”

“ဟုတ်တယ် . . . ကေရီ”

“အို ဘယ် . . . ဘယ်ပျောက်နေတာလဲဟင်”

“ခရီးထွက်နေတာပါ . . . ကေရီ”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကေရီနှင့်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။ လင်းနေမင်းနှင့် ထွန်းချိုတို့နှစ်ဦးကားပေါ်မှ ဆင်း လိုက်သောအခါ ကေရီက သူတို့ကို အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင် သွား၏။

စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကုံလုံကြွယ်ဝသူများ၏ နေထိုင်မှုစရိုက် အတိုင်ပြင်ဆင်ထား၏။ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ပန်ကာ၊ အဲယားကွန်း စသည်ဖြင့် စုံစုံနဖာ ရှိနေ၏။ ထိုင်ရမည့်ဆိုဖာကြီးများကပင် အိကနဲ . . . အိကနဲ ဖြစ်နေ၏။

နှစ်ဦးသား ခုံပေါ်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကေရီနှင့်သည် အထဲသို့လှမ်း၍ အော်လိုက်၏။

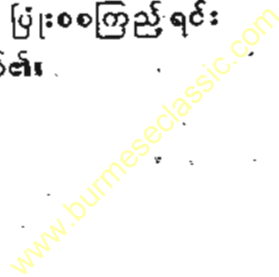
“အရွှေ . . . ဧည့်သည်တွေအတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ အအေးလေး ဘာလေးယူခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကေရီသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ပြုံးစေကြည့်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။

“ကိုလင်း”

“ဘာလဲ ကေရီ”

“ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ ကုမ္ပဏီကိုရောင်းလိုက်တာလဲ”

“ဗျာ”

ဧကရီစကားကြောင့် လင်းနေမင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ဧကရီမှာ သူ့အမူအရာကိုကြည့်ရင်း မှင်သက်မိနေ၏။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလင်း”

“ဟို .. ဧကရီ ပြောတာတကယ်ပဲလား ဟင်”

“ရှင်”

လင်းနေမင်းအမေးကြောင့် ဧကရီပါအူလည်လည် ဖြစ်သွား၏။ ထွန်းချိုမှာ သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင်ထိုင်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းလှသော အကြောင်းအရာများကို နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ဧကရီက မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ယူတကယ် မသိဘူးလားဟင်”

“ဟုတ် .. ဟုတ်တယ် ဧကရီ ကျွန်တော်တကယ်မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင် .. ဒုက္ခပါပဲ .. ဒါဆို ကုမ္ပဏီကိုရော ရောက်ပြီး ပြီးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အော် .. အဲဒါကြောင့်ကိုး သွားလဲကြည့်ပါဦး အခု သည်ဝေါလ်စကား မဟုတ်တော့ဘူး သည်ဂရင်းစကိုင်း ဖြစ်နေပြီ ကိုလင်းရဲ့ ..”

“ဟုတ်လား .. အံ့ဩစရာပဲ .. ဖေဖေကကျွန်တော်ဆီလဲ ဘာမျှမပြောဘူး .. ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်”

“ဟုတ်ပါ .. တော်တော်ကို အံ့ဩစရာပဲ .. ပြီးတော့ အိုင်ဖေဖေကလဲ အံ့ဩနေတယ် .. ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ကုမ္ပဏီကို ချက်ချင်းဖျက်သိမ်းပြီး ယူဖေဖေ .. ဒီမြို့ကပြောင်းသွားပြီလေ ဆဲဒီလတင်းက တစ်မြို့လုံး ဟိုလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်နေတာ တစ်ချို့ကနူးလို့ တစ်ချို့ကလည်း အကြွေးတွေ မဆပ်နိုင်တော့လို့နဲ့ ဖို့နေတာပဲ”

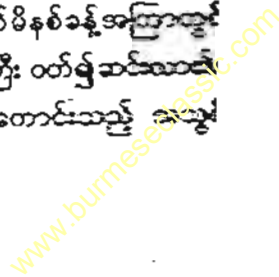
“ဟင် .. ဒီကိစ္စတွေ တကယ်ဖြစ်ကုန်ပြီလား”

“တကယ်ပေါ့ ကိုလင်းရဲ့ .. ယူမယ့်ဘူးလား မယုံရင် ဖေဖေမေးကြည့်လေ”

“ဟို .. ယုံ ယုံပါတယ် ဧကရီ ဒါပေမယ့် အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ပါ .. မပြောမဆိုနဲ့ ဖြစ်လာတဲ့အဖြစ်က တကယ်မယုံစရာပဲ ဖေဖေဘာတွေများ ဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး။ ဟို ဒါဆို ဧကရီတို့ဖေဖေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ခဏနော်”

ဧကရီသည် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဆဲလ်ဖုန်းလေးကို ယူ၍ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်တွင် နားနေသော ဖခင်ကြီး ဦးမြတ်ကျော်စွာကို ခေါ်လိုက်၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဦးမြတ်ကျော်စွာတစ်ယောက် အနွေးထည်ကြီး ဝတ်၍ ဆဲလ်ဖုန်းကို အသွင်အပြင်က ကျန်းမာရေးမတောင်းသည့် ဆဲလ်ဖုန်း အပြင်မို့ လင်းနေမင်း အားနာသွား၏။

“အော် .. အန်ကယ်က နေမကောင်းဘူးထင်တယ်”

“မောင်လင်းနေမင်းပါလားကွဲ့ .. ထိုင် .. ထိုင် .. တျန်းမာရေးက အသက်ကြီးလာတော့လဲ နည်းနည်းတော့ ချို့ယွင်းလာပြီပေါ့ကွယ် .. ကဲ ထိုင်ကြ ”

ဦးမြတ်ကျော်စွာသည် သူတို့ဘေးရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မီးသေနေသော ဆေးတံကြီးကို မီးညှိ၍ ဖွာရွက်လိုက်၏။

“ကဲ .. ဆိုပါဦး မောင်လင်းနေမင်းရဲ့ ”

“အော် .. ဖေဖေ ”

“ဘာလဲ သမီး ”

“ဟို .. ကိုလင်းက သူ့အဖေကုမ္ပဏီ ကိစ္စရာ ပြောသွားတဲ့ ကိစ္စပါ မသိဘူးဖြစ်နေတယ်လေ .. အဲဒါ ဖေဖေများ သိမလားလို့ လာမေးတာတဲ့ ”

ဧကရီနှင်းက ကြားမှဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးမြတ်ကျော်စွာ သူ့ကိုစူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ခါလိုက်၏။

“မသိဘူး .. ဒီကိစ္စ အန်ကယ်ကို ဦးဗလအောင် ဘာမျှအသိအပေးဘူး .. အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလှတဲ့ကိစ္စပဲ မောင်လင်းရေ မင်းအဖေဟာ ငါနဲ့အမြဲတမ်း နှစ်ကိုယ်ကြားတိုင်ပင် လေ့ရှိတယ်ကွဲ့ .. သူ့အတွင်းရေးကိစ္စက အစပေါ့ကွယ် ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် လာမေးမိတာပေါ့ .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်နယ်ရောက် ပြီး ခရီးလွန်နေလို့ပါ အန်ကယ် ”

“ဟုတ်လား .. အင်း အဖြစ်က တော်တော်တို့

ဆန်းကြယ်လှသကွယ် .. ဟို .. နိုင်ငံခြားက သူ့ဌေးဘယ်သူပါလိမ့် အော် .. မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးဆိုတဲ့ လူရောက်လာပြီးတဲ့နောက် အခြေအနေတွေ ပြောင်းကုန်တာပဲလေ ”

“ဟင် .. မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီး ဟုတ်လား ”

“ဟုတ်ပဲ .. အဲဒီသူဌေးက မိလျံနာ သူဌေးကြီးလေ .. သူက ဘာအကြံဉာဏ်တွေ များပေးလိုက်သလဲမသိပါဘူးကွယ် မင်းဖေဖေလဲ ငါ့တောင်မတိုင်ပင်တော့ပဲ .. ငါ့တော့အံ့ရောပဲကွ ”

“ဟုတ်လား .. ဖေဖေခုလိုလုပ်သွားတာ ကျွန်တော်

မိတ်ထင်တော့ ပရောဂါတစ်ခုခုကြောင့်များလား မသိဘူး .. အန်ကယ် ခုလဲ ဘယ်လိုကိစ္စတွေပေါ်ပေါက်လို့ များလဲမသိဘူး . ကျွန်တော်တော့ ဒီကိစ္စမမိုးသားဘူး ထင်တယ်အန်ကယ် ”

“အေးကွ .. မောင်လင်းပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်

ခုခုစွာ အပြောင်းမြန်လွန်းသကွာ .. ငါတော့ မင်းထင်သလိုပါပဲ ကိုဗလအောင်ကိစ္စက မမိုးသားဘူးထင်ပါရဲ့ .. မင်းတို့နည်း မင်းတို့ တန်နဲ့ စုံစမ်းကြပေါ့ကွာ .. ငါ တစ်ခွန်းတစ်စ ကြားတာတော့ မင်းတို့အဖေဟာ အကြာခင် နိုင်ငံခြားထွက်သွားမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲကွ ”

“ဗျာ .. သေ သေချာသလား ”

“သိပ်သေချာတယ်လို့ မပြောချင်ဘူးကွာ ကြားတာထိ ကိုဗလ .. ကိုဗလအတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့လူငါပဲ .. ထဲ .. အန်ကယ် ဇက်ကြောတွေ ကိုက်လာတယ်ကွာ .. အင်္ဂါပြန်တတ် ဦးမယ် ”

“ အော် .. ဆောရီး အန်ကယ်ရယ် .. အန်ကယ်
နေမတောင်းတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်သတိမေ့သွားလို့ပါ .. ရပါပြီ
အန်ကယ် ”

“ အေးကွယ် ”

ဦးမြတ်ကျော်စွာသည် သူတို့နှစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်၍
အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်တက်ကာသွား၏။
ထွန်းချိုနှင့် လင်းနေမင်းတို့မှာ ဧကရီရှေ့တွင် ထိုင်ရင်း
တောင်တောင်အိအိ တွေးတောနေကြ၏။

ထိုစဉ် ဧကရီက လင်းနေမင်း၏ မှိုင်းညှို့ညှို့မျက်နှာကို
ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ ကိုလင်း ”

“ ဘာလဲ ဧကရီ ”

“ ဧကရီ ဘာကူညီရမလဲပြော ”

“ အင်း .. ကိုယ်လဲ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းတောင်မသိ
တော့ဘူးကွာ ”

“ ဟုတ်တယ် .. လင်းနေမင်း ဒီအချိန်မှာ မင်းဘာမှ
မဆုံးဖြတ်နဲ့ဦး .. တို့နှစ်ယောက် စိတ်အေးအေးထားပြီး တိုင်
ပင်ကြမယ် .. ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ကွာ .. ဘယ်လိုလဲ
ငါပြောတာ ”

“ ဟုတ်တယ် .. ဒီကအစ်ကိုပြောတာ ကောင်းတယ်
ကိုလင်း သိပ်လဲမစိုးရိမ်ပါနဲ့ .. ဧကရီ ကိုလင်းကို ကူညီနိုင်ပါတယ် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲ .. ဧကရီရယ် .. တစ်ခုရှိတယ် .. ဧကရီ ”

“ ဘာလဲ ကိုလင်း ”

“ ကိုသိချင်တာ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီဆိုတဲ့
ဆီဇွန်ပတ်သက်ပြီး ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ခဲ့တဲ့လူကို သိချင်တယ် ..
အဲဒီသတင်းကို ဧကရီစုံစမ်းပေးမလား ”

“ ဟာ .. ဖြစ်ပါတယ် .. ဒီကိစ္စလွယ်ပါတယ် ..
တစ်ခုရှိတယ် ကိုလင်း ဧကရီဆီကို ဖုန်းဆက်၊ ဖုန်းနံပါတ်
အေးထားမယ် ”

“ ကောင်းတာပေါ့ .. ကဲ ဒါဆိုသွားမယ် ဧကရီ ကိုတို့မှာ
ဆီဇွန်သေးတယ် ”

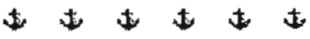
“ ဟင် .. သွားကြတော့မလား ”

“ သွားမယ် .. ဧကရီရယ် ကျွန်တော်ကို ခုချိန်မှာ
အေးလည်ပေးစမ်းပါ ”

“ အော် .. ကိုလင်းရယ် .. ပြောနေစရာလို့သေး
နဲ့လား ”

“ ကဲ .. ဒါဆိုသွားပြီ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ဧကရီကိုနှုတ်ဆက်ခါ
အေးသုခခြံကြီးထဲမှ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် မွှေးကြီးမျက်ခုံးနှစ်ဘက် မြင့်တက်သွား၏။ အကြည့်ကိုတစ်ချက်မရွေ့ဘဲ စဝ်ရန်နိုင်ကို လှမ်းကုတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ ကြည့် . . ကြည့်စမ်းကွာ . . ဘာ ဘာတွေစားထားလို့ လှနေတာလဲ မသိဘူး ”

“ ဟာ . . မွှေးကြီးကတော့ လုပ်ပြီ ”

“ ဟကောင်းရ . . ငါတကယ်ပြောတာကွာ . . ကြည့်စမ်းပါဦး အရပ်မြင့်မြင့် ရွပ်ချောချော လုံးကြီးပေါက်လှကွ တီးဟီး ရင်တွေခွန်လိုက်တာကွာ ”

“ ဒုက္ခပါပဲ . . မွှေးကြီးရာ ခင်ဗျားကလဲ ဘယ်လိုဖြစ် နေမှန်း မသိဘူး ”

စဝ်ရန်နိုင်စိတ်မရှည်နိုင်တော့ . . တိတ်တဆိတ်ရိုက်ကူး ဘားသော ဓါတ်ပုံများကိုကြည့်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေရာမှ မွှေးကြီး စကားကြောင့် ဓါတ်ပုံများကို သိမ်းဆည်းပြီး အပြင်ကိုလှမ်းကြည့် ထိုင်၏။

“ ဟင် . . ဒီအမျိုးသမီးက ‘ရိမ်ဘိုးတောင်း’က ဆင်းလာ တာ မဟုတ်လား မွှေးကြီး ”

“ ဟေ့ . . အင်း . . အဲ ဟုတ်သကွ . . ဟာဒါဆို နှိုပြေကျော်ထွန်းနဲ့ ဟို . . ပတ်သက်တဲ့ ကောင်မလေးများလား သေဘူး ”

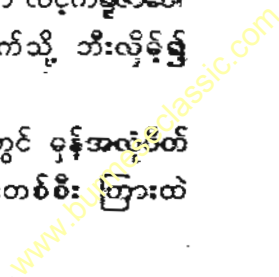
“ ဖြစ်နိုင်တယ် . . မွှေးကြီးလာဗျာ . . သူ့ကားနောက်တ ထိုင်ကြရအောင် ”

“ ဟင် ”

“ လာစမ်းပါ ”

စဝ်ရန်နိုင်သည် မွှေးကြီးကို အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ‘အက်စ်’ ကဖီးထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ အပြင်ရောက် သည်နှင့် ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော လင့်ကဗူစာပေါ် ထောက်လိုက်ပြီး ငှက်ခါးရောင် မာစီဒီးနောက်သို့ ဘီးလှိုင့်၍ ထိုင်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် သူတို့ကားနှင့် မာစီဒီးကြားတွင် ငှန်အလုံးပိတ် ဘားသော တောင်းအေ့စ်အဖြူရောင်လေးတစ်စီး ကြားထဲ

မောဝင်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကားမောင်းတာ စည်းကမ်းမရှိလိုက်တာ”

“နေဦး . . မွေးကြီး ဒီတိစ္စ မရိုးသားဘူးဗျ”

“ဟင်”

“အခြေအနေကြည့်ရင်း လိုက်ကြတာပေါ့”

တောင်းအော်စကားကလေးသည် မာစီဒီးကားနောက်မှ ကပ်၍လိုက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မွေးကြီးတို့နှစ်ဦးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဘီးလိုမို၍လိုက်ခဲ့၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် ဖြိုပြင်ရှိ ကောင်ကင်ပြာ အပန်းဖြေဥယျာဉ်ထိ ချိုးကွေ့ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ တောင်းအော်စကားသည် ပန်းခြံအရှေ့ဘက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ လူနှစ်ဦးဆင်းလာ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ပန်းခြံနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဓါးလွယ်ခုတ် နေရာတွင် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားထဲမှ မှန်ဘီလူးနှင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် . . သိမ်းနက် . . ဟုတ်တယ် သိန်းနက်အဲဒီကောင် ဒီနေရာဘယ်လို ရောက်လာသလဲ”

“ဟေ့ . . မင်းပြောတာ ကျောက်ဘီးလူးသိန်းနက်ထံ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် မွေးကြီး . . ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကိုကြည့် ဘယ်ဘက်ကလူဟာ သိမ်းနက်ပဲ”

“ဟင် . . ဒါဆို ပြဿနာပဲ . . ဒီကောင်က မောင်မွှေးကွ ဒုက္ခပဲ . . ဘာအမှုတွေ . . ဖွဦးမလဲ မသိဘူး”

“ဟာ . . ပန်းခြံထဲဝင်သွားပြီ . . လာဗျ လိုက်ရအောင်”

စစ်ရန်နိုင်သည် မှန်ဘီလူးကို ဒက်ရဲဘောက်စ်ထဲ နှည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြကာ တဖက်သို့ လိုက်၏။ ထို့နောက် ပန်းခြံထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှေ့မှိုက်စိုက်စိုက်စိုက် သွားနေကြသော သိန်းနက်တို့နှစ်ဦးသည် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်ခပ်သွက်သွက် ဆက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

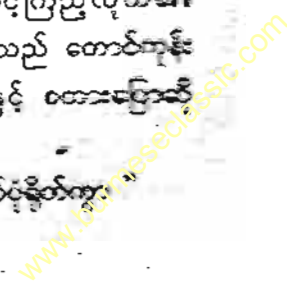
“ဟာ . . ဟိုပေါ်တက်သွားပြီကွာ”

“မတက်နဲ့ . . ကျွန်တော်တို့ ဘေးကပတ်လိုက်မယ်”

မွေးကြီး လိုက်မယ်လုပ်သော်လည်း စစ်ရန်နိုင်က ကတ်ဖမ်းဆွဲ၍ တောင်စောင်းဘေးမှ ပတ်၍လိုက်ခဲ့၏။ လူတစ်လှည့်ပင် ဖားဖားကြီးများက တောင်စောင်းဘေးတွင် ထိုးထိုး နှောင်ထောင် ပေါက်ရောက်နေ၏။

နှစ်ဦးသား ရွက်ခြောက်ကြွေများ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော နှောင်စောင်းအတိုင်း ပတ်၍လျှောက်ခဲ့ရာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ မျက်နှာပြတ်၍ ဆင်းလာသော သိန်းနက်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆင်းရူးပင်၊ ပင်စည်းကြီးကိုကွယ်၍ စောင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် မာစီဒီးပေါ်မှ မိန်းမချောလေးသည် တောင်ကုန်း အရှေ့ဘက် ကမ်းစပ်တွင် လူတစ်ယောက်နှင့် တေးပြောဆို ကြ၏။

“မွေးကြီး . . အဲဒီနှစ်ယောက် ခါတ်ပုံနိတ်ကွာ”

“ စိတ်ချ ”

မွှေးကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ထောင်လွှမ်းရေးလုပ်ငန်းသို့ လက်တစ်ဝါးစာရှိသည့် ကင်မရာကိုထုတ်၍ ရိုက်လိုက်၏။ သိန်းနက်တို့နှစ်ဦး၏ အခြေအနေကိုပါ စစ်ရန်နိုင်က ရိုက်နိုင်လို့လိုက်သဖြင့် ဆက်၍ ရိုက်ကူးလိုက်၏။

တအောင်အကြာတွင် သိန်းနက်တို့နှစ်ဦး စောင်ကုန်းသို့ ပြန်တက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုစဉ် အမျိုးသမီးငယ်ထေလည်း တောက်ကုန်းအောက်ဘက် လမ်းကလေးအတိုင်းကွေ့ပစ်ပြန်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် မွှေးကြီးသည် အမျိုးသမီးကလေး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

“ တော်တော် လှတာပဲကွာ ”

“ လုပ်ပြန်ပြီဗျာ ”

“ တော်ပါတော့ဗျာ . . ခင်ဗျားကပိုလွန်းတယ် . . လှတာကို ဒီလောက် မမက်မောစမ်းပါနဲ့ဗျာ . . ”

“ အလို . . ငါလူက စကားအထူးအဆန်းတွေ ပြောနေပြီ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ”

“ ဟ . . အလှတရားဟာ သဘာဝရဲ့ အနှစ်သာရတွေ . . ပြောရရင် ကိုယ်စိတ်နှလုံးသုံးပါးကို ကြည့်နူးရင်ခုန်စေတယ်။ သာယာမိန်းမော့စေတယ်။ အမော့ပြေစေတယ်ကွာ . . ပြီးတော့

အဲဒီ အလှတရားတွေကြောင့် ကမ္ဘာကြီးဟာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာတယ် . . ”

“ တော်ပါတော့ ဆရာကြီးရယ် . . အရေးထဲဗျာ ”

မွှေးကြီးမှာ တောင်စောင်းဘေးကွေ့ပတ်၍ လျှောက်သွားနေသော အမျိုးသမီးလေး၏ နောက်ကျောကလေးကို ကြည့်ရင်း နှစ်တွေးတွေ မကြာခဏမြို့ချနေရ၏။ စစ်ရန်နိုင်မှာ မွှေးကြီးကို ကြည့်နိုင် အမျိုးသမီးငယ် ပန်းခြံအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် မွှေးကြီးလက်ကိုဆွဲ၍ တောင်စောင်းအတိုင်း အပြေးဆင်းလာရာ မွှေးကြီးမှာ ကားယား ကားယားနှင့် ပါလာလေတော့၏။

သူတို့နှစ်ဦး ကားပေါ်ရောက်သည့်အချိန်တွင် မာစီဒီးကားကြီးသည် စက်နိုးကာ ဝေါကနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

“ ဟင် . . စောစောက တောင်းအော်စကားရော ”

“ ဟေ့ ”

စစ်ရန်နိုင်၏စကားကြောင့် မွှေးကြီးအူချာချာနှင့် ကြည့်လိုက်၏။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်ထားသော ဆောင်းအော်စကားကလေးကို အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရတော့။

“ ဟုတ်ပါကွာ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ”

“ ရှုပ်ပါတယ် . . ဟိုကားနောက်ကို လိုက်ရအောင် ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကားခတ်နိုးလိုက်ပြီး မာစီဒီးကားနောက်သို့လိုက်ခဲ့ရာ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ထာရီဇွတ်တိုခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်လိုက်ရ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် သိပ်တိုင်းနင်းထားသည့်လီဇာကို လျှော့လိုက်ပြီး တစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် မာစီဒီကားကြီးဆီသို့ မှန်ဘီလူးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်သတန်း ”

“ဟင် . . . ဘာလဲဗျာ ”

“ကြည့်စမ်းပါဦး . . . ငါစိတ်ထဲတော့ ဟိုအမျိုးသမီးက ဘေးမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ထင်တယ် ”

“ဟုတ်လား . . . ကျွန်တော်ကြည့်မယ် ”

မွှေးကြီးထဲမှ မှန်ဘီလူးကိုယူ ကြည့်လိုက်၏။ အမျိုးသမီးလေးဘေးတွင် လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ . . . ကားထဲကထွက်လာတုန်း တစ်ယောက်ထဲပါ ”

“အေးကွာ အဲဒါ . . . ဘယ်လိုဖြစ်သတန်း တော့ဟိုကောင် အဲဒီကားထဲ ဝင်သွားပြီထင်တယ် ”

“ဖြစ်နိုင်တယ် မွှေးကြီး . . . အရှိန်တင်ပြီး လိုက်ကြည့်မယ်ဗျာ ”

“လိုက်ကွာ ”

စစ်ရန်နိုင်သည် လီဗာကို ခပ်နာနာလေး နင်းချလိုက်ကာ လင့်ကရွေ့ကြီးသည် ကြိမ်နှင့်တို့လိုက်သည့် မြင်းပေါက်ကြီးအလား တဝေါဝေါနှင့် အသံပေး၍ ပြေးလေ၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင်

မာစီဒီကားကြီးနှင့် ရင်ဘောင်တန်းမီလာရာ စစ်ရန်နိုင်သည် ဒရိုင်ဘာခန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် . . . သိန်းနက် ”

“ဟေ . . . သိမ်းနက်လား ”

“ဟုတ်တယ် ”

ဒရိုင်ဘာနေရာတွင် ထိုင်နေသော သိန်းနက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ ထိုစဉ် သိန်းနက်ကလည်း သူတို့ကိုမြင်သွားသဖြင့် လီဗာကို ဝေါကနဲ တင်ကာ မိနီကိုပင်ဖြတ်၍ မောင်းပြေးကြလေ၏။

“လိုက် . . . လိုက် ”

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ ”

“ဆတ်လဲ ထားဦးကွာ ”

“ရပါတယ်ဗျာ ”

မွှေးကြီးသည် သားရေခါးပတ်ကြိုးကို စလွယ်သိုင်း လိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် ရှေ့ကသည်းကြီးမဲကြီး မောင်းနှင်နေသော ကားနောက်သို့ လီဗာခပ်ပြင်းပြင်းနင်း၍ လိုက်ခဲ့၏။ လမ်းက မြို့ပြင် လမ်းဖြစ်၍ ကားအသွားအလာ ရှင်းလှသလို အကွေ့အကောက် အတင်အဆင်း အနိမ့်အမြင့်များလည်း ပေါ်လှ၏။

မာစီဒီကားကြီးမှာ ကားလောကတွင် ထပ်တန်းအကျဆုံး ကားကြီးဖြစ်သည်နှင့်အညီ အရှိန်အဟုန်ပြင်းလှသလို အကွေ့အကောက် အတက်အဆင်တွင်လည်း သွက်လက်လှသဖြင့် စစ်ရန်နိုင်တို့ကားမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းပြတ်ကျန်ခဲ့၏။

သို့နှင့် တစ်ခုသော တောင်ကုန်းအတက်တွင် မာစီဒီကားကြီး၏ အရိပ်အယောင် ဖျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး အံ့သြနေ၏။

“ဟာ . . . ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ”

“ နေဦးဗျာ ”

စစ်ရန်နိုင်မှာ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားသော မာစီနီ
တားကြီးကို မခံချိုမခံသာဖြစ်ခါ တောင်ကုန်းထိပ်တွင်
ခေတ္တရပ်ရင်း ကြည့်လိုက်၏။

“ အံ့အားသင့်စရာပဲ ”

“ ဟုတ်ပါကွာ . . . ငါတော့ စဉ်းစားလို့တောင်မရတော့ဘူး
နှစ်ဦးစလုံး ဘယ်လိုမှ အဖြေရှာမရတော့ . . . ကားပေါ်
ဆင်းပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေသော်လည်း အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်
နောက်ဆုံးစိတ်ပျက် ကက်ပျက်နှင့် ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး
စခန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

“ ပြန်လာပြီးလား ဆရာ ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ထွန်းနောင်ဦး ”

“ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ် ထွန်းနောင်ဦး ”

“ ဘာများလဲ ဆရာ ”

“ အထဲကျ ပြောတာပေါ့ ”

သူတို့လူစုစခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် မာစီနီ
ကားနံပတ်ကို ထွန်းနောင်ဦးအား ပြောပြလိုက်ပြီး ချက်ချင်းစုံစမ်း
ခိုင်းလိုက်၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် ဆဲလ်ဖုန်းတစ်လုံးနှင့်
အလုပ်လုပ်နေလေရာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် စစ်ရန်နိုင်
စုံစမ်းခိုင်းလိုက်သော သတင်းရလေ၏။

“ ဆရာ ”

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

“ ဘာလဲ ထွန်းနောင်ဦး ”

“ ဟို . . . အဲဒီကားက ဦးမြတ်ကျော်စွာရဲ့ကား ဆရာ
သူ့သမီးနာမည်က ဧကရီတဲ့ ”

“ ဟင် . . . အဲဒီ ဦးမြတ်ကျော်စွာဆိုတာ ”

“ ဟာ . . . သူက ကုန်သည်ကြီးဆရာ . . . တအားချမ်းသာ
ထယ် . . . ပြီးတော့ သူဟာ ဦးဗလအောင်နဲ့ ညီလိုအစ်ကိုလိုနေတာ
ဆရာ ”

“ ဟင် . . . ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပဲ ဆရာ . . . ပြီးတော့ သူ့သမီး ဧကရီနဲ့
ဦးဗလအောင်သား လင်းနေမင်းတို့က မကြာခင်ယူကြတော့မှာ
ဆရာရဲ့ ”

“ အော် ဒီလိုကိုး . . . ဒါဆို ဟိုရေကန်ပေါ်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့
လူကို ဓါတ်ပုံကူးကြည့်ရင်း ကောင်းမယ် မွေးကြီး . . . ”

“ အေး . . . ငါ လုပ်ကြည့်လိုက်မယ် ”

“ ပေး . . . ပေး ကျွန်တော်ကူးပေးမယ် ”

ထွန်းနောင်ဦးသည် မွေးကြီးထံမှ ကင်မရာယူကာ
စခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ မွေးကြီးနှင့် စစ်ရန်နိုင်တို့နှစ်ဦးမှာ
ထွန်းနောင်ဦးထံမှ ရလာသော သတင်းကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
အပြန်အလှန် ပြောဆိုမိကြ၏။

“ အင်း . . . ဒီကိစ္စဟာ ဦးဗလအောင်တို့ ကုမ္ပဏီကိစ္စများ
ပတ်သက်နေသလား . . . မသိဘူး ”

“ ဖြစ်နိုင်တယ် စစ် . . . တစ်ခုရှိတာ . . . ဦးဗလအောင်ဟာ

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ဘာကြောင့်သူကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းရတာလဲကွ အဲဒီအချက်အကြောင်း မြန်ဆန်းလွန်းတယ်ကွာ . . 'ဗိုက်ရှပ်စ်' သဘောကြီးမြုပ်ပြီး မကြာဘူး သူတို့ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး မဖျက်သိမ်းမီ မန်ဘာတွေ အသတ်ခံလိုက်ရတယ် . . ဒီတော့ အချက်အလက်တွေက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ချိတ်ထားသလိုပဲ စပ်ရေ . . "

" ဟုတ်တယ် မွေးကြီး . . ကိစ္စကအတော့်ကို ထူးဆန်းတယ် တစ်ပတ်နှစ်ပတ် အတွင်းမှာပဲ . . အဖြစ်အပျက်တွေက တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြောင်းလဲသွားတယ် "

" ဟုတ်ပါကွာ . . ငါစိတ်ထဲတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲကွ "

" နေဦးဗျာ . . ဒီကိစ္စမှာ မြုပ်ကွက်တစ်ခုရှိသေးတယ် "

" ဘာလဲဗျာ "

" လင်းနေမင်း ဘယ်ပျောက်နေသလဲ . . စောစောက ဧကရီဆိုတဲ့ တောင်မလေးတွေ့ခဲ့တာ ဧကရီလား အဲဒီအချက်ကို သိလိုက်ရင် အချိတ်တစ်ချိတ် မိလိုက်ပြီလို့ထင်တယ် "

" ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ "

သူတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုနေကြစဉ် ထွန်းနောင်ဦး ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။

" ဆရာရေ . . ဆရာတို့ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲဗျို့ "

" ဟင် . . ဘာလဲ ထွန်းနောင်ဦး "

" ဟို . . ကန်စပ်မှာ . . ဧကရီနဲ့တွေ့ခဲ့လို့ဟာ လင်းနေမင်းပဲဗျာ "

" ဟေ "

ထွန်းနောင်ဦးစကားကြောင့် မွေးကြီးမှာ ပါးစပ် အဟောင်း သားဖြစ်နေ၏။ စပ်ရန်နိုင်မှာ လင်းနေမင်းဆိုသော အမည်ကြားလိုက်သည်နှင့် လိုချင်သော ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ရလိုက်ပြီဟု တွေးမိ၏။

" အင်း . . ဘာကြောင့် လင်းနေမင်း ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး လုပ်နေရလဲ . . ပြီးတော့ ဦးဗလအောင်တို့လူစု မပြောမဆိုဘဲ ဘာကြောင့် ကုမ္ပဏီချက်ချင်း ဖျက်သိမ်းပြီး ထွက်သွားကြသလဲ အဲဒီအချက်သုံးချက်ဟာ ဆုံမှတ်ရှိနေတယ်ဗျာ "

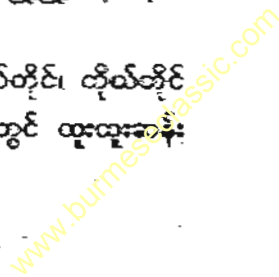
" အေးကွ . . ပြီးတော့ သိန်းနက် "

" ဟုတ်တယ် . . သိန်းနက်ဟာ ဒုစရိုက်လောက ဘုရင်တစ်ဆူလို နေတဲ့ကောင် . . ဒီကောင်လွတ်တာတောင် မကြာသေးဘူးကွ ဒီကောင် ဝင်လိုက်တဲ့ လိုင်းဟာ သေးသေးမွှားမွှား တော့ဟုတ်ဟန် မတူဘူး "

" သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ "

မွေးကြီးက စပ်ရန်နိုင်စကားကို ဝင်၍ထောက်ခံလိုက်၏။ စင်စစ် သိန်းနက်ကို လျော့တွက်၍မရ၊ ပြောရလျှင် ဒုစရိုက်လောက တွင် လက်ကြီး၊ ခြေကြီးသမားဟု ဆိုရမလောက်ပင်။ အင်အားက လည်း မသေးလှ၊ သူ့အဖွဲ့သားများကလည်း အမြို့မြို့အနယ်နယ် တွင် ရှိနိုင်၏။

ထို့ပြင် ယခုကိစ္စတွင် သိန်းနက်ကိုယ်တိုင်၊ တိုက်တိုင် ကိုယ်ကျပါဝင်နေသည်မို့ စပ်ရန်နိုင်၏စိတ်ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေ၏။

အမှန်အတော့ သူတို့နှစ်ဦး စောင့်ကြည့်နေသူမှာ ဦးမြေ
 ကျော်ထွန်း ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ တခြားမဟုတ် သည်ဝေါလ်စတား
 ကုမ္ပဏီကြီး၏ တွဲဘက်ဒါရိုက်တာဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း
 စီမံခန့်ခွဲမှုကို သူက ချုပ်ကိုင်ထားခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ခုရှိသည်မှာ ဦးဗလအောင်လုပ်ရပ်က မြန်ဆန်
 လွန်းလှသဖြင့် စပ်ရန်နိုင်တို့ပင် ခြေရာမကောင်နိုင်ခဲ့ကြ။ လုံခြုံ
 ရေးစခန်းများနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်သောအခါ
 ဦးဗလအောင် တစ်ယောက်ပင်လယ်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ဆို
 သော သတင်းရရှိပေမယ့် သတင်းက ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိလှ ...။

ထိုအခြေအနေကြောင့် သူတို့လူစု သည်ဝေါလ်စတား
 ကုမ္ပဏီပေါ်တစ်ခါ စုံစမ်းခဲ့ကြ၏။ သည်ဝေါလ်စတားမှာ နေအင်း
 ညချင်းပင် 'သည်ဂရင်းစကင်း' ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ ထိုကုမ္ပဏီကြီးကို
 ဦးပြေကျော်ထွန်းက ချုပ်ကိုင်ထားကြောင်းသိခဲ့ရ၏။

စပ်ရန်နိုင်သည် ဦးပြေကျော်ထွန်းနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း
 တွေ့ကာ ဦးဗလအောင်အကြောင်းကို သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်
 မေးမြန်းခဲ့၏။ သူစကားကို ဦးပြေကျော်ထွန်းက ခေါင်းတခါခါ
 လုပ်ရင်း ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ 'ဘူး' တစ်လုံးဆောင်ကာ ပုတ်ထုတ်ခဲ့၏။

ထိုအမှုအရာကို စပ်ရန်နိုင် မချီတင်ကဲ ခံစားနေရ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးပြေကျော်ထွန်းကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ရင်း
 ဖြစ်လေ၏။ ယခုတော့ ဦးပြေကျော်ထွန်းထံသို့ ဦးဗလအောင်
 ၏သား လင်းနေမင်းက သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပြီ
 မို့အဖြေက မဝေးလှတော့ဟု တွေးမိလေ၏။

ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးဆိုသော
 ဝီလျံနာသူဌေးကြီး ကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ နှင်းလှိုင်မြို့သို့ အဝင်ရှိသော်
 ထည်း အထွက်စာရင်း ပျောက်နေသဖြင့် အထူးစိုးရိမ်စရာ
 ဖြစ်နေ၏။

သူတို့လျှို့ဝှက်စွာ ထောက်လှမ်းထားသည့် အချက်အလက်
 အရ သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီသို့ မစ္စတာဒေါက်ကလပ်နီး
 ရောက်လာသည်မှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံငွေ ထည့်ဝင်ရန်ဟု သိထား၏။

ဝိုက်ရုပ်စ် သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် သူတို့ကုမ္ပဏီကြီး
 နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနား ကျင်းပခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ဦးစော
 ဒယ်နီရယ်လှိုင်၏ ဟစ်တာချီလော့စ်ထံမှ သိခဲ့ရ၏။ မစ္စတာ
 ဒေါက်ကလပ်နီးသည် သူတို့ကုမ္ပဏီသို့ ဒေါ်လာသန်းချီထည့်ဝင်
 ညော်ဟုလည်း သိထားရသဖြင့် လောလောဆယ် . . အရေးကြီးဆုံး
 သော ပစ်မှတ်မှာ မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးဖြစ်နေ၏။

သူစိတ်ထဲတွင် ဦးဗလအောင်နှင့် မစ္စတာဒေါက်ကလပ်နီး
 တို့ ဆက်ဆံမှုကို သံသယဖြစ်မိ၏။ စိတ်ထဲရှိရာ မေးခွန်းများနှင့်
 လုံးထွေပတ်ချာလည် နေမိရာ မွှေးကြီးအသံကြောင့် သူသတိ
 ဝင်လာ၏။

" စပ် . . ဘာတွေစဉ်းစား နေတာလဲကွ "

" အော် . . လောလောဆယ် . . တွေးမိသမျှတော့
 အခြေအနေက ချိတ်ဆက်အခြေအနေဆိုပေမယ့် ရှုပ်နေတယ်ဗျ "

" ဟုတ်မှာပါကွာ . . ခုဆို . . ဒုတိယပိုင်ထဲမှာ ဦးပြေ
 ကျော်ထွန်းရယ် ပြီးတော့ လင်းနေမင်း၊ ဧကရီနဲ့ သိမ်းနက်

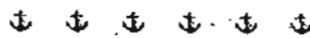
ဆိုတဲ့လူတွေရဲ့ ခြေရာတွေ ထပ်ဖြည့်ရမလို ဖြစ်နေပြီကွ ”

“ ဟုတ်တယ် . . မွေးကြီး ဒါပေမယ့် အဓိက အရေးကြီးတာ ဗဟိုချက်ရှာတတ်ဖို့ပဲ . . ဗဟိုချက်ဟာ . . ဦးဗလ အောင်လား . . ဒါမှမဟုတ် မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးလား . . ပြီးတော့ ဦးပြေကျော်ထွန်းလား . . အဲဒီ . . သုံးချက်မှာ တစ် ချက်ချက်ဟာ အဓိက ခရိုင်ရုံးဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ ”

“ အေး . . မင်းတွက်ပြတာ မဆိုးဘူးကွ . . ကဲ အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ”

“ နေဦးဗျ ”

စစ်ရန်နိုင်သည် ထွန်းနောင်ဦးကို ချက်ချင်းခေါ်၍ သိန်းနက်၏ အခြေအနေကို ပြောကြားလိုက်၏။ ။ အခါ ထွန်းနောင်ဦးသည် ဖက်စ်နှင့် ရုံးချုပ်ကို လှမ်းပို့၍မေးမြန်းခဲ့ရာ နာရီပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သိန်းနက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ်နေ ရာဇဝင်နှင့်အတူ ပုံတူ ပရင့်အောက်များပါ ရရှိလာရာ စစ်ရန် နိုင်ထံ ပေးအပ်ခဲ့လေ၏။

အခန်း (၁၁)

“ ဘယ်လိုလဲ . . လင်းနေမင်း မင်းကောင်မလေး အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား ”

“ ဟာ . . အခြေအနေက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ အစ်ကို့ရေ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ”

“ ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ . . ဦးပြေကျော်ထွန်းဆိုတာ တစ်ချိန်က ဖေဖေကုမ္ပဏီ အထက်ပိုင်းဒေသကို အုပ်ချုပ်တဲ့လူဗျ အဲဒီလူက ခု . . ' သည်ဂရင်းစကိုး ' ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီနာမည်တပ်ပြီး ဒါရိုက်တာကြီး လုပ်နေပြီဗျာ . . သူဟာ ဖေဖေကုမ္ပဏီအုပ်သိမ်းတဲ့ စိစစ်အားလုံးကို ဆောက်ရွက်ခဲ့တာတဲ့ ”

www.burmeseclassic.com

“ သေချာလား ”

“ သေချာပါတယ်ဗျာ . . . ဒေကရီကိုယ်တိုင် စုံစမ်းခဲ့တာပဲ ကျွန်တော်တို့ ဦးပြေကျော်ထွန်းနဲ့ တွေ့လိုက်ရင်အခြေအနေက ရှင်းလင်းသွားနိုင်တယ်ဗျ ”

“ အေး . . . အဲဒီအကြံမဆိုးဘူးကွ . . . ဒါဆို ငါတို့ . . . အဲဒီလူနဲ့ သွားတွေ့မလား ”

“ သွားမယ်ဗျာ ”

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့နှစ်ဦး လျှို့ဝှက်စွာတည်းခိုနေသော ရိပ်သာလေးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး ပတ်ဖိုင်ဒါပေါ်တက်ခဲ့ကာ ဦးပြေကျော်ထွန်း ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ နေ့ရက်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ ရက်ဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီပိတ်ထားနိုင်ပြီး အိမ်တွင်ရှိနိုင်သလိုဟု လင်းနေမင်း တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ဦး ဦးပြေကျော်ထွန်းနေထိုင်ရာ ဇီဝဝါမြိုင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဇီဝဝါမြို့ရပ်ကွက်မှာ လူအုမ်း သာများ နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကြီးအိမ်ကောင် များတည်ဆောက်ထား၏။ ခြံကြီးများမှာလည်း ကျယ်ဝန်းလှပြီး သစ်ကြီးဝါးကြီးများနှင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိ၏။

သူတို့နှစ်ဦး ဇီဝဝါမြိုင်ထဲ ဝင်သည့်လမ်းကျယ်ကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်ခဲ့ရာ . . . တောင်ကုန်းလမ်းကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ တပြည်းပြည်း မောင်းတက်လာကြ၏။ သူတို့အသွင်အပြင်များကို အဘိုးအိုကြီးများ သဏ္ဍာန်ရုပ်ဖျက် ထားကြသဖြင့် တော်ရုံလူမ မှတ်မိ နိုင်ပါခြေ။

သို့နှင့် လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် နံဘေးထင်းဋ္ဌာတော မိမ့် ကားတစ်စီး ဝေါကနဲ မောင်းထွက်လာသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး အန်ဖြန့်သွားကြ၏။

“ ဟာ . . . ဘာလဲ ”

“ ဟင် . . . ဘယ်က ကားလဲ ”

“ သတိထား . . . လင်းနေမင်း . . . အဲဒီကားမရိုးသားဘူး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

သူတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုနေစဉ် တောအုပ်ထဲမှ ကွေ့ပတ် ဆင်း တက်လာသော ကားကြီးသည် သူတို့ရှေ့ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ဆန်လန်ဖြတ် ထိုးဆင်းလာကာ ကားခေါင်းက သူတို့ဘက်သို့ ဦးတည်လာ၏။

ထိုအခြေအနေကြောင့် လင်းနေမင်းသည် ချက်ချင်း အက်ဂီယာထိုးပြီး ဘက်ဆုတ်လိုက်၏။

“ ဝေါ . . . ဝေါ ”

တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျော့မို့ အရွိန်မဟုန်ပြင်းလှ၏။

“ သတိထား လင်းနေမင်း ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

သူတို့ကား တောင်ခြေသို့အရောက်တွင် မျက်နှာဆင်းဆိုင် မောင်းဆင်းလာသော ကားသည် တရွိန်ထိုးဝင်လာ၏။

“ ဟာ . . . ကွေ့ ကွေ့ချလိုက် ”

“ သတိထား ”

“ ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဣ ”

လင်းနေမင်း ဂီယာအမြန်ထိုးပြီး လမ်းတဘက် အ
 အုပ်ထဲ ကွေ့ချလိုက်၏။ မြက်ရိုင်းတောကြီးထဲ ဝါးလုံး
 ဝင်ရောက်သွားလေရာ ကျင်းများ၊ ချိုင့်များ၊ ကမူများ၊ ခလုတ်များ
 တဖုံးဖုံး တခိုင်းခိုင်း ဝင်ဆောင့်ရင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်သန်းခဲ့၏။

နှစ်ဦးစလုံး ဘယ်ကိုရောက်၍ ရောက်မှန်းမသိထေ
 ထင်းရှူးပင် ခပ်ခပ်အုပ် တောရိုင်းပင်များကြား ကွေ့ကာပတ်
 မောင်းနှင်နေ၏။ ထိုစဉ် သူတို့နောက်သို့ စောစောက ကားသည်
 ထပ်ချမကွာ လိုက်လာသည်။

မီးရောက်တဝင်းဝင်းထိုးရင်း မုန်ယိုနေသည့် ဆင်းခိုင်း
 သဖွယ် တဝန်းဝန်းတဝေါဝေါနှင့် မြည်သံပေးကာ ဆင်းလာ၏။
 လင်းနေမင်းတို့နှစ်ဦးမှာ ကားကို ကြောက်အားလန့်အားနု
 မောင်းနှင်ရင်း တောအုပ်ကြီးကို လွန်ကာ လွင်ပြင်ဘက်သို့
 ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုစဉ် နောက်က လိုက်လာသည့်ကားဆီထဲ
 သေနတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တဖောက်ဖောက် မြည်သံများနှင့်အတူ ကားအရိုင်သံကြီး
 က ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ လင်းနေမင်းသည် စီရာတိုင်ထိ
 ကျွမ်းကျင်စွာကိုင်ရင်း မောင်းနှင်ခဲ့သော်လည်း လွင်ပြင်ကိုဖြတ်၍
 တဘက်တောအုပ် တောင်စောင်းအတိုင်း ဖရီးရိုက်ဆင်းလာစဉ်
 ထင်းရှူးပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့် ဝုန်းကနဲ့ ဝင်တိုက်မိကာ ကားကြီး
 တိုးလုံးလဲကျသွားလေ၏။

“ ထွက် ထွက် .. မြန်မြန်ထွက် ”
 “ ဟုတ်ကဲ့ ”

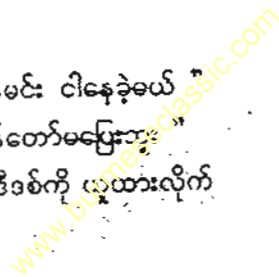
ထွန်းချိုက လင်းနေမင်းကို အော်ဟစ်ရင်း မုန်ကို
 ခြိယောက်နှင့် ခွဲလိုက်ပြီး ဝမ်းလျားထိုးထွက်ခဲ့၏။ လင်းနေမင်းမှာ
 ရာတိုင်ကြားညှပ်နေသဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ထွက်နေရ၏။

ထွန်းချိုသည် အပြင်ရောက်သည်နှင့် မြက်ရိုင်းအုပ်ထဲသို့
 ဆူးရှူးထိုး ဝင်ပြေးလေရာ ကျည်ဆံတစ်တောင့်က သူ့နောက်
 ကျောကို ဖောက်ထွက်သွားလေ၏။

“ အား ”
 “ အစ်ကို .. ဟာ .. ဘုရား ဘုရား ”

ထွန်းချိုမှာ အော်သံနက်ကြီးနှင့် အော်ဟစ်ရင်း
 မြက်ရိုင်းတောအုပ်ထဲ လဲကျသွား၏။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့်
 နောက်မှအူယားဖားယား ပြေးလာသော လင်းနေမင်းမှာ
 မုတ်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လူတစ်ရပ်စာခန့်
 ခြံ့သည့် မြက်ရိုင်းပင်များကြား အတင်းတိုးဝေ့ဝင်ခဲ့ရာ တစ်နေရာ
 အရောက်တွင် မောက်ခုံကြီး လဲကျနေသော ထွန်းချိုကို
 တွေ့လိုက်ရ၏။

“ အစ်ကို .. ကျွတ် ကျွတ် ”
 “ ဟင် .. အစ်ကိုထံသွားပါလား ”
 “ အား .. ဟိုကောင်တွေ ”
 “ လိုက်လာပြီ အစ်ကို ”
 “ မင်း .. မင်းပြေးတော့ လင်းနေမင်း ငါနေခဲ့မယ် ”
 “ ဟာ .. မဟုတ်တာဗျာ .. ကျွန်တော်မပြေးဘူး ”
 “ ပြေးပါကွာ .. ဟော့ ဟော့ ဒီစီဒီဒီစစ်ကို ယူထားလိုက် ”

ရော့ . . . ရော့ ပြေး . . . ပြေးပေတော့ ”

“ ဟာ . . . ပြေး ”

“ ဖောက် . . . ဖောက် ”

သူတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုနေကြစဉ် သေနတ်သံများကြောင့် လင်းနေမင်းလန့်ဖြန်သွား၏။ ထွန်းချိုသည် သူလျှိုဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော စိဒီဒစ်ပြားလေးကိုထုတ်၍ လင်းနေမင်းထံ ပေးလိုက်၏။

“ ပြေး . . . ပြေး ငါ့သမီးလေးခက်ခက်ကို မင်းရအောင် ရှာပေတော့ ပြေး . . . ပြေးလေကွာ ”

“ ဟင် ”

“ ပြေးပါကွာ ”

အသံဗလံတွေကလည်း နီးကပ်လာသဖြင့် လင်းနေမင်းသည် ကြေကွဲသောအကြည့်နှင့် ထွန်းချိုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း စိဒီဒစ်ကိုယူကာ မြက်ရိုင်းတောအုပ်ထဲသို့ ဒရောသောပမ်းဝင်ပြေးလေတော့၏။

သို့နှင့် ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် နောက်မှလိုက်လာသော လူစုရောက်ရှိလာရာ မှောက်ခုံကြီးလဲကျ သေးဆုံးနေသော ထွန်းချိုကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ ဟို . . . တစ်ယောက်ကော ”

“ မပြောတတ်ဘူးကွ ”

“ ဟာ . . . ဒီကောင်ကိုကြည့်စမ်း ”

“ ဟင် . . . ထွန်းချိုပါလား . . . ရှာစမ်းကွာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

အသားမည်မည် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် လူသည် ထွန်းချို၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လှန်လျော့ရှာဖွေလိုက်၏။

“ တွေ့လား အထစ် ”

“ မတွေ့ဘူး ဆရာ ”

“ ဟေ . . . ဒါဆို ဟိုကောင်လေး လက်ထဲပါသွားပြီ ထင်တယ် ”

“ ဒါဆို လိုက်ကြစမ်းကွာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

လောင်းကုတ်အဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ သေနတ်ကိုင်ထားသော လူဆိုးလေးဦးသည် မြက်ရိုင်းပင်များကြား တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပြေးမိပြေးရာ စွတ်ပြေးနေသော လင်းနေမင်းသည် လျှို့ဝှေ့မြှောင်တွေဖြတ်ရင်း တစ်ခုသော ကုန်းစောင်းအတိုင်း အပြေးဆင်းလာခဲ့ရာ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖောက်လုပ်ထားသော ကားလမ်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ချက်ချင်း ကားလမ်းမပေါ် ပြေးဆင်းခဲ့ရာ တောင်ကုန်းကိုပတ်၍ တက်လာသော ခဲသားရောင် ပါလူကြီး တစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လင်းနေမင်းသည် ကားကြီးကိုမြင်သည်နှင့် လက်ပြတားလိုက်ရာ သူ့ရှေ့အရောက်တွင် ဝေါကနဲ ထိုးရင်သွားပြီး ကားတံခါးပွင့်လာ၏။

“ ဘာလုပ်တာလဲကွ ”

“ဟို...ကျွန်...ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါ ဦးရယ်... ဟို နောက်က လူဆိုးတွေလိုက်...”

“ဟင်”

“လုပ် လုပ်ပါ ဦးရယ်”

လင်းနေမင်းသည် ကားထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်လိုက်သဖြင့် ကားပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ဘာတစ်ခုခုမျှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကားတံခါးဆွဲပိတ်ခါ ဆင်းခြေလျောအတိုင်း စက်နိုး၍ မောင်းဆင်း သွားခဲ့လေ၏။

လင်းနေမင်းမှာ ကားနောက်ခန်းတွင် တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်ရင်း စကားပင်မပြောနိုင်ဘဲ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ကားရှေ့ခန်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက နောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် လင်းနေမင်းပါ”

“ဘာ...လင်းနေမင်း”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်...ဦးရယ်...ဟို သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးဗလအောင်ရဲ့သားပါ”

“အော်...ကိုဗလအောင်ရဲ့သားကိုး”

“ဟင်...ဦး...ကျွန်တော့ဖေဖေကို သိလားဟင်”

“သိတာပေါ့ကွာ...”

“ဗျာ...တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ကွာ...ငါက မြေပြန့်ကလာတာလေ...”

နာမည် ဉာဏ်မိုးဇော်ပါ...မင်းအဖေနဲ့ တစ်ခါက လုပ်ငန်းတွေ ဆုပ်ခဲ့ဘူးတယ်ကွ...ခုလဲ...အဲဒီကိစ္စနဲ့...မင်းအဖေဆီ ဘာတာလေ”

“ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ...မင်းဥစ္စာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဘယ်ကလူဆိုးတွေလဲ...မင်း...လုပ်ပုံ ငါတောင်နားမလည် တော့ဘူး”

“နောက်မှ ရှင်းပြပါရစေ ဦးရယ်...ခုတော့ ကားကို မြို့ဘက်မောင်းပါနဲ့”

“ဟေ့...ဘယ်လို ဖြတ်တာတုန်းကွ”

“ဟို...ဟို ကုမ္ပဏီဖျက်လိုက်ပြီ ဦးရဲ့ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပါ”

“အလို...ငါတောင်မသိလိုက်ပါလား...ဟုတ်ရဲ့လား ဘွယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ...ဦးလေး”

“ဒုက္ခပါပဲ...ဒါဆို အချိန်ကလဲ မရှိတော့ဘူး... ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဟို...မြို့အဝင်မှာ ပန်းရိပ်ငြိမ်ဆိုတဲ့ မိုတယ်လေး ခို့တယ်။ အဲဒီကို မောင်းပါ ဦးလေး”

“အင်း...ဒီအချိန်မှာတော့ ဒီလိုပဲလုပ်ရတော့မှာ ပေါ့ကွာ”

ဦးဉာဏ်မိုးဇော်သည် လင်းနေမင်းစကားအတိုင်း

ကားကိုတွေ့ပတ် မောင်းနှင်ခဲ့ရာ မကြာမီ ပန်းရိပ်ငြိမ်မိုတယ်ဆေး
ရွေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ကားကို မိုတယ်အနောက်ဘက်တွင်
ပါကင်ထိုးလိုက်ပြီး အဆောက်အအုံထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

လင်းနေမင်းမှာ ဖွိုရိုးဖားရား ဖြစ်နေသာ သူ့အသွင်ကို
ပြင်ဆင်လိုက်၏။ ဦးဉာဏ်မိုးဇော်သည် အခန်းတစ်ခန်းယူလို့
ပြီးနောက် စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ ကဲ . . မင်း ကြိုက်တာမှာစားပေတော့ ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ် ”

“ ရပါတယ်ကွာ . . မင်းအဖေနဲ့ ငါဟာ . . သူငယ်ချင်း
တွေလိုနေခဲ့ကြတာကွ . . မြေပြန့်ရောက်ရင် သူနဲ့ငါစားအသွား
သွားအတူပေါ့ကွာ . . ပြီးတော့ မင်းနာမည်လည်း မကြာခင်
ပြောဘူးတယ်ကွ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါ့ . . ကဲ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲကွာ . . ငါ့
ပြောစမ်းပါဦး ”

“ လင်းနေမင်းသည် သူ့ဖခင်ကြီး၏ အံ့ဩဘွယ်ရာ
ကောင်းလှသော အခြေအနေများကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြ
လိုက်၏။ သူ့စကားကြောင့် ဦးဉာဏ်မိုးဇော်မှာ ပါးစပ်အဟောင်း
သား မျက်လုံးအပြူးသား ဖြစ်နေ၏။ ”

“ ဟာ . . ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ ”

“ အမှန်တွေပါ ဦးလေး . . ကျွန်တော့်အဖေကိစ္စဆို
ဦးလေး မမှန်တာ တစ်ခုမှ မပါ ပါဘူး ”

“ အံ့ဩစရာပါလား . . ကိုဗုလ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်
ဒါထက် မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးရော ”

“ ဗျာ . . ဘယ်ကလဲ ”

“ ဟာ . . သူက မိလုံနာကြီးလေ ”

“ အော် . . သိပြီ . . ဟုတ်ကဲ့ . . သူ သူလဲ ဘယ်ရောက်
နေမှန်းတောင် မသိဘူး ”

“ ဟိုက် . . ပြဿနာတွေက ရှုပ်လှချည်လားကွာ . .
ငါ အခုလာတာ . . ငါညီတစ်ယောက်ဆီ လာရင်း . . မင်း
အဖေနဲ့လဲ တွေ့ရင်းလာတာကွာ . . ဒုက္ခပါပဲ ”

“ ဦးညီက ဘယ်သူလဲ ”

“ ဟာ . . မင်းတို့အဖေ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ရာပါထားတဲ့
စောဒယ်နီရယ်လေ ”

“ ဗျာ ”

“ ဒုက္ခပဲ . . ညီလေးရော ဘယ်လိုလဲမသိဘူး ကဲ . . ငါ
ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်ကွာ . . ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးဉာဏ်မိုးဇော်သည် အိတ်ထဲမှ
ဆဲလ်ဖုန်းထုတ်ခါ ညီဖြစ်သူ ဦးစောဒယ်နီရယ်ထံ ဆက်လိုက်၏။

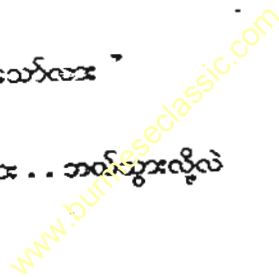
“ ဟလို . . ဟလို ”

.....

“ ဒယ်နီရယ်လား . . ဟင် . . မသော်လား ”

.....

“ ဒယ်နီရယ် မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား . . ဘယ်သွားလို့လဲ ”

ပြောစမ်း "

.....

" ဘာ .. ဆုံးသွားပြီ .. ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ မသော်ရယ် ပြန်ပြောစမ်းပါ .. ဒါနောက်စရာ မဟုတ်ဘူး "

.....

" ဟင် "

ဦးညွှန်မိုးဇော်မှာ တဖက်မှစကားကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွား၏။ သူ့မယ့်နိုင်၊ ခေါင်းတခါခါလုပ်ရင်း မချိတင်တဲ့ ဖြစ်နေ၏။ လင်းနေမင်းမှာ ဦးညွှန်မိုးဇော်ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၏။

" ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဆုံးတာလဲ ဦးလေး "

" ဟာ .. တော်တော် .. ကြောက်စရာကောင်းလှ ပါလားကွာ "

" ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦး "

" ငါ့ညီက .. ပင်လယ်ထဲမှာ မိုင်းထိပြီး မျောပါလာ တာကွ "

" ဗျာ .. မိုင်း .. ဟုတ်လား "

" အင်း .. အဲဒါ .. ပင်လယ်ထဲမှာပဲ သေသွားတယ် တဲ့ကွာ .. တောက် .. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ညီလေးရယ် အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူးကွာ "

.....

လင်းနေမင်းမှာ ဦးညွှန်မိုးဇော်နှင့်လမ်းတွင် မထင်မှတ်

တဲ့ ကြုံခဲ့ရပြီ .. အံ့ဩဘွယ် အကြောင်းအချက်များ ပေါ်ပေါက်လာ သဖြင့် ခေါင်းစားနေ၏။ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်မို့ ထူးဆန်းလှသည့် တံကြွမ္မာ၏ ဖန်တီးမှုကို နားမလည်နိုင်တော့၊ ဦးညွှန်မိုးဇော်မှာ သူ့ကိုပင်စကား မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကြွေကြွေကွဲကွဲ ဖြစ်နေ၏။

" ဦးလေး "

" ဟင် "

" ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးရယ် "

" အေးကွာ .. ငါတော့ ဘာကိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ကဲ .. ခု ဘယ်သွားမလဲ ပြော "

" ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော်လဲ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး "

" အင်း .. ပြဿနာပဲကွာ .. ကဲ မထူးပါဘူးကွာ .. ဒီ မိုတယ်မှာပဲ တစ်ညလောက် အိပ်ကျတာပေါ့ "

" ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ "

" လင်းနေမင်းမှာ .. ကမ္ဘာပျက်ထဲ ပြေးလွှားနေရသည့် သူနဲ့သူငယ်ပမာ ဖြစ်နေ၏။ လှုပ်ရှားမှုအစ .. ကြောင်စိစိ ခံစားနေရ၏။ သူ့ကြောကွဲဆုံးမှာ .. သူနှင့်ရဲဘော်ရဲဘက်ပမာ ပြေးလွှားခဲ့ရသော ထွန်းချို ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည့် ကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ သေသလား ရှင်သလားမသိဘဲ .. သူ ကျောခိုင်း၍ ပြေးခဲ့ရ၏။ ထွန်းချိုပေးခဲ့သော စိဒီဒစ်က လက်ထဲရောက်မီနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယင်း .. စိဒီဒစ်ကို ဘယ်သူဆီမှ ထုတ်ပြောခဲ့ .. ဘာကြောင့် ယခုလိုသူနှင့် ထွန်းချိုကို လိုက်လံနှုတ်ပိတ် နေရသလဲ ဆိုသည်ကို နားမလည်နိုင်တော့ .. "

လောလောဆယ် သူ့အတွေ့ချင်ဆုံးမှာ ဖခင်ကြီး ဦးဗလအောင်ပင် ဖြစ်၏။ ဖခင်ကြီးနှင့်တွေ့လျှင် ကြုံဆုံနေရသမျှ ကိစ္စအား ပြောပြလည်လည် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ သို့သော် ယခုအထိတော့ ဖခင်ကြီးကိုတွေ့ဖို့ နေနေသာသာ အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုတ်၍ ပြေးနေရဆဲ . . .

နောက်ဆုံး သူ့အတွက် ငှားပေးသော အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်ထားသလို နာကျင်ကိုက်ခဲနေသော ခံစားမှုကို ဝရုမစိုက်နိုင် သူ့အတွေးထဲတွင် ရွှင်ထွေးနေသော အကြောင်းအရာများသာ ဖိစီးနေ၏။

အခန်းအပြင်ဘက်တွင် အမှောင်ရိပ်က စိုးမိုးယှက်သန်း နေ၏။ မိုတယ် ဘေးပတ်လည်တွင် အုန်းပင် ဖားဖားကြီးများ စိုက်ပျိုးထားသဖြင့် လေးအဝှေ့တွင် တရဲရဲမြည်နေ၏။ လရောင်သည် အုန်းရွက်စိမ်းဖန့်ဖန့်ပေါ် လိုစီးရွင်းလဲနေ၏။

သူ့စိတ်ထဲ ဧကရီကို သတိရလာ၏။ ဧကရီပြောခဲ့သော စကားများကိုပြန်၍ ကြားယောင်လာ၏။ ဦးပြေကျော်ထွန်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တွေ့လိုက်လျှင် အကြောင်းအရာအချို့ ရှင်းလင်း သွားလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်နေ၏။

သို့သော် လမ်းတွင် ရုတ်တရတ်ပေါ်ပေါက်လာသော အန္တရာယ်များကို သူစဉ်းစား၍မရ . . . မည်သည့်အဖွဲ့ကမုန်းလည်း မသိ။ သူတို့အသွင်က သူကိုရော ထွန်းချိုကိုပါ အမဲဖျက်တော့မည် ဘီလူးသဘက်တွေ အလားပင် . . .

အဆိုပါ အခြေအနေကြောင့်လည်း သူတို့ရည်ရွယ်ချက်

မျက်ခွဲရ၏။ စင်စစ် လင်းနေမင်းက လူပုံပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ချိုသော်လည်း စိတ်ကသံမဏိပမာ ခိုင်မာလှ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး လျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြင်တက်သည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ မိမိလုပ်ချင်သောအရာကို မရရအောင် လုပ်တတ်သူဖြစ်၏။

ယခုလည်း ကသောင်းအနင်း ဆန်လှသော အခြေအနေ ကြားတွင် ဦးပြေကျော်ထွန်းကို တွေ့ချင်နေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်နေသည့် အကြောင်းအရာအားလုံးကို မေးချင်မြန်းချင်၊ ရင်ဖွင့်လိုက်ချင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ပင်ပန်းသည်ဒဏ်ကြောင့် ခံစားနေသော စိတ်များပင် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ဖြစ်ကုန်၏။ ခုတင်ပေါ်မှ ပူးလဲထလိုက်ပြီး လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

ညဆယ်တစ်နာရီ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အချိန်ကအတော် တလေးလင့်နေသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့၊ ထို့ကြောင့် လည်း အဝတ်အစားကမန်းကတန်းလဲလိုက်ပြီး သူ့အသွင်ကို မျက်လိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် မိုတယ်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက် လာခဲ့၏။

လမ်းပေါ်တွင် အမှောင်ထုက ပြိုလဲပေါက်ကွဲနေဆဲ . . . ။ စားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားတစ်စီး နှစ်စီးခန့်သာ တွေ့ရ၏။ သူသည် မိုတယ်တဘက်သို့ ကူးလိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။ ညပိုင်းဖွင့်ထားသည့် ကဖီဆိုင်၊ ဘီယာဆိုင်များမှ မီးတွေထိန်လင်းနေပြီး လူတွေအံ့ထနေ၏။

တစ်ဆိုင်ပြီး တစ်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သူ ကမီးဆိုင်

ကလေးတစ်ဆိုင်အရောက် အထဲတွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

လူကနီ့ကနီ့ကျဲကျဲမှာ တောင့်တစ်နေတွင် ခပ်ကုတ်ကုတ် ထိုင်ရင်း အခြေအနေကို စူးစမ်းလိုက်၏။ ထိုအချိန်အတွင် ဆိုင်ထဲသို့ စပ်ရန်နိုင်နှင့် မွှေးကြီးတို့နှစ်ဦး ဝင်လာ၏။ လင်းနေမင်းမှာ စပ်ရန်နိုင်တို့ကို မသိ။

သို့သော် မွှေးကြီးနှင့် စပ်ရန်နိုင်မှာ သူနှင့်မီးလွယ်ခုတ် စားပွဲတွက်ထိုင်၍ ကဖီးမှာသောက်ရာမှ မွှေးကြီးက လင်းနေမင်းထံ ရိပ်မိသွား၏။

“ဟင် . . ဟိုလူ ”

“ဘာလဲ မွှေးကြီး ”

“ဟို . . ငါ ဒီလူကို မြင် မြင်ဘူးသလိုပဲကွ ”

“ဘယ်သူလဲ ”

“ဟိုလူလေ ”

မွှေးကြီးက မေးငေါ့ပြလိုက်သဖြင့် စပ်ရန်နိုင် မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ခပ်သွယ်သွယ် ခန္ဓာကိုယ်ရှိသော လူတစ်ယောက်၊ အသွင်အပြင် ပုံဖျက်ထားပုံရ၏။ အမူအရာတစ်အေးတိအေးစက် နိုင်သော်လည်း မျက်လုံးအစုံက တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေပုံရ၏။

စပ်ရန်နိုင် ထိုသူကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုတစ်ရာကို သတိရလာ၏။

“ဟာ . . ဟုတ်ပြီ . . ဒီလူဟာ လင်းနေမင်းဖြစ်ရမယ်”

“ဟင် . . အဲ . . ဟုတ်ပ ”

“ သေချာတယ် မွှေးကြီး . . ဒီလူတစ်ခုခုကို ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ပုံပဲဗျ ”

“ဟင် . . ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ”

“နေဦးဗျ ”

စပ်ရန်နိုင်သည် ထိုင်ရာမှထကာ တောင်တာဘက်ဆီ လျှောက်သလိုလိုနှင့် လင်းနေမင်းထိုင် နေသည့်စားပွဲနားအရောက်တွင် ခြေစုံရပ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ထိုင်မယ်နော် ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ”

လင်းနေမင်းသည် သူ့ကိုထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ကြည့်ရင်း ငိုင်းညိတ်လိုက်၏။ စပ်ရန်နိုင်သည် ကာဖီတစ်ခွက်လှမ်းမှာရင်း အတ်ထဲမှ မာဘိုရီဘူးကိုထုတ်ခါ လင်းနေမင်းထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ညီလေး သောက်ပါဦးကွ ”

“အော် . . ကျေးဇူးပဲ ”

“ယူလေကွာ ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ”

လင်းနေမင်းသည် အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် စပ်ရန်နိုင်ထံမှ စီးကရက်ဘူးကိုယူကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ယူ၍ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏။ စပ်ရန်နိုင်သည် ကာဖီတစ်တစ်ပုံ မော့သောက်ရင်း လင်းနေမင်းကိုကြည့်၍ လေသံတိုးတိုးနှင့် မေးလိုက်၏။

“ညီလေးက ဦးဗလအောင်ရဲ့သား လင်းနေမင်း

မဟုတ်လားကွ ”

“ ဟု ”

သူ့စကားကြောင့် လင်းနေမင်းမျက်လုံး အပြုသား ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ် စစ်ရန်နိုင်က စကားကိုဖြောင့်ပြလိုက်၏။

“ မစိုးရိပ်ပါနဲ့ ညီလေး . . အစ်ကိုတို့က ထောက်လှမ်းနေ အဖွဲ့က အေးဂျင့် စစ်ရန်နိုင်ပါ ”

“ အော် . . ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ”

လင်းနေမင်းမှာ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဆိုသည့် စကားကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။ ယခုအချိန်တွင် သူ့ဘဝက တွယ်ရာမဲ့နေသလို ခံစားနေရချိန်တွင် အားကိုးတစ်ရပ် အနေနှင့် ယုံကြည်မိသွား၏။

“ ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် . . ကျွန်တော်အကြီး အကျယ် ဒုက္ခတွေ့တွေ့နေရတယ် အစ်ကို . . ဒါကြောင့် ပြေးစရာ မြေမရှိတဲ့ ဘဝနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်ပါအစ်ကို ဒုလိုအချိန်မှာ အစ်ကိုနဲ့ကြုံရတာ ဘုရားမတာဝန်လို့ထင်တယ် ”

“ အော် . . ကိုယ်လဲ . . မောင်ရင်အမူအရာကို ရိပ်မိနေပါတယ် . . ဒါကြောင့်လည်း . . တွေ့တွေ့ချင် . . မေးမြန်းမိတာပေါ့ ”

“ ဟာ . . ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရာ . . ဒါထက် အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ဟင် ”

“ အော် . . ဒါလား . . အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး ငင်း ‘ ကေရီ ’ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုသိလား ”

“ ဟု ”

စစ်ရန်နိုင်၏ စကားကြောင့် လင်းနေမင်း ဖြိုသွား၏။ စကေရီကိုပင် သိနေသည်မို့ ပို၍ပို၍ ယုံကြည်သွား၏။

“ အော် . . အစ်ကို ကေရီကို သိနေပြီကိုး ”

“ ဟုတ်တယ် . . လင်းနေမင်း မင်းနဲ့ ကေရီတို့ ပန်းခြံထဲ မှာ ချိန်းပြီး စကားပြောတာကအစ တို့သိနေတယ် . . အဲဒီတုန်းက ဆားတစ်စီး ဝင်အနှောင့်အယှက် ပေးလာတာနဲ့ အခြေအနေ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်လေ . . ”

“ ဟုတ်လား . . ဒါဆိုအတော်ပဲ အစ်ကိုရာ . . ကျွန်တော် ကေရီကတဆင့် ဦးပြေကျော်ထွန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ကြိုးစားတာပါ အစ်ကို . . အဲဒါ သူ့ဆီအသွားမှာ ကျွန်တော်ကို လူတစ်စုက နောက်ရောင်ခံလိုက်ပြီး ဒုက္ခတွေ့ပေးနေတယ် အစ်ကိုရာ . . ဒုလဲ ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာတဲ့ ကိုထွန်းချိုဆိုတဲ့လူ သေများသေမလား သေဘူး ”

“ ဟင် . . ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲကွ ”

“ ဒီလို အစ်ကို ”

လင်းနေမင်းသည် သူ့ကြုံခဲ့ရသည့်ကိစ္စ အချို့ကို ရင်တ ဖျပ်လှုပ်နှင့် ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်မှာ လင်းနေမင်း၏ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲတွင် အတော်ကလေး နှစ်ထွေးလှသည့် အခြေအနေတစ်ရပ်ဆိုသည်ကို တွက်မိလာ၏။ လင်းနေမင်းပြောနေရင်း ပြောနေရင်းက မျက်လုံးပြုမှုမျက်ဆံပြု မှုဖြစ်လေ၏။ စကားဆုံးသွားသောအခါ သက်ပြင်ဖွင့် ငွေ့ကို

မှတ်ထုတ်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ ကာဖီတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်၏။

“အင်း . . မောင်ရင့်အဖြစ်က တော်တော် ခေါင်းစားအဖြစ်ပဲ”

“အဟုတ်ပဲ . . အစ်ကိုရယ် . . ခုခုစွာ ဖေဖေကိုခါရှာမတွေ့ ဆက်သွယ်လို့ကလဲမရ . . ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဖမ်းတဲ့လူတွေကလဲ ဘယ်အဖွဲ့ကမှန်း မသိနဲ့ ဖြစ်နေရတယ်အစ်ကို”

“အင်း . . ဒါဆို မောင်ရင့် ဖခင်ကြီး ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းသွားတာပြောင်းရွှေ့သွားတာကို ဘာတစ်ခုမှ မသိသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ကျွန်တော်ဘာမှ မသိလိုက်ရဘူး အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်စုရဲ့လက်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေရတယ်လေ . . ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေလုပ်လို့တောင် မှတ်ထားရတာ”

“အော် . . ဒါဆို ဒီကစွန့်ပတ်သက်ပြီး မောင်ရင့် ဘယ်လိုမြင်သလဲကွ”

သူတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုနေကြစဉ် မွှေးကြီးပါရောက်ရှိလာသဖြင့် စစ်ရန်နိုင်သည် လင်းနေမင်းကို မွှေးကြီးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“ရဲရဲသာပြောပါ လင်းနေမင်း . . သူက ကိုယ်တို့အဖွဲ့ထံ တစ်ဦးပါ . .”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါ ကျွန်တော်အမြင်ပြောရင် ဖေဖေဟာ . . တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီထင်တယ်တာပဲ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“အင်း . . ကျွန်တော် ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကိစ္စရှိတယ် . . အစ်ကို ဒါပေမယ့်”

“ဟာ . . ခုလို ချောက်ချားစရာကောင်းလှတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါမှာ အစ်ကိုတို့ ဥပဒေအဖွဲ့သားတွေ ရှိပါတယ်။ လင်းနေမင်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပြောပါ . . ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ တူညီဖို့ အဆင်သင့်ပဲဆိုတာ ယုံစေချင်တယ် . . ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်သင့်တဲ့ ကိစ္စကို မလျှို့ဝှက်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပေတော့”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို . . ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ကိုထွန်းချိုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းပဲ”

“အော် . . မောင်ရင့်နဲ့အတူတူ ပြေးလွှားနေခဲ့ရတဲ့ သူလား”

“ဟုတ်တယ် . . အကို သူဟာ အခုအချိန်မှာ သေများသေသွားပြီးလာတောင် မသိတော့ဘူး . . တကယ် ဒီပြဿနာတွေရဲ့ အရင်းခံဟာ ဝိုက်ရုပ်စ်ဆိုသည့် ကုမ္ပဏီ သင်္ဘောကြီးက စခဲ့တာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် အစ်ကို”

“အော် . . ဝိုက်ရုပ်စ် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို . . ကိုထွန်းချိုက အဲဒီသင်္ဘောကြီးပေါ်က ချစ်ကုတ်လေ၊ သူက သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီ နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနား ကျင်းပချိန်မှာ တစ်ချိန်လုံး ချစ်နေတယ်လေ”

“အော် . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို . . အဲဒီလို ရှိနေချိန်မှာပဲ ဖေဖေ့ အစည်းအဝေးကျင်းပနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို ချစ်ကွတ်အခန်းမှ ဆင်ထားတဲ့ တီဗွီကနေ မြင်နေရတယ်လေ”

“ဟုတ်လား . . ဒါဆို အဲဒီပြဿနာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို . . သူဟာဖေဖေတို့အဖွဲ့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်တာတွေ သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်တာတွေ အကုန်လုံး သူသိနေတယ်”

“အော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . အဲဒီလို ပြဿနာပေါင်းစုံကို စပြီးဖန်တီး လိုက်တာကတော့ . . ကျွန်တော်ဖေဖေ ဦးဝလအောင်ပဲ အစ်ကို”

“ဟေ . . မင်းရဲ့ဖေဖေ ဟုတ်လား . . မယုံနိုင်စရာ ပါလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ကျွန်တော်လဲ လုံးဝအယုံအကြည် မရှိခဲ့လို့ ကိုထွန်းချိုရဲ့စကားတွေကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ခဲ့တယ် အစ်ကို . . ဒါပေမယ့် သူက ဟောဒီ စီဒီဒစ်ကလေးကိုထုတ်ပြော သက်သေအထောက်ထားနဲ့ ပြောဆိုလာတယ်လေ”

“အော်”

လင်းနေမင်းက သူ့လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော စီဒီဒစ်ကို ထုတ်၍ စစ်ရန်နိုင်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် လေသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ပြောပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လဲ . . လုံးလုံးမယုံခဲ့ဘူး အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့်

ဒီအခွေကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ဖေဖေ တကယ်လုပ်ခဲ့ပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ အဲဒီလို ပြဿနာတွေ ပေါ်ပေါက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဖေဖေဟာ ကုမ္ပဏီလဲ ဖျက်သိမ်းသွားတယ် . . ပြီးတော့ မြို့ကလည်း ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းရွှေ့သွားတယ်လေ . . .”

“အော် . . ဒီလိုကို ဒါဆိုမောင်ရင့် အဖေဟာ သည်ဝေါလ်စတာ ကုမ္ပဏီကြီးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရသလို ဝိုက်ရှုပ်စ သင်္ဘောကြီးကိုလည်း ဖောက်ခွဲဖို့ ညွှန်းကြားခဲ့တယ်ထင်တယ် . .”

“ခုချိန်မှာတော့ အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့လေ . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ . . မတင်မကျ ဖြစ်နေတာရှိတယ် အစ်ကို”

“ဘာလဲ လင်းနေမင်း ပြောမယ့်ကိစ္စ . . ပြောသာပြော”

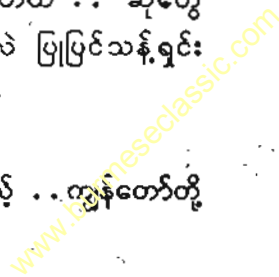
“ဒီလိုအစ်ကို . . ကျွန်တော်အဖေရဲ့ လူယုံတော် တိုမောက်ကြီး . . ဘာကြောင့်ပျောက်ဆုံးနေရသလဲ . . ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းက ‘မြချမ်းဝေ သင်္ချိုင်း’ ကြီးမှာ ဆုံနေကြ အစ်ကို”

“ဘာကိစ္စလဲကွ”

“အဲဒီမှာဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး အစ်ကို . . မေမေ ဆုံးသွားတဲ့ ရက်ပိုင်း လပိုင်းဆို ကျွန်တော်တို့သားအဖ ဘယ် ချောက်နေနေ . . မေမေအုတ်ဂူမှာ ဆုံကြတယ် . . ဆုတွေ တောင်းကြတယ်လေ . . ပြီးတော့ ဂူကိုလဲ ပြုပြင်သန့်ရှင်း ကြတယ်ပေါ့ အစ်ကို”

“အော်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို . . ဒါပေမယ့် . . ကျွန်တော်တို့

ဆုံရမယ်နေ့မှာ ဖေဖေရောက်မလာခဲ့ဘူး "

" ဟင် "

" အဲဒီအချက်က ဒုတိယအချက်ပဲ အစ်ကို ပြီးထော့ ကျွန်တော်ကို ဘာကြောင့်လိုက်ပြီး လုပ်ကြံနှုတ်ပိတ်နေရသလဲ .. ဒီအချက်သုံးချက်ဟာ ဖေဖေပြဿနာ လမ်းကြောင်းထဲမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အကြောင်းအရာတွေလို့ ထင်တယ်အစ်ကို "

" အင်း .. မင်း တွက်ချက်မှုဟာ မှန်ပါတယ်ကွာ .. ပြီးတော့ မင်း ရှေ့နေကြီး ဦးမိုးဘကျော်ကို သိသလား "

" ဟာ .. သိတာပေါ့ အစ်ကိုရယ် .. သူ့ကိုယ် လုပ်ကြံသွားကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက သူတို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖမ်းသွားကြပြီး ဦးမိုးဘကျော်ကို ကျွန်တော်ခေါ်သလိုနဲ့ မရရအောင် စီစဉ်ခဲ့ကြတယ်လေ .. "

" ဟုတ်လား .. ဒါဆို ဦးမိုးဘကျော်ကိစ္စ မောင်ရင် ရှိနေတယ်ပေါ့ "

" ရှိတာပေါ့ .. အစ်ကိုရယ် .. သူတို့ဟာ ဦးမိုးဘကျော်ကို တစ်ဘက်လှည့်ခေါ်ထုတ်ပြီး စာချုပ်စာတမ်းတွေရအောင် ယူတယ်လေ .. ရလဲရရာ ဦးမိုးဘကျော်ကို သူတို့သတ်ပစ် လိုက်ကြတယ် "

" ဘယ်သူတွေလဲ .. မောင်ရင် မှတ်မိလား "

" ဟာ .. မှတ်မိတာပေါ့ အစ်ကိုရယ် .. သူ့နာမည် စောဗညားတဲ့ .. ဘယ်ကမှန်းတော့ မသိဘူး .. သူ့ကိုသူ့ ဒုစရိုက်ဘုရင်လိုတော့ ပြောတာပဲ .. အစ်ကို "

" စောဗညား .. ဟုတ်လား "

" ဟုတ်တယ် အစ်ကို "

လင်းနေမင်းထံမှ ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် စစ်ရန်နိုင်စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွား၏။ ထိုနာမည်ကို ဤားဘူးနေသလိုပင်၊ မွေးကြီးမှာ စောဗညားနာမည်ကို အတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ပြန်စဉ်းစားနေ၏။

ထိုစဉ် စစ်ရန်နိုင်သည် လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီး၍ ပြောလိုက်၏။

" ဟာ .. သိပြီ "

" ဘာလဲ .. စစ်ရဲ့ .. ငါတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး "

" သိပါပြီဗျာ .. ဒီကောင်ဟာ မန္တလေးဘက်မှာ ခြေကုတ်ယူထားတဲ့ ဒုစရိုက်သမားပဲ .. အင်အားများတယ် .. အမှုတွေအများကြီးမှာ သူ့လက်ရာခြေရာတွေ ရှိနေတယ် "

" အော် .. မင်း စိုင်းနွတ်နဲ့ သွားတဲ့ကိစ္စလား "

" ဟုတ်တယ် .. မွေးကြီး အဲဒီတုန်းက ဆန်းဂရိတ်ဘဏ် ဝါးပြတိုက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး .. သွားခဲ့တာလေ .. "

" ပုဂ္ဂလိကဘဏ် .. မဟုတ်လား "

" ဟုတ်တယ် .. အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မန္တလေးမှ သုံးလလောက် ကြာသွားတယ်လေ .. စိုင်းနွတ်လဲ .. ကြွက် တစ်ကောင်လို တစ်မြို့လုံး မွေတာပဲ .. ကျွန်တော်လဲ ပုံစံအမျိုးမျိုး နှင့် ခြေရာတောက်လိုက်ခဲ့တဲ့ အခါမှာ စောဗညားဟာ ဘကယ် အဓိပတိ ဖြစ်နေတယ်လေ .. ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ

ပုံဖော်မရခဲ့ဘူး .. ပြီးတော့ သူ့ဟာ သူ့ဘေးမှာ ပုံတူ .. ပုံပွား
တွေထားတယ် .. ”

“ ဟင် .. ဘယ်လိုလဲကွ ”

“ အော် .. ဒီလိုဗျ .. သူ့ဘေးမှာ သူပုံစံနဲ့တစ်ထေရာ
တည်းတူတဲ့ လူလေးယောက်ကို ဆာဂျာရီလုပ်ပြီး မွေးထားတာ
ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အတော်ကို ဖမ်းရခက်ခဲ့တယ်လေ .. ”

“ အံ့ဩစရာပဲကွာ ”

မွေးကြီးမှာ စဝ်ရန်နိုင်စကားကြောင့် ခေါင်းစားနေ၏။

“ ဒါဆို .. ဖမ်းဖို့မလွယ်ဘူးပေါ့ ”

“ မလွယ်ဘူး .. မွေးကြီး ကျွန်တော်အပင်ပန်းခံပြီး
လိုက်ခဲ့တာ အချိန်ကုန် လူပန်းပဲ .. နောက်ဆုံး တောင်ပင်လယ်
ဘက်မှာ အပိုင်းကျုံးသွင်းပြီး ဖမ်းခဲ့တယ်လေ .. ပြောရရင်
စော့စညားက ဣတ္ထိယ .. မုဆိုးဗျ .. ”

“ အော် ”

“ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အဖွဲ့က ဒုရဲအုပ် လက်လက်
လင်းသူကို ကြေးစားမယ်ယောင်ဆောင်ပြီး .. စော့စညားကို
ထောင်ခဲ့တယ် ”

“ ဘယ်လိုလဲ ”

“ ဝင်လာတာတော့ အမှန်ပဲ .. အပိုင်ပိုင်းဖမ်းတာ
မိလဲမိတယ် .. ဒါပေမယ့် ”

“ ဘာ ဒါပေမယ့်လဲကွ .. ”

“ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မွေးကြီးရာ .. သေသေချာချာ

စစ်ဆေးကြည့်တော့မှာ .. စော့စညား မဟုတ်ဘူး၊ စော့စညား
ပုံပွား နံပါတ်သုံးတဲ့ဗျ ”

“ ဟေ့ .. ဒါဆို မမိဘူးပေါ့ .. ”

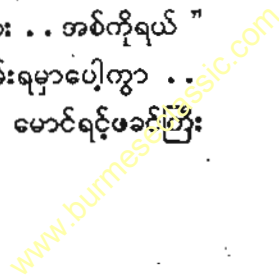
“ လူတွေအားလုံးကတော့ စော့စညားမိလို့ ပျော်လို့ ချင်လို့
ပေါ့ဗျာ .. ကျွန်တော်လဲ ပထမအတော်လေး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ခဲ့
ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်မှန်လဲသိရော .. တော်တော်ကြီးကို
ခံစားလိုက်ရတာဗျာ .. အဲဒါ အဲဒီကောင်ကို မေးကြည့်တော့
ပုံပွားလေးယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ် .. ပြီးတော့
စော့စညားကို သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အပီအပြင် မသိဘူးလေ ..
ဒီလိုနဲ့ ဆက်လိုက်တော့ စော့စညားဟာ မန္တလေးဘက်ကနေ
ရှမ်းပြည်ဘက် ထွက်သွားသလိုလို မြေပြန်ဆင်းသွားသလိုလို
သတင်းပဲရခဲ့တယ်ဗျ .. ပြောရရင် တစ်ပတ်ရိုက်ခံလိုက်ရတယ်
ပေါ့ဗျာ .. အဲဒီတုန်းက ဆန်းဂရိတ်ဘဏ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်သံသေတ္တာ
တံခါးကို မိုင်းခွဲဖောက်ထုတ်ပြီး ယူအက်စ်ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲကျော်
ပါသွားတယ်လေ .. ”

“ ဟာ .. များလှချည်းလား ”

“ အေးဗျ .. အဲဒီကိစ္စ .. တော်တော့ကို ခေါင်းခဲနေတာ
ဗျာ .. ခုတော့ ဒီလူဒီဘက်ကို ရောက်နေပြီကိုး ”

“ ဟင် .. ဒီလိုဆို .. လွယ်ပါ့မလား .. အစ်ကိုရယ် ”

“ ဟင်း .. မရရအောင်တော့ ဖမ်းရမှာပေါ့ကွာ ..
ဒါပေမယ့် ပြဿနာအားလုံးရဲ့ အခြေခံဟာ မောင်ရင့်ဖခင်ကြီး
ဆီမှာ စုရပ်ဖြစ်နေသလိုပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် အစ်ကို . . ဖေဖေကြောင့် ကျွန်တော်လဲ ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောရတာပေါ့ . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စောစောတော ပြောခဲ့တဲ့ အချက်တွေကို အစ်ကိုစဉ်းစား ကြည့်ပါဦး ”

“ အေးကွာ . . စဉ်းစားတော့ စဉ်းစားစရာပဲကွ . . ”

“ ဟုတ်တယ် အစ်ကို . . တကယ်တမ်း ဖေဖေဟာ ဒီကိစ္စကို ဦးဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုမှနှောင့်ယှက် စရာမလိုဘူးလို့ ထင်တယ်အစ်ကိုရာ ”

“ အေး . . အဲဒီအချက်ဟာ ဖွင့်ပဲ . . လင်းနေမင်း . . မင်းသံသယဖြစ်သလို ငါလဲ သံသယဖြစ်နေတယ်ကွ . . ဒီတော့ ငါတို့နဲ့ မင်း ပူးပေါင်းမှဖြစ်မယ် ”

“ စိတ်ချပါ အစ်ကို . . ကျွန်တော် . . အစ်ကိုတို့နှင့် လက်တွဲပါ့မယ် . . တကယ်တော့ အစ်ကိုထွန်းချိုကို ကျွန်တော် သနားတယ်ဗျာ . . သူ့သမီးလေးခက်ခက်လဲ . . လူဆိုးတွေနောက် ပါသွားတာမို့ ကျွန်တော်တယ်လို့ ရှာရမှန်းသမိဘူး . . ”

“ အင်း . . လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး . . ကဲ အဲဒါတွေ ထားပါတော့ကွာ . . ခု မင်းဒီကို ရောက်လာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ”

“ ဟို . . ကျွန်တော် ဦးပြည်ကျော်ထွန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ အစ်ကို . . ပြောရရင် သူ့ဆီသွားလို့ ခုလိုဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်တော်သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ် . . သူနဲ့တွေ့ရင် ပြဿနာ ရှင်းသွားလိမ့်မယ် ထင်လို့ပါအစ်ကို . . ”

“ အင်း . . ဒီလူဟာ . . ငါတို့စောင့်ကြည့်ရမယ့် စာရင်းထဲမှာ ပါတယ်ကွ . . ”

“ ဟင် . . ဟုတ်လား ”

“ အေး . . ဒါဆို မင်း ငါတို့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ အဲဒီလူနေတဲ့ နေရာနဲ့ နီးတဲ့နေရာမှ ချပေးခဲ့မယ်။ တစ်ခုရှိတာ မင်း ငါတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ဖို့လိုတယ်ကွ . . ”

“ ဟုတ်တယ် အစ်ကို ”

“ ဒီလိုလုပ်ကွာ . . ငါ့ဆဲလ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူထားလိုက်တာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို . . ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုရာ . . ခုလို အစ်ကိုတို့နဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ . . အမှန်တော့ ကျွန်တော့ဘဝက ကျီးလန့်စာစားဘဝပါ အစ်ကို . . ခုတောင် ကျွန်တော်ပုံစံ ဖျက်ပြီးထွက်ခဲ့ရတာ . . ဒါပေမယ့် အစ်ကိုတို့ မှတ်မိတာ အံ့ဩတယ်ဗျာ . . ”

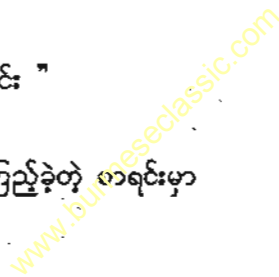
“ ဒါအတွေ့အကြုံပဲ . . လင်းနေမင်း လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လို ပုံသဏ္ဍာန်တွေပဲ . . ပြောင်းထားပြောင်းထား သူ့မျက်လုံးဟာညာလို့မရဘူးကွ . . မျက်လုံးကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဒီလူ . . ဘယ်သူဆိုတာ ခန့်မှန်းပြောဆိုနိုင်တယ်ကွ . . အဲဒါဒို့အဖွဲ့ရဲ့ အရည်အချင်းတွေပဲ . . ကဲ . . ထားပါတော့ကွာ . . အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူးသွားစို့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ”

“ တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . လင်းနေမင်း ”

“ ပြောပါ အစ်ကို ”

“ ဦးပြေကျော်ထွန်းကို ငါတို့စောင့်ကြည့်ခဲ့တဲ့ စာရင်းမှာ

ပါတယ် .. ဒီတော့ .. သူလန်ဖြန့်သွားမယ့် ကိစ္စကိုတက်နိုင်ရင်
ဘာတစ်ခွန်းမှ မကျွမ်းမရနဲ့ .. ”

“ စိတ်ချပါ အစ်ကို ကျွန်တော်သတိထားပါမယ် ”

“ အေး .. အဲဒီလူရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်တို့
ရုံးချုပ်က ငါတို့တောင်းထားတယ်ကွ .. မကြာခင် သိရတော့မှာတ
ကဲ .. သွားစို့ကွာ .. ”

ပြောပြောဆိုဆို ကဖီးဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး
အမှောင်ရိပ်တွင် ရပ်ထားသော လင့်ကရှုဖောပေါ် တက်လိုက်ကြ၏။
ထိုအချိန်တွင်း လမ်းဘဘက်ရှိ ပိတောက်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်မှ
လူတစ်ဦးထွက်လာ၏။ သူသည် စစ်ရန်နိုင်တို့ကားကိုကြည့်ရင်း
အိတ်ထဲမှ ဆဲလ်ဖုန်းကိုထုတ်၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆို
နေလေ၏။

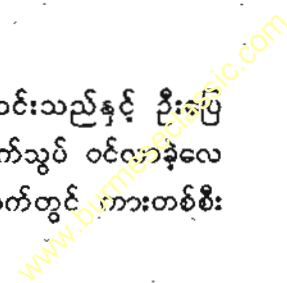
အခန်း (၁၂)

စစ်ရန်နိုင်တို့ကားသည် ဇီဝေါမြိုင်ထဲသို့ တဝေါဝေါနှင့်
မော့ထိုင်ခဲ့ရာ ဦးပြေကျော်ထွန်းခြံကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
အရောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ ကဲ .. ဆင်းပေတော့ .. လင်းနေမင်း အရေးကြီးတာ
သတိပဲ .. သတိကိုတော့ မြနေရစေ .. ”

“ ဟုတ်ကဲ့ .. အစ်ကို ”

လင်းနေမင်းသည် ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ဦးပြေ
ကျော်ထွန်း နေထိုင်သည့် ခြံထဲသို့ ခပ်သွက်သွပ် ဝင်လာခဲ့လေ
၏။ သူ့အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်အရောက်တွင် ကားတစ်စီး

ရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး .. ကားပေါ်တွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦးထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် တံခါးမကြီးပွင့်ကာ ပါဝါထူမျက်မှန်နှင့် လူတစ်ဦး ဆင်းလာ၏။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အံ့ဩသွား၏။

“ အော် .. ကိုလင်းနေမင်းပါလား ”

“ ဟင် .. အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲ .. ဟို ဦးပြေထွန်းကျော် ဆိုတာများလား ”

“ ဟုတ်ပါကွာ ”

“ ဟင် ”

“ ထွက်ခဲ့ပါဦး .. ဧကရီရေ .. ဒီမှာ ဘယ်သူလဲလို့ ကြည့်ပါဦး ”

“ ဟာ ”

ဦးပြေထွန်းကျော်၏ အသံကြောင့် ကားထဲမှ အမျိုးသမီး တစ်ဦးထွက်လာ၏။ ရွတ်တရတ်မို့ လင်းနေမင်းပါးစပ် အဟောင်း သားဖြစ်၏။

“ ဟာ .. ကိုလင်း ”

“ ဟင် .. ဧကရီ ”

“ ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ .. ကိုလင်းရယ် .. ဧကရီဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ ”

“ အော် .. ကျွန်တော် အခက်အခဲ တစ်ခုနဲ့ကြုံနေလို့ပါ ခုလဲ .. ဒီအစ်ကို ဆီလာပြီး .. မေးနေတာလေ ”

“ ဟင် .. ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါ .. ကိုလင်းနေမင်း ကဲ .. လာကြလာကြ ”

ပြေကျော်ထွန်းက သူတို့ကို အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ခေါ်လိုက်၏။

ဧကရီသည် လင်းနေမင်း လက်မောင်းအတွင်းတွယ်ကာ ချိတ်ခါနှင့် စိုးရိမ်တကြီးစကား ဆိုလာ၏။

“ ကိုလင်းရယ် .. နောက်ဆို ဧကရီမသိဘဲ လျှောက် မသွားပါနဲ့ .. ဧကရီ အရမ်းစိတ်ပူတယ် .. သိလား ”

.....

ဧကရီ အမူအရာကြောင့် လင်းနေမင်းမှာစိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်သွား၏။ ယခုလို အပြုအမူမျိုး ဧကရီတစ်ခါမှ မပြုမူဘူးခဲ့ .. ၊ ထို့ပြင် ဧကရီအကြည့်တွေကို သတိထား ကြည့်မိသောအခါ စိတ်ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ့လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုတွေးကာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ရင်း အခန်းထဲတွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

ပြည်ကျော်ထွန်းမှာ ဦးဟုတပ်ခေါ်နေရသော်လည်း အရွယ်မှာ သုံးဆယ်ကျော်ကျော်သာ ရှိပုံရ၏။ စကားပြော ဆိုရာတွင် သွက်လက်ချက်ချာပြီး တစ်ခါတရံ အမူအရာတွေက အိုဗာဖြစ်သွားလွန်းသည်ဟု လင်းနေမင်း ထင်မိ၏။ ပို၍ထူး ဆန်းသည်မှာ သူ့ကို ဦးပြေကျော်ထွန်း သိနေသည့်ကိစ္စပင်။ အမှန်တော့ သူနှင့် တစ်ခါမျှလည်း မဆက်ဆံခဲ့သလို၊ မြင် လည်းမမြင်ဘူးခဲ့။

ထိုအခြေအနေတွင် သူ့ကို သိနေသဖြင့် လင်းနေမင်း စိတ်ထဲတစ်မျိုးမချီ ခံစားနေရ၏။ ထိုစဉ် ပြေကျော်ထွန်းက သူ့ကို

ပြုံးဝေနှင့် ပြောဆိုလာ၏။

“ ဆိုပါဦး ကိုလင်း . . မောင်ရင်က ကိုယ်နဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆို . . ဘာကိစ္စလဲ ”

“ အော် . . တခြားမဟုတ်ပါဘူး . . ဦးပြေကျော်ထွန်းဟို ဖေဖေကိစ္စတွေ သိချင်လို့ပါ . . ”

“ ဟင် . . ဘာကိစ္စလဲကိုလင်း မောင်ရင်ဖေဖေဟာ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တအားလတ်မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဗျ . . သူဟာ ကျွန်တော်အထက်ပိုင်းမှာ အလုပ်တွေရှုပ်နေတုန်း ချက်ချင်းခေါ်ချ လိုက်ပြီး . . ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းမယ် ပြောတော့ ကျွန်တော်အံ့ဩ ခဲ့ရတယ် . . ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကလဲ အထက်ဘက်မှာ တော်တော်ကို . . ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိနေပြီ လ . . ဒီတော့ ဖျက်သိမ်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး . . အဲဒါ . . ခင်ဗျား ဖခင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့အကြီးအကျယ် ဆွေးနွေးခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး လုပ်ငန်းအားလုံး ကျွန်တော်ပဲ ခေါင်းခံပြီး လွှဲယူလိုက်ရတာပေါ့ ”

“ ဟုတ်လား . . ဒါဆို ဖေဖေက ဘယ်ကိုထွက်သွားသလဲ ဦးပြေကျော်ထွန်း ”

“ အဲဒီကိစ္စကျတော့ တစ်မျိုးဗျ . . သူဟာ မစွတာ ဒေါက်ကလပ်နီးနဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ဖို့အကြံအည် ရှိပုံပဲဗျ . . ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အသိလဲ ပေးချင်ပုံ မပေါ်ဘူး ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဘာတစ်ခုနဲ့မျှ ဖွင့်မပေး ခဲ့ဘူး ကိုလင်း . . ”

“ ဟင် . . ဒါဆို . . ဖေဖေ ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ

မသိဘူးပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုလင်း . . ကျွန်တော် ဆရာဝန်အောင်ရဲ့ လုပ်ငန်းသစ်ကို သေသေချာချာ မသိခဲ့ဘူးဗျ . . ပြီးတော့ ကျွန်တော်မေးလည်း မမေးချင်ဘူးလေ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလင်း ခင်ဗျား ဖေဖေပျောက်နေလို့လား ”

“ ဆိုပါတော့ဗျာ ”

ပြောကျော်ထွန်း၏ စကားကြောင့် လင်းနေမင်းမှာ စိတ်ဓါတ်ကျသွား၏။ ဖခင်ကြီးအခြေအနေက ဘယ်လိုမှအစ ဖော်၍ အရသည့်အခြေအနေမို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ် ကေရိက သူ့ကိုလေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ ဒီလောက်လဲ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကိုလင်းရယ် ကေရိလဲ ဝိုင်းရှာပေးမှာပေါ့ . . မဟုတ်ဘူးလား ဦးပြေကျော်ထွန်း ”

“ ဟာ . . ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ . . လောလောဆယ် ကိုလင်း အနေနဲ့ ကျွန်တော်ခြံထဲမှာ နေချင်တယ်ဆိုလဲ နေပါ။ ကျွန်တော်က ဒီခြံကို တစ်လတစ်ခါပဲ လာတာဗျ . . ဘယ်လိုလဲ နေမှာလား ”

“ အင်း လောလောဆယ် ကျွန်တော့်မှာ နေစရာမဲ့နေတာ အမှန်ပဲ . . ဦးပြေကျော်ထွန်း ကျွန်တော်ဒီမှာ နှစ်ပတ်သုံးပတ် လောက်နေလို့ ရမလား ”

“ ဟာ နေပါဗျာ . . စားဖို့သောက်ဖို့လဲ မပူနဲ့ ကျွန်တော် တပည့်ညှပ်ကြီးနဲ့ . . ဖိုးချွန်ရုံတယ် . . ကျွန်တော် သူတို့တို့ပဲ ပြောသွားမယ်လေ . . ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ဦးပြေကျော်ထွန်းရယ် . . ”

ကျွန်တော် ဖေဖေကိစ္စ မပြတ်သေးတော့ ဒီမြို့က ခွာလို့မဖြစ်ဘူးဘူး

“ ဒါပေါ့ဗျာ . . . ခင်ဗျား ဖေဖေရဲ့ ကိစ္စတွေကို ခင်ဗျားလုံးဝမသိဘူးလား ”

“ တကယ်မသိဘူးလား ဦးပြေကျော်ထွန်း၊ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီရော၊ အိမ်ရော ရောင်းချသွားတာဗျာ . . . အဲဒါတွေရောပဲ ငါ့ပြီးတော့ ဘာဏ်က ပိုက်ဆံတွေလည်းပါ ထုတ်သွားတာဗျာ ”

“ ဟုတ်လား . . . အဲဒါတွေရောပဲဗျာ . . . ကဲပါဗျာ ကျွန်တော် ဆီမှာ ကြိုက်သလောက်နေပေတော့ . . . ကျွန်တော်လဲ မြို့ပြန်တော့မယ် . . . ဧကရီ အစ်ကိုကြီးနဲ့ လိုက်မှာလား ”

“ မလိုက်သေးဘူး . . . ဦးပြေကျော်ထွန်း ဧကရီ ကိုလင်းနဲ့ စကားနဲ့ ပြောစရာရှိလို့ ”

“ ဒါဆိုလဲ . . . သွားပြီ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဦးပြေကျော်ထွန်းသည် သူတို့နှစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ထွက်ခွာသွား၏။ ဧကရီမှာ သူ့အနီးတွင် ပွတ်သပ်ပွတ်သပ်ထိုင်ကာ ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ ပြောလာ၏။

“ ကိုလင်း ”

“ ဗျာ ”

“ ဧကရီ စိတ်ပူတယ် ကိုလင်းရယ် . . . ဘယ်မှာမသွားပါနဲ့ တော့၊ ဧကရီ ကိုလင်းကို စိတ်မချဘူးကွယ် ”

“ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဧကရီ ဥပဒေမဲ့တဲ့ နိုင်ငံမဟုတ်ပါဘူး ”

“ ဟို . . . ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ . . . ဒါပေမယ့် သူ့ဆိုးလူမိုက်ဆိုတာ ဂျီမပါဘူးလေ . . . ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ တော့ ကိုလင်းမှာ ပြဿနာပေါင်းစုံ စုဝေးနေတယ်မဟုတ်လား အဲဒါကြောင့် ဧကရီစိတ်ပူတာပေါ့ ”

ဧကရီပြောတာတွေက ပိုလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိ၏။ ပွတ်သပ်ပွတ်သပ် ချွဲကာနဲ့ကာနှင့် ပြုမူပြောဆိုပုံမှာ လင်းနေမင်းအတွက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေ၏။ သူ့အမူအရာများမှာ ဘဝကသားကို ကြွေသွားအောင်၊ တွေ့သွားအောင် ပြောဆိုနိုင်၏။ ‘လင်းနေမင်းမှာ အတွေ့အကြုံမရှိသူမို့ ဧကရီ၏အတွေ့အထိကြောင့် ရင်တွေတလုပ်လုပ် ခုန်နေရ၏။ ထိုစဉ် ဧကရီက သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းကလေးတင်ကာ လေသံမျှင်းမျှင်း ပြောဆိုလာ၏။

“ ကိုလင်း ”

“ ဟင် ”

“ ဟို . . . ဧကရီတို့ အတူနေကြဦးစို့ကွယ် . . . ”

“ ဗျာ ”

“ ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ . . . ပြောလိုက်ရင်း ကြောင်စိစိနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စတွေရှိနေလို့ပါ . . . ”

“ အော် . . . ဒီ . . . ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဧကရီရယ် . . . ”

“ ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ ”

“ အို . . . ကိုလင်းခုလို ဖြစ်နေတာ . . . ဧကရီမကြည့်ဘူးကွယ် . . . ပြီးတော့ ကိုယ်ဆီမှာ ဟိုပစ္စည်းရှိနေတယ်ဆို ”

“ဟင် . . ဘာ ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ဝိုက်ရှုပ်စ် စီဒီဒစ်လေ . .”

“ဗျာ . . ဒီ ဒီကိစ္စ ကေရီက ဘယ် ဘယ်လိုသိသလဲ”

“အော် . . ယူကလဲ အလိုက်တာကွယ် . . အိုင်ကလဲ ယူအကြောင်းဆို အမြဲတမ်းစုံစမ်းနေတာပါ . . ယူ . . ဒုက္ခရောမှာ အိုင်မကြည့်ရက်ဘူးလေ . . ခုလဲ . . အဲဒီ အခွေကြောင့် တပြေးထဲ ပြေးနေရတယ်ဆို . .”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ . . ဒါပေမယ့်”

ကေရီစကားတွေက ထူးဆန်းလွန်းလှ၏။ သူ့ထံတွင် အခွေရှိနေသည်ကို ကေရီ ဘယ်လိုသိနေသလဲဆိုသော် မေးခွန်းရင်ထဲတွင် အထပ်ထပ် မေးနေမိ၏။

“ဆိုပါဦး . . ကိုလင်းရဲ့ အဲဒီအခွေရောဟင်”

“ဘာ . . ဘာ အခွေလဲဟင်”

“ဟောကြည့် စောစောကပဲ ပြောပြီးပြီးပဲ”

“အော် . . ဝိုက်ရှုပ်စ်အခွေလား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . ယူမှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“မ မရှိဘူး ကေရီ တကယ်မရှိဘူး”

“အို”

သူက ကေရီစကားကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်၏။ သူ့အကြောင့် ကေရီမှာ မျက်နှာကလေး ရဲတွတ်သွား၏။ သူ့သံသယကြည့်နှင့်ကြည့်ရင်း ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်၏။

“ယူက အိုင်ကို မယုံဘူးထင်တယ် . . အိုင်က ယူက

အတွက် လုံခြုံဖို့ပြောတာပါ . .”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ကေရီ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မှာ တကယ်မရှိလို့ ပြောတာပါ . . ကျွန်တော် သွားပါဘူး ကေရီ”

“အို . . ဒုက္ခပါပဲ”

ကေရီအသွင်က စိတ်ဆိုးသွားသည့် အသွင်ပင်။ ဆင်းနေမင်းမှာ ကေရီအပေါ် တဖြည်းဖြည်း သံသယဝင်လာ၏။ သို့သော် ရင်ထဲကခံစားချက်ကို မထုတ်ဖော်မိအောင် ဟန်လုပ်နေရ၏။ ထိုစဉ် ကေရီတစ်ယောက် ကောက်ခါငင်ခါ ထရပ်လိုက်၏။

“အိုင် ပြန်တော့မယ်”

“ပြန်မယ်”

“ဟုတ်တယ် . . ယူက ကေရီစကား နားမထောင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကေရီ”

“အော် အခွေရှိရင်လဲ ဒီအခွေကို လွင့်ပစ်လိုက်ပေါ့ . .”

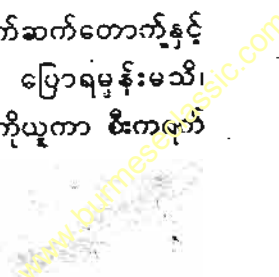
အဲဒါကြောင့် ယူ ဒုက္ခတွေ့နေရတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ တကယ်မရှိပါဘူး ကေရီ”

“တော်ပါတော့ . . အိုင်သွားပြီ”

“ဟင်”

ကေရီသည် သူ့ရှေ့မှ ဆက်တောက်ဆက်တောက်နှင့် ထွက်သွား၏။ လင်းနေမင်းဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။ ထို့ကြောင့်လည်း စားပွဲပေါ်မှ ငါးသုံးလုံးဘူးကိုယူကာ မီးကောက် တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိဖွာနှိုက်ပစ်လိုက်၏။

စိတ်ထဲတွင် ဦးပြေကျော်ထွန်းနှင့် ဧကရီတို့နှစ်ဦး သူတို့အမူအရာနှင့်စကားတွေကို တစ်ချက်ချင်း ပြန်တွေးကြည့်မိ၏။

ဦးဆုံး ဦးပြေကျော်ထွန်းက သူ့ကိုပိုသိနေ၏။ ထို့နောက် ဧကရီက သူ့ဆီမှာ ဝိုက်ရုပ်စိစိဒီဒီခစ်ခိုနေသည်မှာ တပ်အဖွဲ့ဝင်စွဲလှ၏။

အဆိုပါ အချက်နှစ်ချက်သည် သူ့အတွက် အလွန်တရာ ထူးဆန်းလှ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးကို မသင်္ကာပေမယ့် ဖခင်ကြီး၏ အကြောင်းအရာ အက်ကြောင်းသည် ဦးပြေကျော်ထွန်းတို့ဆီမှ စလာနိုင်မလားဟု တွေးမိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန်နိုင်တို့ နှစ်ဦးမှာ လင်းနေမင်းကိုစွဲ နှင့်ပတ်သက်ပြီး ထွန်းနောင်ဦးနှင့် ဆွေးနွေးနေကြ၏။ ထွန်းနောင်ဦးကတော့ လင်းနေမင်းကို လူရိုးလူကောင်း တစ်ယောက်ဟု မြင်ထား၏။

“ ကျွန်တော့် အမြင်ပြောရရင်တော့ ဆရာရယ် လင်းနေမင်းဟာ လူရိုးလူကောင်းပါ။ သူဟာ သူ့အဖေရဲ့စီးပွားနေ ကိစ္စကိုလည်း လုံးလုံးမသိတဲ့လူပါ ဆရာ .. ပြီးတော့ သူ့ဘဝမှာ ပန်းချီးကားချပ်တွေပဲ ရှိတယ်ဆရာ .. သူဟာ အဲဒီ ပန်းချီတွေနဲ့ပဲ ဖျော်နေတတ်တဲ့ လူပါဆရာ .. ”

“ ဟုတ်ပါတယ် .. ထွန်းနောင်ဦး ငါလဲသူ့ကိုယုံပါတယ် ဒါပေမယ့် .. သူပေးတဲ့အခွေကို ကြည့်တော့ သူ့အဖေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ အံ့ဩစရာပဲကွာ .. ”

“ ဟုတ်ပါ့ ဆရာရယ် .. ဦးဗလအောင် ဒီလိုလုပ်လိမ့်

မယ် .. မထင်မိဘူးဗျာ .. ”

“ နေဦး ထွန်းနောင်ဦး အဲဒီအခွေ .. ငါသေသေချာ မြန်ကြည့်မယ်ကွာ .. စိတ်ထဲတစ်ခုခု ခံစားမိသလိုပဲ .. ”

“ ကြည့်လေ ဆရာ ”

“ ကဲ .. အခွေထည့်ကွာ ”

“ သူတို့သုံးဦး လင်းနေမင်းပေးခဲ့သော စီဒီခွေကို မြန်ထည့်ကာ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် တဖြတ်ဖြတ် ပေါ်လာသော ပုံလွှာများကိုကြည့်ရင်း တစ်ကွက်ချင်းအသေးစိတ် ကြည့်ရှုလိုက်၏။

စကရင်ပေါ်တွင် ဦးဗလအောင်ပုံ ပေါ်လာသည်နှင့် အနွေးပြကွက်ထိုးကာ လိုအပ်သည် အပိုင်းကို ဖိုးကပ်စ်ဆွဲလိုက်၏။

“ အဲဒီအကွက် ပြန်ဆွဲကွာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဖိုးကပ်စ် ချဲ့လိုက်ကွာ ”

ထွန်းနောင်ဦးသည် လိုအပ်သော အပိုင်းကိုချဲ့လိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် စကရင်ပေါ်လာသော ပုံရိပ်များကိုတစ်ကွက်ချင်း ကြည့်နေရာမှ ဦးဗလအောင်၏ မျက်နှာကို အသေးစိတ်ချဲ့၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ ဟို ဟို .. အဲဒီမှာရပ်မယ် ”

“ သူရပ်ခိုင်းလိုက်သည် အပိုင်းမှာ ဦးဗလအောင်၏ မျက်နှာအပေါ်ပိုင်းဖြစ်၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် ဦးဗလအောင်၏ သူငယ်အိမ်လှုပ်ရှားမှုကို ထပ်တလဲလဲကြည့်လိုက်ရာ ပြကွက်တစ်ခု

အရောက်တွင် လက်ဖျောက်တီးလိုက်၏။ သူ့အမူအရာကို နံဘေးတွင်ကြည့်နေသော မွှေးကြီး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။

“ဘာလဲကွ”

“ဟုတ်ပြီ .. မွှေးကြီး .. ဒါ .. အဓိကလျှို့ဝှက်ချက်ပဲ ဟာ ..”

“ဘာလဲကွာ”

“ခင်ဗျား .. အဲဒီ ဦးဗလအောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထို့ ကြည့်စမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“သေသေချာ ကြည့်စမ်းပါဗျာ”

စဝ်ရန်နိုင်စကားကြောင့် မွှေးကြီးပြုံးပြုံးပြဲပြဲနှင့် ကြည့်လိုက်၏။ စဝ်ရန်နိုင်သည် သူ့ကိုပြုံးစေနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဘာမြင်လဲကွ”

“မထူးပါဘူးကွာ”

“ဟာ .. သိပ်ထူးတာပေါ့ဗျာ .. အဲဒီလူရဲ့ သူငယ်အိမ်က အစည်းအဝေးခန်းထဲကို ဝင်လာကတည်းက ဝင်ကျာမငြိမ်ဘူးဗျ ပြောရရင် ကျီးတန်းတောင်းမှောက် အကြည့်ဗျ .. အဲဒီ အကြည့်ဟာ မရိုးသားတဲ့လူတစ်ဦးရဲ့ .. ခရိုက်ပဲ .. ပြီးတော့ ကျွန်တော်အဲဒီ အကြည့်ကို သေသေချာချာကြည့်လေ .. တစ် နေရာရာမှာ မြင်ဘူး လေပဲဗျ .. နောက်ပြီး ဟောဒီဖိုင်ထဲက ပုံကိုကြည့် ..”

စဝ်ရန်နိုင်သည် ထိုင်ရာမှထကာ တီဗွီစကရင်ဘေးရှိ ဦးဗလအောင်နှင့် ပတ်သက်သော ဖိုင်ကိုလှန်ကာ ဦးဗလအောင်၏ ဓါတ်ပုံကိုထောက်ပြလိုက်၏။

မွှေးကြီးနှင့် ထွန်းနောင်ဦးတို့နှစ်ဦး ဓါတ်ပုံကိုတစ်လွဲ တီဗွီစကရင် တစ်လွဲကြည့်နေကြ၏။

“မြင်ကြလား”

“မမြင်ပါဘူးကွာ”

“ခက်ပါဗျ .. အဲဒီ မျက်စိနှစ်စုံဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူညီကြဘူးဗျ”

“ဟေ့ .. ဟုတ် .. ဟုတ်ရဲ့လား”

“သေသေချာချာ ကြည့်လေ”

စဝ်ရန်နိုင်စကားကြောင့် သူတို့ထပ်တလဲလဲ ကြည့်လိုက် ကြရာ .. သူငယ်အိမ်အကျဉ်းအကျယ်၊ ကြည့်ပုံရှုပ်ကအစ .. မတူညီပဲ .. ကွဲပြားနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မွှေးကြီးက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထပြောလေ၏။

“ဟာ .. ဟုတ်ပါကွာ .. ဟိုမျက်လုံးနဲ့ ဒီမျက်လုံးတ တူမှမတူဘဲ ..”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဗျ”

“အင်း .. ဒါဆို အဲဒီကိစ္စ”

“နေဦးဗျ .. ကျွန်တော်တစ်ချက်ခြင်း တစ်တွတ်ချင်း မြန်ကြည့်ဦးမယ်”

စဝ်ရန်နိုင်သည် ဦးဗလအောင်၏ မျက်လုံးအစုံကို

ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် တစ်ကွက်ချင်း . . မှတ်သားနေ၏။ ထိုသို့ အသေးစိတ် မှတ်သားနေရာမှ . . စိတ်ထဲတွင် ထပ်တူညီသည့် အဖြေတစ်ခုကို ဝိုးတဝါးရှာတွေ့ရသလို ခံစားနေရ၏။ သို့သော် တိတိပပ သူတွေ့ကြည့်သော်လည်း မရေရာသည့်အခြေအနေက တိုးဝေ့ဝင်ရောက် လာပြန်သဖြင့် စကရင်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။

သူ့လုပ်ရပ်ကို ထွန်းနောင်ဦးနှင့် မွှေးကြီးတို့နှစ်ဦး နောက်ကကြည့်ရင်း ဇေဝေဝါဖြစ်နေ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် ခက်ခဲလှသော မေးခွန်းသံသယ နိမိတ်ပုံများကြား အာရုံများ ရှုတ်ထွေးလာသဖြင့် မာဘိုလိုစီးကရက် တစ်လိပ်မီးညှိဖွားရွက်ရင်း အကြောင်းအရာ အားလုံးကိုမေ့ပစ်လိုက်၏။

“ ဘယ်လိုလဲ စစ် . . အခြေအနေနီးစပ်လားကွ ”

“ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး မွှေးကြီးရာ ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို သိနေသလိုဘဲ . . ဒါပေမယ့် အဲဒီသိနေတဲ့အသိဟာ ဘာဖြစ်လို့ အပြေမရနိုင်ဘဲ . . ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေရသလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးဗျာ . . တော်တော်ဆန်းကြယ်လှတဲ့ . . ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ဗျ . . ”

“ အင်း . . ငါတော့ မင်းအစား ခေါင်းနောက်တယ်ကွာ အဲဒီလောက်သာ စဉ်းစားရရင် . . ငါစိတ်တွေ ကသောင်းကနင်းနဲ့ ရှူးသွပ်သွားနိုင်တယ်ကွာ ”

“ ဟာ . . မွှေးကြီးကလဲဗျာ . . အဲဒီလောက်ကိုယ့်ကိုကိုယ် လျော့မတွက်စမ်းပါနဲ့ဗျာ . . ဒီကိစ္စက အာရုံမှတ်တမ်းပဲဗျ . . ”

“ ဘယ်လို အာရုံမှတ်တမ်း ဘာလဲကွ . . ငါတော့

မင်းစကားကို နားတောင်မလည်ဘူးကွာ ”

“ ခက်ပဗျာ . . ဒီကစွ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ မသိဘူး . . ပြောရရင် ဒီလို . . အလေ့အကျင့်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ထောက်လှမ်းရေး ပညားမှာအဓိကကျတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ခန်းထဲက ကဏ္ဍတစ်ရပ်လေဗျာ . . ”

“ အင်း . . မင်းပြောတာ တော်တော်လေးတော့ သပေါက်သလိုပဲ . . ဒါပေမယ့် ဟဲဟဲ ငါက အဲဒီလောက်အမှတ် အသားမကောင်းဘူးကွ ”

စစ်ရန်နိုင်စကားကြောင့် မွှေးကြီးအူအူချာချာ ဖြစ်သွား၏။ ထွန်းနောင်ဦးမှာလည်း စစ်ရန်နိုင်၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ခန်း သဘောကို အဖြေရှာမရအောင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် စစ်ရန်နိုင်သည် စီးကရက်တို့ကို ပြုတင်းပေါက် အပြင်သို့ လက်နှင့်တောက်လိုက်ပြီး မွှေးကြီးကို လေသံအေးအေး နှင့် ပြောပြလိုက်၏။

“ ဒီလို မွှေးကြီး စိတ်ပိုင်ဆိုင်ရာ ကဏ္ဍမှာ အပိုင်းပိုင်း ရှိတယ်ဗျ . . ပထမ . . သူ့လိုကိုယ်လို သိမြင်တွေ့ကြုံနေတဲ့စိတ် ပြောရရင် . . ‘ကွန်းရှုပ်စံ’ပေါ့ဗျ . . ရိုးရိုးသိစိတ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ တရားဓမ္မကျင့်တဲ့ လူတွေမှာ . . ဦးဆုံးပေါ်ပေါက်လာတဲ့ စိတ်တွေ၊ ပူတယ်အေးတယ်၊ ချမ်းတယ်၊ အိုက်တယ်၊ စာတယ်၊ အိပ်ခင်တယ်၊ ဒါတွေဟာ အပေါ်ယံအကြောင်း တရားတွေရဲ့ သဘောပေါ့ . . . အဲဒီသဘောကနေ ဆပ်ဘဲကွန်းရုပ်စံဆိုတဲ့ ကြားစိတ်ဆိုတာ ရှိတယ် ”

“ တယ်လို့ ကြားစိတ်ဟုတ်လား . . . ဘာလဲကွ . . . မင်းဥစ္စာ ထူးထူးဆန်းဆန်းဘဲ ”

“ ကျွန်တော်ပြောပြမယ် မွေးကြီး . . . အဲဒီကြားစိတ်ဆိုတာ တတိယအဆင့်ဖြစ်တဲ့ အန်ကွန်းရှပ်စနဲ့ ပထမအဆင့်ကွန်းရှပ်စကို ကွန်ဘိုင်းလုပ်ထားတာပေါ့ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် အိပ်မက်ဆန်တယ်ဗျ . . . သူက သိစိတ်ရဲ့ အရည်အသွေးကို မှတ်ကျောက်တင်ပေးတဲ့ ကျောက်သွေးသမားလိုပေါ့ . . . အရေးကြီးဆုံးက မသိစိတ် အင်္ဂလိပ်လိုတော့ အန်ကွန်းရှပ်ပေါ့ဗျာ အဲဒီစိတ်က အဖိုကအကျဆုံးပဲ အဲ့ဒီ မသိစိတ်ထဲမှ အာရုံမှတ်တမ်းတွေရှိတယ် . . . ကျွန်တော်တို့ဟာ ပထမစိတ်နဲ့ သွားလေလာနေတုန်း မြင်ခဲ့သိခဲ့တွေ့ခဲ့တာတွေကို မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်တယ်လို့ ဆိုပေမယ့် အဲဒီ သဘောတရားတွေဟာ မသိစိတ် အာရုံထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတာဗျ . . . အဲဒီလို နစ်မြုပ်နေတဲ့ အာရုံမှတ်တမ်း တနည်းအားဖြင့် ပြောရရင် စိတ်မှတ်တမ်းတွေကို ကြားစိတ်က ဆင်ခြင်သိဝင်လာတာနဲ့ မသိစိတ် အာရုံထဲက တစ်ခုချင်း ဆွဲထုတ်တော့တာပဲဗျ . . . ဒါကြောင့် မသိစိတ်ကို ဆင်ခြင်သိနဲ့ ဆွဲထုတ်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ . . . လုပ်ခဲ့ရတာပေါ့ . . . ထောက်လှမ်းရေး သမားကောင်းတစ်ဦးရဲ့ အရည်အချင်းဟာ တိုက်ခိုက်မှုထက်မှာ ကျွမ်းကျင်ရသလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမှုနည်းစနစ်ကို လည်း သိထားရမယ်ဗျ . . . ပြောရရင် . . . ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာရှိတဲ့ စိတ်တန်းခိုးလို့ ခေါ်တာပေါ့ . . . အဲဒီ စိတ်တန်းခိုးဟာ ထက်မြတ်

နေရမယ်လေ . . . ဒါထိပ်တန်း ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ဦးရဲ့ အဓိကအရည်အသွေးပဲ မွေးကြီးရာ . . . ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား မသိဘူး . . . ”

“ အင်း . . . ပေါက်တောက်တောက်တော့ ရှိပါတယ်ကွာ ဒါပေမယ့် သိပ်အဆင့်မြင့်လွန်းတော့ ငါ ဉာဏ်မမီသေးဘူးကွ . . . ဟဲဟဲ တော်ပါပြီကွာ . . . မင်းပြောတဲ့ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းတို့ ငါစာတွေ သိခဲ့ရတာဆိုတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ့်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်းရမှာပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ် ဆရာမွေးကြီး ပြောသလို ကျွန်တော်လဲ ဆရာစစ်ရန်နိုင် ညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း လေ့ကျင့်ယူရမှာ . . . ဒါပေမယ့် ဝှက်တော့ မလွယ်ဘူးနော် ဆရာ . . . ”

မွေးကြီးစကားကို ထွန်းနောင်ဦးက ဝင်ရောက်ထောက်ခံ ပြောဆိုရင်း သူနားလည်သည့်အပိုင်းကို ပြောပြလိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် သူတို့နှစ်ဦးကို ပြုံးစေနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ လွယ်တယ် မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့ . . . ပြောရရင် . . . အဲဒီစိတ်တန်းခိုးတာ သမထပိုင်းမှာလဲ . . . ထိပ်တန်းကျသလို ဂန္ဓရီလိုင်းမှာလည်း အရေးကြီးဆုံး စိတ်ပိုင်းကမ္ဘာပဲ . . . ထွန်းနောင်ဦးရယ် . . . တစ်ခုရှိတယ် . . . ဘယ်အရာမဆို လွယ်လွယ်နဲ့ ရလာတဲ့ထိတွေ့တာ အချဉ်းနီးပဲကွ . . . ခက်ခက်ခဲခဲ ပြင်းပြင်းထန်းထန်း ရှိတာတဲ့ အကြောင်းတရားဟာ တကယ့်ကို တန်ဖိုးဖြတ်လို့ ရေးတာတွေ . . . ဒီတော့ တဖြည်းဖြည်းခြင်း ကျင့်ယူရမှာပေါ့ကွာ ”

“ ကျေးဇူးပါပဲ . . ဆရာစစ်ရန်နိုင် ”

ထွန်းနောင်ဦးမှာ စစ်ရန်နိုင်၏စကားကို တလေးတစား မှတ်သားနာယူနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန်နိုင်သည် ဦးဗလအောင် ၏ ဓါတ်ပုံမှတ်တမ်းများကို တစ်ခုခြင်းပြန်၍ ကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူ့အိတ်ထောင်ထဲမှ ဆဲလ်ဖုန်းအသံ မြည်လာသဖြင့် အိတ်ထဲမှထုတ်ကာ နားထောင်လိုက်၏။

“ စစ်ရန်နိုင်ပါ ”

.....

“ အော် . . လင်းနေမင်းပါလား ဘယ်ရောက်နေလဲ ဦးပြေကျော်ထွန်းတို့ ဆီမှာပဲလား ”

.....

“ အေး . . ကောင်းတယ် အဲဒီအတိုင်း ဆက်လုပ် . . ”

.....

“ အေး မင်းပြောတဲ့ အချက်ဟာ စဉ်းစားစရာပဲကွ . . သတိထားပြီး ဆက်ဆံပေါ့ကွာ . . အရေးကြီးတာ . . မင်း ငါတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် အဖြတ်ဖို့ပဲ ပြီးတော့ မင်းအနားမှာ ငါတို့လုံခြုံရေး အဖွဲ့သားတစ်ယောက် နှစ်ယောက်လွှတ်ထားမယ် . . ”

.....

“ စိတ်ချပါ လင်းနေမင်း . . မင်းရဲ့အန္တရာယ်မှန်သမျှကို ဒီအဖွဲ့နဲ့ တွဲပြီးဖြေရှင်းရင် ပြေလည်သွားမှာပါ။ အရေးကြီးတာ ဘာလုပ်လုပ် သတိတော့ ရှိမှဖြစ်မယ် . . ”

.....

“ ကောင်းပြီလေ . . အခြေအနေထူးရင် . . ဒို့ဆီကို ဖုန်းထပ်ဆက်ပါ ဒါပဲ ”

.....

စစ်ရန်နိုင်သည် ဆဲလ်ဖုန်းကို ခလုတ်ပိတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။

“ ဘာလဲ စစ် ”

“ လင်းနေမင်းဆီကပါ . . သူ့ အခု . . ဦးပြေကျော်ထွန်း အိမ်မှာနေတယ် . . အဲဒါ . . သူက ဧကရိနဲ့ ဦးပြေကျော်ထွန်းတို့ ရဲ့ အမှုအရာကို မသင်္ကာဘူး ပြောနေတယ် . . ”

“ ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း ”

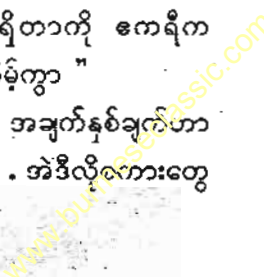
“ ဒီလို မွေးကြီးရဲ့ . . ပြေကျော်ထွန်းကို လင်းနေမင်းက မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘူး . . အဲဒါ ပြေကျော်ထွန်းက သူ့ကို သိနေတယ် ”

“ ဟင် . . ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် . . ပြီးတော့ ဧကရိက သူ့ဆီမှာ ဝိုက်ရှုပစ် မှတ်တမ်းရိုက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိသလဲ အဲဒီအချက်က တစ်မျိုးကြီးပဲဗျ ”

“ ဟင် . . လင်းနေမင်းဆီမှာ ရှိတာကို ဧကရိက သိနေတယ် . . ဟုတ်လား ဘယ်လိုတွေ့ပါလိမ့်ကွာ ”

“ အဲဒါ ပြောတာပေါ့ . . သူပြောတဲ့ အချက်နှစ်ချက်ဟာ တော်တော်စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းတယ် . . အဲဒီလိုကားတွေ တွေ့လာတာ အကြောင်းအကျိုးရှိနေပြီ . . ”

“ ဟင် . . ဟုတ်ပါ . . ဒါ သံသယစကားတွေပဲ ”

“ .ကဲ . . ထွန်းနောင်ဦး ”

“ ပြောပါ . . ဆရာစစ်ရန်နိုင် ”

“ မင်း အဓိကလှုပ်ရှားရမှာက ဧကရီနဲ့ ပြေကျော်ထွန်းကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ . . ဖြစ်နိုင်ရင် ဒေါက်လျှောက်လိုက်စမ်းကွာ ”

“ စိတ်ချပါ ဆရာ ”

“ ကဲ . . ငါ့ကို စာပညားရဲ့ မှတ်တမ်းတွေရပြီလား စုံစမ်းပေးကွာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ထွန်းနောင်ဦးသည် စစ်ရန်နိုင်ထံမှ ညွှန်ကြားချက် ရသည်နှင့် အမှုတွဲအစီရင်ခံစာနှင့် မှတ်တမ်းများကို တစ်ချင်း ပြန်လှန် စစ်ဆေးဖတ်ရှုနေ၏။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ထွန်းနောင်ဦးပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် စောပညား၏ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ များပါလာပြီး စစ်ရန်နိုင်ကို ပေးလိုက်၏။

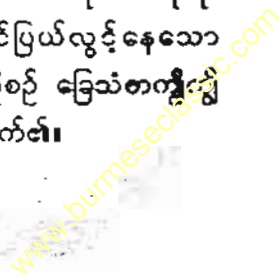
စစ်ရန်နိုင်သည် မှတ်တမ်းဖိုင်ကိုယူရင်း စောပညား၏ လှုပ်ရှားမှု မှတ်တမ်းတင် ဓါတ်ပုံများကို တစ်ကွက်ချင်းကြည့်လိုက် ၏။ အချို့သော ပုံများမှာ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေ၏။ ဘေးစောင်းအနေ အထား၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားများကို တစ်ခုချင်း အသေးစိတ် ကြည့်ရှုရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေလေတော့၏။

အခန်း (၁၃)

သူ့သတိရလာချိန်တွင် မျက်စိနှစ်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဦးဆုံး မြင်လိုက်ရသည်မှာ သက်ကယ်အမိုး ကျိုးတို့ကျဲတပင်ဖြစ်၏။ သူ့ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်နေမှန်းပင် မသိ။

တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲကာ အောက်စိုင်းတစ်ခုလုံး လေးလံနေ၏။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အရောင်ပြယ်လွင့်နေသော စောင်ကြမ်းလေး တစ်ထည်ခြုံထား၏။ ထိုစဉ် ခြေသံစာကျိုး၍ ကြားလိုက်သဖြင့် အခန်းဝဘက်သို့ကြည့်လိုက်၏။

“ ဟော့ သတိရလာပြီလား ”

“ဟင် . . ကျွန်တော် . . ကျွန်တော်ဘယ်ကိုရောက် ”

“ခင်ဗျားတောထဲမှာ ဒဏ်ရာရနေပြီး သတိလစ်နေတာဗျာ အဲဒါ . . ကျွန်တော် ထင်းခုတ်သွားရင်း တွေ့လို့ဒီကို ခေါ်လာရတာ”

“ဟင် . . ဒါဆို ကျွန်တော် . . မ မသေဘူး ”

“ဟာ . . အမှန်တော့ ခင်ဗျားဒဏ်ရာက သေဖို့ပဲရှိတာဗျာ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရွာက ဆေးမှူးက တအားကျွမ်းကျင်တဲ့ လူဗျာ ချက်ချင်း ဒဏ်ရာကို ခွဲစိတ်ပြီး ကျည်ဆံထုတ်ပစ်လိုက် တယ်လေ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျား . . သေဖို့ပဲရှိတယ်ဗျာ ”

“ဟင် . . ကျေး ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ”

“ခုနေရတာ သက်သာရဲ့လား ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . တစ်ကိုယ်လုံးတော့ ရိုက်ထားသလိုပဲဗျာ ဒါပေမယ့် . . ဒဏ်ရာက မနာတော့ပါဘူး ”

“ဟုတ်လား . . ကဲ . . ထလို့ရရင် ထကြည့်လေ . . စားစရာတစ်ခု စားလိုက်ပါဦး ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ထားတယ် ”

သူဖျာပေါ်မှ လူးလဲထလိုက်၏။ ခြေထောက်နှစ်ခုစလုံးက အထိအခံနိုင်လောက်အောင် နာကျင်နေသော်လည်း အားယူရုန်း ထလိုက်၏။

“ကျွတ် . . ကျွတ် ”

“ဖြည်း . . ဖြည်းထလေဗျာ . . ”

ထိုင်နိုင်လာသည်နှင့် သူတို့ ကယ်တင်လာသည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား ကြည့်လိုက်၏။ အသွင်အပြင်ထ

သိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး စုတ်တိစုတ်ဖွားရိုသော်လည်း ကိုလုံးတွေက စေတနာ မေတ္တာ ရိပ်များ ပေါ်ကင်းနေ၏။ စုအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင် ထားရာ စုစာစာနှင့် စားသောက်လိုက်၏။ ထိုစဉ် မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူက

“ခင်ဗျား . . ဒီကိုရောက်တာ တစ်ပတ်နီးပါးရှိနေပြီဗျာ သတိမေ့နေတာဆိုတော့ ကျွန်တော်အတော့်ကို စိုးရိမ်တာ ကျွန်တော်နာမည် တင်ဝင်းပါ . . ခင်ဗျားအမည်ကရာ . . ”

“ထွန်းချိုပါ ”

“အော် . . ကိုထွန်းချိုတဲ့လား နေပါဦး . . ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သနတ်ဒဏ်ရာ ရတာလဲ ”

“လူဆိုးတွေ လိုက်နေလို့ ပြေးရင်းလွှားရင်း ခုလို ခဲလိုက်တာပါ . . ကိုတင်ဝင်း ဒါထက် ဒီရွာကမြို့နဲ့ဝေးလား ”

“သိပ်တော့ မဝေးလှပါဘူး ဆယ်ငါးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ် ”

“ဟုတ်လား ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ . . ခင်ဗျားနေကောင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် ဆိုက်ပို့မှာပါ ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ”

ထွန်းချိုမှာ သူ့ကံကြမ္မာကို သူ့အံ့ဩနေမိ၏။ သူ့ကိုယ်သူ သေလုဟုတွက်ခါ လင်းနေမင်းကို ပြေးခိုင်းခဲ့၏။ ဒဏ်ရာက ဆက်ပြေး၍မရတော့သဖြင့် သစ်ရွက်ကြွေတွေကြား မထမထူနိုင်

ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် သူစိတ်ထဲတွင် သတိတရား အမြဲရှိနေသဖြင့် ရွက်ကြွေများကို ကိုယ်ပေါ်ဖုံး၍ နောက်မှလိုက်လာသည့် လူဆိုးကျွန်တော် လှည့်စားခဲ့၏။

လူဆိုးများ၏ ခြေသံကြားလိုက်သည်နှင့် လူသေကောင် သဖွယ် နေခဲ့၏။ သူ့အနားရောက်လာပြီး သေပြီဟုထင်ကာ ထားပစ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့လူစု ထွက်သွားသည်နှင့် တင်းထားသည့် စိတ်ကိုလျော့ချလိုက်ရာ သူတစ်ကိုယ်လုံး အမှောင်ကမ္ဘာထဲ ကျရောက်သွားသလို ခံစားခဲ့ရ၏။

ထိုအခြေအနေမှစပြီး သူ့သတိမေ့ခဲ့ရာ ယခုတော့ ကံကောင်းထောက်မသွားသဖြင့် အသက်ကယ်မည့်သူ ပေါ်လာကာ ရှင်သန်ခွင့် ရခဲ့လေပြီဖြစ်၏။ သူဦးဆုံး သတိရရလာခြင်း တမ်းတမ်းတမိသည်မှာ သမီးလေး ခက်ခက်ပင်ဖြစ်၏။

ခုချိန်ဆိုလျှင် သမီးလေးဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေပြီ မသိ၊ စိတ်ထဲတွင် သမီးလေးကို အရမ်းအရမ်း တွေ့ချင်နေမိ၏။ သို့သော် သူ့အခြေအနေက မဟန်သေး။ ထိုစဉ် ဇနီးသည် အစစအရာရာ အကြင်နာစိတ်၊ မေတ္တာစိတ်တို့ဖြင့် မိခင်ဆန်ဆန် နေခဲ့သောမပုံ။ သူ့စိတ်အစဉ်တွင် မမူသည် သူတော်တော် လမ်းပေါ်ဖြတ်သန်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။

သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် အမြဲတမ်း ကိုယ်ချင်းစား တရားပြည့်ပြည့်ဝဝနှင့် ဆက်ဆံခဲ့သော ဇနီးသည်၊ ဘုရားတရား မြဲမြံလှပြီး နေ့ညမပြတ် ပရိတ်တရားတော်များနှင့် ဓမ္မလျော် နေသော မပုံ။ ထိုသို့သော ကုသိုလ်ကောင်းများနှင့် လက်ရှိဘာသာ

သည်ဆောင်ဓမ္မလျော်ခဲ့သော်လည်း ယခင်ဘဝဘဝများ၏ အကျိုးပေးကြောင့် အသေဆိုးနှင့် သေခဲ့ရပြီမို့ သူ့ကြွေကြွေကွဲကွဲ ခံစားခဲ့ရ၏။

ကောင်းမှုများ လုပ်နေသော်လည်း အဘယ်ကြောင့် မကောင်းမှုနှင့် နိဗ္ဗိတံခဲ့ရသည်ကို သူ့မစဉ်းစားတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရ၏။ ရှေးဘဝ အကြောင်းအကျိုးပေး ဆိုသော်လည်း၊ ဆိုဘဝ ဘဝ အကြောင်းအကျိုးများကို သူ့ရေရေရာရာ နား မလည်နိုင်ခဲ့၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကောင်းတာလုပ်၍ ကောင်းသည်အ ကျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်ပါ၏။

သို့သော် လက်ရှိကာလ သဘောတရားများ၏ အနှစ် သာရမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေ၏။ မကောင်းမှုကို အားပေးတရား ကျူးလွန်နေကြသော်လည်း ထိုသူတို့၏အကျိုးပေးက သြချ လောက်အောင် ကောင်းမွန်ပြည့်စုံ နေကြသည်ကို သူ့မြင်တွေ့ နေရ၏။

ထိုအခါ မကောင်းမှုလုပ်သော်လည်း ဘာကြောင့် မကောင်းကျိုးတွေ ဖြစ်မလာလဲ . . . ကောင်းကျိုးတွေသာ ဖြစ်လာရသနည်း။ အဆိုပါမေးခွန်းကို သူ့ဉာဏ်မိသလောက် အဖြေရှာသော်လည်း ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် အတိမ္မာသဘောကို တစ်ခွန်းတစ်စပင် မဖတ်ဘူး၊ မမှတ်ဘူးခဲ့၍ အဖြေကို ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ယခုလည်း ဇနီးသည်၏ ဖြစ်စဉ်ကို သူပြန်တောင် မတွေးချင်တော့၊ ထိုစဉ် သူစိတ်ထဲတွင် ဇနီးသည်အလေးသိမ်းဘေး

နံရံပေါ်တွင် သွေးနှင့်ရေးခဲ့သော် စာကြောင်းကို သတိရလာ၏။ သမီးလေး ခက်ခက်ကို သူ့အဆုံးရှုံးမခံလို၊ ယခုလိုသက်စွန့်ဆန်ဖျက် ပြေးလွှားနေရသည်မှာ သူ့ကျီးလည်း မဟုတ်ပါလား တွေးမိလာ၏။

အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပါသော်လည်း အခြေအနေက ပို၍ပို၍ ကျဉ်းကြပ်လာကာ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူ့၏ရှင်သန်မှုကိုပင် ချုပ်ငြိမ်းသွားနိုင်ပါလား တွေးမိလေ၏။ သူ့ဘဝ မချုပ်ငြိမ်းခင်ကလေးတွင် သမီးလေးခက်ခက်နှင့် သူတွေ့ချင်နေမိ၏။ ထိုခံစားချက်ကြောင့် သူ့အသက်ရှင်အောင် ကြိုးစားရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေ၏။

ကိုတင်ဝင်းကလည်း သူ့အပေါ် စေတနာကြီးလှ၏။ အစစအရာရာ ဖေးဖေးမမ ကူညီခဲ့သည်မို့ တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်း သွားသွားလာလာ လုပ်နိုင်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ ရွာထဲဆင်း၍ စနည်းနာခဲ့ရာ ကိုတင်ဝင်း ပြောခဲ့သလို ကားလမ်းနှင့်လည်း ဝေးလှကြောင်း သိခဲ့ရ၏။ ရွာသားအချို့မှာ လည်း သူ့ကို တရင်းတနီးနှင့် ဆက်ဆံလာကြ သဖြင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း ဆွေမျိုးများသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏ ကျန်းမာရေးကိုပြန်၍ ထူထောင်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

သို့နှင့် စိတ်ချရသည့် အခြေအနေအရောက်တွင် ကိုတင်ဝင်း၏ အကူအညီနှင့် အဝေးပြေးလမ်းမဆီသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ကိုတင်ဝင်းမှာ သူ့ကိုရွာတွင် တစ်လနှစ်လနေသွားစေချင်၏။ သို့သော် သူ့မှာ ပြဿနာပေါင်းစုံ ရှိနေသဖြင့် မြို့ကိုမပြန်၍ မပြန်

ထိုပြင် သူ့ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေသော လူစု၏အလိုချင်ဆုံး အရာမှာလည်း လင်းနေမင်းလက်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

သမီးလေး ခက်ခက်ကို သူ့ဘယ်သို့ဘယ်ပုံကြံ၍ ရအောင် ကယ်ရပါမလည်းဟု စိတ်ထဲတွင် အမြဲတမ်းအကြံ ထုတ်ခဲ့၏။ ယခုလည်း ထွက်သာထွက်လာရသော်လည်း အခြေအနေကို မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်နား အသေအချာမသိသေး။

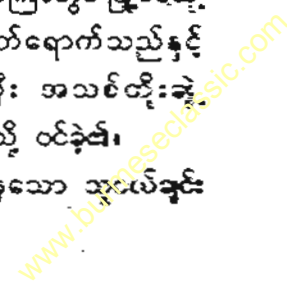
သို့နှင့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် အရောက်တွင် မြို့ဘက်သို့ သွားသည့် အိတ်စပ်ကပ်စံကြီးတစ်စင်ကို ဖမ်းတားကာ တက်ခဲ့၏။ ကိုတင်ဝင်းမှာ သူ့ကိုလက်တပြုပြန်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

စိတ်ထဲမကောင်းလှသော်လည်း အခြေအနေက ငြိမ်နေ၍မဖြစ် သည့်အခြေအနေမို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ ရခြင်းဖြစ်လေ၏။ ကားကြီးပေါ်တွင် ခရီးဝေးစီးခဲ့ကြရသဖြင့် ခရီးသည်များမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် အိပ်ပျော်နေကြ၏။

သူသည် ခုံနောက်တန်းတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်ပြီး နောက်မှိုကိုခေါင်းတင်ကာ မျက်စိမှိတ်၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။

အိတ်စပ်ရက်စံကားကြီးသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် တဝေါဝေါ မောင်းနှင်နေပေရာ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မြို့ဝယ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထွန်းချိုသည် မြို့ဝင်ဂိတ်ရောက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ အလျင်အမြန်ဆင်းလိုက်ပြီး အသစ်တီးဆွဲ တည်ဆောက်ထားသော မြို့သစ်ရပ်ကွက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

သူစိတ်ထဲတွင် မြို့သစ်ရပ်ကွက်၌နေသော သူ့အဖေအဖေ

ဘဿာတို့ သတိရလာ၏။ ဘဿာက တစ်ကိုယ်ရည်တစ်ကာလ လူထို့ကြား တွင်ခုံအလုပ်သမား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘဝကိုပျော်ပျော် နေတတ်သူဖြစ်၏။ သူ့ကိုလဲ ညီအစ်ကိုအရင်းပမာ ချစ်ခင် တွယ်တာသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင်းလည်း အရေးအကြောင်း ကြုံသည်နှင့် သူ့ဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဆေးအပြာရောင် သုတ်ထားသော ပျဉ်ထောင်အိမ် အိမ်ပုလေးရှေ့အရောက်တွင် နာမည်လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ ဘဿာ အပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ .. ထွန်းချို .. ငါဆီလာလည်သလား ”

“ဟုတ်တယ် .. ဘဿာ ”

“လာကွာ တော်ပါသေးရဲ့ ငါအပြင်ထွက်တော့မလို့ကွ ”

“ဟုတ်လား .. တော်သေးတာပေါ့ကွာ .. ငါ့မိ အခက်အခဲကြုံလာလို့ မင်းဆီပြေးလာတာ သူငယ်ချင်း ”

“ဟုတ်လား .. လာကွာ အိမ်ပေါ်တက် ”

နှစ်ဦးသာ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်လိုက် ကြ၏။ ဘဿာကတော့ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲသေး။ သူ့ကြည့်လိုက် လျှင်အမြဲတမ်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် နေတတ်သူဖြစ်၏။

ယခုလည်း သူနဲ့ဘေးထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ရင်း ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ ပြောပြီး ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် သူ့လာရင်းကိစ္စကို အတိုချုံးပြောပြလိုက်၏။

“ဘဿာ ”

“ဘာလဲကွာ .. ပြောပါဦး .. မင်းက ဘာတွေဖြစ်လာ

လို့လဲ ”

“အေးကွာ .. ငါကံကြမ္မာပဲ ပြောရမှာပေါ့ ငါမထင်မှတ်ဘဲ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် ငါနန်းမသက် ဆုံးသွားခဲ့ရတယ်ကွာ .. ပြီးတော့ သမီးလေ ခက်ခက်လဲ လူတစ်စုက ဖမ်းသွားတယ်ကွာ .. ခု ငါ .. ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးနေရတယ် သူငယ်ချင်း ”

“ဟေ .. ဘုရား ဘုရား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ထွန်းချိုရာ မင်း ဝိုက်ရှုစစ်သင်္ဘောကြီးမှာ လုပ်တုန်းလား ”

“မလုပ်တော့ဘူးလေ .. အဲဒီတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ် ကြောင့်ပေါ့ကွာ .. ခုလဲ မင်းဆီကို ငါ ပုန်းလျှိုးဝှက်လျှိုးလာခဲ့ ရတာကွာ .. မင်းဆီမှာ ငါတစ်ညနှစ်ညတော့ နေမယ်ကွာ .. ”

“နေပါကွာ .. မင်းအခက်အခဲ ဖြစ်လာရင် ငါကူညီရမှာ ပေါ့ .. ကဲ ပြောစမ်း ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ စားဖို့သောက်ဖို့ အတွက်တော့ မပူနဲ့ ငါမှာ ဆီအပြည့်ဆန်အပြည့် အေးအေးသာ နေပေတော့ ”

“လောလောဆယ်ငါ အပြင်ထွက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး ဘဿာ အဓိက ငါ ဖုန်းလွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်တယ် ”

“ရပါတယ်ကွာ .. လမ်းထိပ်မှာ ဖုန်းပြောလို့ရပါတယ် အဲဒီအိမ်က လူတွေနဲ့ ငါက အမျိုးတွေကွ ”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို .. ညပိုင်းမှာ ပြောမယ်ကွာ ”

“မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ .. လာ .. ထမင်းစားဖို့နဲ့လဲ ရောက်နေပြီ .. စားရအောင်သူငယ်ချင်း .. တင်းကတော့

ကောင်းကောင်းကန်းကန်း မဟုတ်ဘူးကွ "

" ရပါတယ်ကွာ "

" ကဲ . . ဒါဆို ထကွာ "

နှစ်ဦးသား နောက်ဖေးဖေးခန်းစင်ကာ စားသောက် လိုက်ကြ၏။ ဘာသာမှာ အမြဲတမ်းပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း အရေးကိစ္စနှင့် ကြုံလာသည့်အခါ လေးလေး နက်နက် ဖြစ်လာ၏။ စားသောက်ပြီးသည့်အခါ သူ့ကိစ္စကို စိုးရိမ် ကြီးစွာနှင့် မေးမြန်းလာ၏။

" သူငယ်ချင်း မင်းကိစ္စက အန္တရာယ်တွေရှိနေသလားကွ "

" အေး . . လောလောဆယ်ဆယ် ငါ့အသက်ကိုဖက်နဲ ထုတ်ထားရတယ်။ သူငယ်ချင်း ခုလဲ ငါ့ကိုသေနတ်နဲ့ ပစ်ပြီး သေပြီးထင်လို ပစ်ထားခဲ့ကြတာကွ "

" ဟာ . . ကြောက်စရာကြီး ပါလားကွာ . . မင်းဥစ္စာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မလုပ်နဲ့လေကွာ . . စခန်းတို့ ဂတ်တို့ တိုင်ပါလား "

" မဖြစ်ဘူး ဘာသာ . . ငါ သုံးလေးခါကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ငါ့ကို သူတို့အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေကြတယ်ကွာ "

" ဒါထက် မင်းဖုန်းဆက်မှာ ဘယ်သူဆီလဲ "

" အဲဒီလူစုနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်မလို့ကွာ "

" ဟာ . . မင်းဘဲအစ ဖျောက်ထားပြီးတော့ကွာ . . တော်ကြာ ပြဿနာပေါ်လာလို့ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းနေ ဝှဉ်းစားဦး ထွန်းချီရ "

ပိုးဆပ်ပန်းစာပေ

" အေး . . ဒီလိုတော့လဲ ဟုတ်သားပဲ "

ဘာသာထောက်ပြသည့် ထောက်ကွက်ကြောင့် ထွန်းချီ ငိုငိုတိုင်တိုင် ဖြစ်သွား၏။ သူမသေဘူး သိလိုက်သည်နှင့် ပြဿနာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြုံလာမှာ မလွဲပါခြေ။

သို့သော် သမီးလေးခက်ခက်ကို သူ့စွန့်စွန့်စားစား ကယ်လို၏။ လက်ထဲတွင် စီဒီဒီမရှိသော်လည်း ရှိအောင်ဖန်တီး ပီး သမီးလေးကယ်ထုတ်နိုင်လျှင် ဆိုသောအတွက် သူ့ကိုဖိစီးစိုး မိုးနေ၏။

အမှန်တော့ သူ့အလုပ်က မျက်ကန်းတောတိုးအလုပ်၊ ကံမကောင်းလျှင် အသက်ပါ ပါသွားနိုင်သည့်ကိစ္စ၊ မဖြစ်နိုင်မှန်း မကြံစည်သင့်မှန်းသိသော်လည်း သူ့မျက်စိမှိတ်၍ တိုးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘာသာ၏စကားကို ခေါင်းတခါခါလုပ် ရင်း ငြင်းပစ်လိုက်၏။

" ငါဇာတ်ကို ငါကြည့်ကမယ်ကွာ . . ခုလိုမျှောလိုက် နေရင် အချိန်တွေကုန်တယ်။ သူငယ်ချင်း ပြီးတော့ သမီးလေး ပြဿနာတလဲ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးလေ . . ခုတောင် အသက်မှ ရှင်ပါ့ မလားသမီးကွာကွာ "

" ဟာ . . မင်းဥစ္စာ ငါတောင် ဦးခနာက်ဖျတ်ခနာက် လာပြီကွာ "

" အေး . . ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် မရင်ဆိုလို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွာ . . မင်းပြောသလို ပြဿနာတွေ "

ပိုးဆပ်ပန်းစာပေ

ပွတက်လာမှာတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါဒီလိုပဲ ပုန်းလှို့ ကွယ်လှို့နဲ့ ပြေးလွှားနေရတာ . . မခံစားနိုင်တော့ဘူးကွာ . . ”

“ ဟင် . . . မင်းဘက်က ကြည့်တော့လဲ မှန်ပါတယ်ကွာ၊ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို မလွဲမရှောင်သာရင်တော့ ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွာ . . ဒါပေမယ့် သတိထားဖို့ တော့လိုတယ်နော် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ . . ကဲ . . ငါတို့ဖုန်းသွားဆက် ရအောင် ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ထွန်းချိုမှာ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို စွန့်စားရင်ဆိုင်ရတော့မည်မို့ စိုးစိုးထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေ၏။ အဓိက သူ့ပူပန်သောကဝေ နေရသည် မှာ သမီးလေး ခက်ခက်အတွက်ပင် ဖြစ်၏။

ဇနီးသည်လိုဘဲ . . သမီးလေး သူ့အကြောင့်မြေဇာပင် ဖြစ်သွားမှာကို ဖြစ်နိုင်လျှင် သမီးလေးကို အသက်စွန့်၍ ကာကွယ်ရကာကွယ်ရ သူ့ကာကွယ်ဖို့အသင့်၊ သို့နှင့် ဘာသာ ဆွေးမျိုးများရှိရာသို့ ရောက်လာရာ ဖုန်းပြောသည်နေရာကို သီးသန့်လုပ်ထားသဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်ဆိုနိုင်၏။

ထွန်းချိုသည် သူ့မှတ်မိသော ဖုန်းနံပတ်ကို လှည့်၍တဖက် မှအသံကို နားစွင့်လိုက်၏။ သုံးလေးခါမက ဆက်ကြည့်သည်အခါ တဖက်မှ ဖုန်းကိုလိုက်သည်ကို သတိထားမိ၏။ ထွန်းချိုသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မဟဘဲ . . အသံဗလံကို နားထောင်လိုက်ရာ မော်တော်စက်သံ၊ သင်္ဘောဥသြဆူညံသံများကို ဖုန်းထဲတွင်

ကြားလိုက်၏။ ထိုအသံများကြောင့် သူ စိတ်တွဲဟောင်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံကို သတိရလာ၏။

ထိုစဉ် တဖက်စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ ဘယ်သူလဲကွ . . ပြောလေ ”

.....

“ ဟလို . . ဟလို . . ”

သူတဖက်မှ အသံကိုနားစွင့်ရင်း လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ ကျွန်တော် ထွန်းချိုပါ ”

“ ဘာ . . ထွန်းချို ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ပါတယ် ”

“ မင်း . . မင်းမသေသေးဘူးလား ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ . . ဟို ကျွန်တော်မသေပါဘူးဗျ ဟို ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာ ”

“ ဟိတ်ကောင် ထွန်းချို မင်းငါတို့ကို ဘာပတ်ဦးမလိုလဲကွ ”

“ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . ကျွန်တော်တကယ် ပြောတာပါ ဟို ဟို ကျွန်တော် ကျွန်တော်သမီးလေး . . ”

“ ဟာ . . မင်းသမီးလေး ခုထိ မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းသေး ပါဘူးကွာ . . ငါတို့လိုချင်တာ မင်းဆီမှာ တကယ်ရှိနေပြီဆိုရင် အချိန်မရွေးဘဲ သူငယ်ချင်း ”

“ ဒီကိစ္စ မင်းအရမ်းလာလို့ မပြစ်သေးဘူး၊ ငါတို့ မနက်ဖြန်လောက်ကို မင်းနဲ့အဆက်အသွယ်လုပ်မယ်၊ ဖုန်းနံပတ်

ပြောထား . . .”

“ ဗျာ . . .ဟို ကျွန်တော် ”

“ ဟေ့ကောင် မင်းဉာဏ်များတော့ မကြံနဲ့နော် ”

“ မကြံပါဘူးဗျာ ”

“ ကဲ ဒါဆို ဖုန်းနံပါတ်ပြောစမ်း ”

ထွန်းချိုသည် သူ့ဆက်သွယ်သည့် အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောပြလိုက်၏။ တဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။ ထိုသူ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ကျန်ခဲ့၏။ ဘာသာသတ်ပေးမှသာ သူ့သတိဝင် လာပြီး ဖုန်းချလိုက်ရင်း အိမ်ဘက်သို့ပြန်ခဲ့၏။ အိမ်အရောက်တွင် ဘာသာက သူ့ကိုမေးမြန်းလိုက်၏။

“ ဘယ်လိုလဲကွာ ”

“ မနက်ဖြန်မျှ ဆက်မယ်တဲ့ကွာ ”

“ ဟင် . . . ဘယ်လိုသဘောလဲ ”

“ အဲဒါပြောတာပေါ့ . . . သူတို့ဟာ ငါ့ဆီကပစ္စည်းတစ်ခုကို အရမ်းလိုချင်တာကွာ . . . အဲဒါ ဘာကြောင့် အချိန်ဆွဲနေသလဲ ငါစဉ်းစားလို့ မရဘူး ”

“ ဟုတ်ပါ့ကွာ ”

ထွန်းချိုမှာ တဖက်အဖွဲ့အစည်း၏။ သဘောကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော်ဖုန်းထဲတွင် ကြားလိုက် ရသော အသံဝလံကို သတိထားမိလာ၏။ မော်တော်သံ၊ ဥဩသံ များကြောင့် သူတို့အဖွဲ့တည်ရာမှာ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းပိုင်းမှ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိလာ၏။

ထိုအခြေအနေကြောင့် သူ စိတ်တွဲဟောင်းကြီးကို သတိရလာ၏။ တဖက်အဖွဲ့အစည်းသည် စိတ်တွဲဟောင်းများပေါ် တွင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေးမိလာ၏။ ထိုကြောင့်လည်း ဘာသာကို တိုးတိုးပြောပြပြီး ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ရရာကားငှား၍ ထွက်ခဲ့၏။

ဆိပ်ကမ်းအရောက်တွင် ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်ရာ လှေတစ်စင်းနားသို့ ကပ်၍ ဈေးညှိရင်း မေးလိုက်၏ သူ့အမေး စကားကို လှေသမားက ချက်ချင်းပြောပြနိုင်သဖြင့် နှစ်ဦးသား လှေတစ်စီးနှင့် ပင်လယ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

လှိုင်းလေငြိမ်ကာ ရာသီဥတုများ အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေ၏။ လှေသမားကြီးသည် ပင်လယ်ထဲ အမြဲတမ်းသွားလာလှုပ်ရှားနေ သည်မို့ စိတ်တွဲဟောင်းကြီးရှိသည့် နေရာသို့ လှော်ခတ်လာရာ မှောင်ရိပ်သန်းစအချိန်တွင် တွဲကြီးကိုမြင်လိုက်ရ၏။

ထွန်းချိုသည် လှေထိုးသမားကို ပိုက်ဆံပိုမိုပေးလိုက်ပြီး တွဲနားသို့ ရေစီးအတိုင်းမော့၍ ကပ်ခဲ့ပြီး ကျောက်ဆူးကြိုးကို တွယ်ကာ စိတ်ကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။ ကုန်းပတ်ဘေးတလျှောက် မှောင်မိုက်နေသော်လည်း အထဲတွင်မီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူသည် မှောင်ရိပ်ခိုကာ တွဲကြီးထဲသို့ နောက်ဘက် မလွယ်ပေါက်မှဝင်ခဲ့ရာ စိတ်ဝမ်းပိုင်းတွင် မီးရောင်လင်းနေသည် တို့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ အမှောင်ရိပ်ခို၍ လှေကားအတိုင်းတစ်ထပ်ဖွင့် ဆင်းသက်ခဲ့ရာ အောက်ဆုံးအထပ်သို့ အရောက်တွင် သေနတ်ချိန်၍ စောင့်ဆိုင်းနေသော် လူနှစ်ဦးနှင့် မက်ပင်

တိုးမိလေတော့၏။

“အော် . . ရောက်လာပြီဗျို့”

“အော် အထူးညွှန်သည်ကြီးပါလား . . ဆရာ ပြောတဲ့ စကားက မှန်လိုက်တာဗျာ . . လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ တကယ်လာပါလား ကဲ . . အထဲကို ကြွပေတော့ ထွန်းချို့”

“ဟင်”

ရုတ်တရက်မို့ ထွန်းချို့ပြန်လှည့် ချိန်မရတော့၊ သေနတ်နှစ်လက်သုံးလက်နှင့် အသင့်ချိန်ရွယ်ထားပြီမို့ . . သူမလှုပ်ဝံ့တော့ဘဲ . . သူတို့ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့လိုက်ခဲ့၏။

စိဘီဝမ်းငိုက်အတွင်းတွင် အခန်းများကျကျနန ဆောင်လုပ်ထား၏။ တစ်ခုသော အခန်းကျယ်ကြီးထဲအရောက်တွင် သူကိုနောက်ကျော်ခိုင်း၍ ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တွေးလိုက်၏။

“ကိုထွန်းချို့ ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင် . . ဟင် . . ခင်ဗျားက အရမ်းလောတာပဲထိုး ခင်ဗျားသမီးလေး မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူးဗျာ . . ထဲဘယ်မှာလဲ စိဒီဒစ်”

“ဟို . . ကျွန်တော်ဆီမှာ”

“ဉာဏ်တော့မများနဲ့နော် . . ဒီနေရာမှာ ဉာဏ်များထို့မရဘူးဆိုတာတော့ နားလည်စေချင်တယ်”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီ . . ဒီမှာပါ . .”

“ယူခဲ့စမ်းကွာ”

သူဘေးမှလူသည် စိဒီဒစ်ကိုယူ၍ ကျောခိုင်းထိုင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံ ပေးလိုက်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ထွန်းချိန်ထံမှ စိဒီဒစ်ကို ယူကြည့်လိုက်ပြီး အော်ကြီးမာစွာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ထွန်းချို့ မင်းက ငါတို့ကို ကလေးတွေများ အောင်းမေ့နေသလားကွ . . တော်တော်နောက်တဲ့ ကောင်ဘဲ”

“ဗျာ”

ထွန်းချို့မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အသံကြောင့်တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွား၏။ တကယ်လည်း သူပြောင်လိမ်ပြီး အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတော့ သူ့မျက်နှာရဲလုပ်ရပ်က သူ့ကိုကြိုးနှင့် တုပ်လိုက်ကသလိုပင်။

ထိုစဉ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ကြောက်စရာကောင်းလှသော အသံကြီးပေါ်လာ၏။

“ကဲ . . ငါတို့ဆီ ပဉ္စလက်ဆရာကြီး လာလုပ်တဲ့ ဆရာထွန်းချို့ကို ပုံစံမပေးခင် . . လောလောဆယ် ထိန်းသိမ်းနေစခန်းထဲ အနားယူဖို့စီစဉ်ကွာ . . ပြီးမှ ငါစိစဉ်မယ် . . လောလောဆယ် ငါမှာ ကိစ္စရှိသေးတယ်ဟေ့ . . ကဲ အသစ်ခေါ်သွားစမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဘေးမှ လူနစ်ဦးသည် သူ့ကိုအကြမ်းပတမ်းဆွဲခေါ်ကာ အနောက်ဘက် အခန်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားပြီး မီးရောင်ဝါ ယော်ယော်လေး ထွန်းထားသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲ လှောင်ပိတ် လိုက်လေ၏။

“ ဘယ်သူလဲ ”

“ အား ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျုပ် ကျုပ်ကိုလွတ် လွတ် ပေးကြပါ ”

“ ဟင် ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တုံးလုံးကြီးလဲကျနေသော လူတစ် ယောက်၊ မှုန်မှုန်ဝါးဝါးမို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမသိ၊ ထိုစဉ် လဲကျနေ သူသည် ပြည်းဖြည်းချင်း လူးလဲထလာရာ ထွန်းချိုက လေသံ တိုးတိုးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ ကျွန်တော်ကိုလဲ . . သူတို့ဖမ်းထားကြတာဗျ ”

“ ဟင် . . မောင်ရင် . . ဘယ်သူလဲ ”

“ ကျွန်တော် နာမည် ထွန်းချိုပါ . . ဝိုက် ရုပ်စံ သင်္ဘောပေါ်မှာ ချိမ်ကွတ်စ် လုပ်ခဲ့သူပါ ”

“ အော် . . ချိမ်ကွတ်စ် ထွန်းချိုကို ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ပါတယ် . . ဒါနဲ့ ဦးက ”

“ ကျုပ် နာမည် . . ဗလအောင်ပါ ”

“ ဗျာ . . ဦးဗလအောင် ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ . . မောင်ရင်သိလို့လား ”

“ ဟို . . သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦး . .

ဦးဗလအောင် မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ် . . သူတို့ကျုပ်ကို ဖမ်းဆီးထားကြတာ နှစ်ပတ်နီးပါးရှိနေပြီ အစာရေစာလဲ မဝတဝကျွေးထားကြတယ်။ သူတို့ကျုပ်ကို ဘယ်အချိန် သက်ပစ်ကြမလဲ မသိပါဘူး . . အပြင်မှာလဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်းမှန်း မသိပါဘူးကွယ် ”

“ ဗုဒ္ဓေါ . . ဦး . . ဦးဟာ တကယ် ဦးဗလအောင် အစစ်လားဟင် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် . . ဘာလဲ မောင်ရင်က ကျုပ်ကို မယုံလို့လား . . အင်း သူတို့က ကျုပ်ကို ဝိုက်ရုပ်စံသင်္ဘောပေါ်တို့ စပိဘုတ်နဲ့ အသွားမှာ ဖမ်းလိုက်ကြတာ ဘာလုပ်ကြမှန်းလဲ မသိဘူးကွယ် . . ”

“ ဘုရား ဘုရား ဒါဆို ဟို . . မှား မှားကုန်ပြီထင်တယ် ”

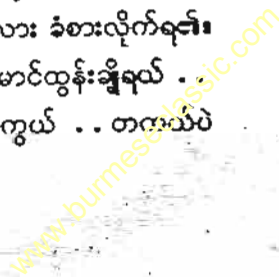
“ ဟင် . . ဘာမှားတာလဲကွဲ့ ”

“ ဟို . . ဒီ . . ဒီလိုပါဦးရယ် ”

ထွန်းချိုသည် သူ့ကြိုဆိုခဲ့ရသော အဖြစ်များကို အသေး စိတ် ပြောပြလိုက်ရာ ဦးဗလအောင်မှာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သူ တသသနှင့် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရသော ‘ သည်ဝေါလ် စတား ’ ကုမ္ပဏီကြီး ပျက်စီးသွားပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် နှလုံးသားတွေ ပေါက်ကွဲ လွင့်စင်သွားပြီလေလား ခံစားလိုက်ရ၏။

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ရဲ့လား မောင် မောင်ထွန်းချိုရယ် . .

ဦးတော့ ဘယ်လိုမှကို နားမလည်တော့ဘူးကွယ် . . တကယ်ပဲ အဲဒီလူဟာ ဦးနဲ့ပုံစံတူနေသလား ”

“ဟာ . . . အဲဒါတော့ မလွဲဘူးဦးရယ် . . . ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ ပထမတော့ အံ့ဩနေမိတယ် . . . ဒါပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေက ဘယ်အဖြစ်အပျက်တွေပါ ဦး၊ ပြီးတော့ ဦးရဲ့သား လင်းနေမင်းခမျာမှာလဲ . . . အဲဒီလူစုကြောင့် တဖြော တည်းပြေးနေပြီလေ . . .”

“ဟင် . . . ကိုလင်းတော့ ဒုက္ခပါလား . . . သားက လူအေးလူရိုးပါကွယ် . . . ဖအေအပေါ်လည်း အရမ်းကိုရိုသေတဲ့ ကလေးပါ . . . ပြီးတော့ ဦးလုပ်ငန်းနဲ့လဲ သူ ဘယ်လိုမှပတ်သက် နိုင်စရာမရှိပါဘူး . . . ဒုက္ခပါပဲ . . . သားကိုသူတို့အသက်ရှင်ခွင့် ပေးမှပေးကြပါ့မလား . . . ဘုရား ဘုရား ”

ဦးဗလအောင် ကြေကြေကွဲကွဲစကားကြောင့် ထွန်းချိုမှာ ကရုဏာသက်မိ၏။ အမှန်မတော့ တစ်ချိန်လုံး သူ့ ဦးဗလအောင်ထံ သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်ထားသော လူယုတ်မာကြီး တစ်ဦးဟု အမြင်မှားခဲ့မိ၏။ စီးပွားရေးလောက ဟန်နှင့်လိမ် ညာလှည့်ဖျားနေသော ဒုစရိုက်သမားကြီးဟု မြင်ခဲ့မိ၏။

သို့သော် တကယ်တမ်းတွေ့ကြုံလာရသော အခြေ ကြောင့် သူ့သိခဲ့ရသော ဦးဗလအောင်မှာ ဦးဗလအောင်အစစ် မဟုတ်ပါလား သိခဲ့ရလေရာ . . . နောင်တကြီးစွာရခဲ့မိ၏။

ထို့ပြင် ဖခင်ကြီးအပေါ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံထား ကွယ်ခဲ့သော လင်းနေမင်း၏ စိတ်ဓါတ်ကို တစ်ချိန်က တဏှ သန်လွန်းလှသည်ဟု ထင်ခဲ့မိ၏။

ယခုတော့ လင်းနေမင်း၏ ပြောင့်မတ်သောသဘောထား

နှင့် ဖခင်ကြီးအပေါ် ယုံကြည်ခဲ့မှုကို သူ့စော်ကားမိသလို ပြစ်ခဲ့၏။ သူ နောင်တကြီးစွာနှင့် တွေးတောမိနေစဉ် ဦးဗလအောင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ ဒါဆို ဒီကိစ္စ တစ်ယောက်ယောက်က အတွင်းလူနဲ့ ပေါင်းပြီးလုပ်လိုက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

“ ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦး ”

“ ဒီလို . . . မောင်ထွန်ချိုရယ် တကယ်တော့ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့က ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ဆိုပြီး ထားခဲ့ကြတာ . . . ဖျားပတဲ့နေရာတောင် အနီးကပ်မှ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြတာကွ . . . အင်း တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းလှတဲ့ လူတွေပါလား ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ဦး . . . ပြီးတော့ ဦးရဲ့မိတ်ဆွေရွှေနေကြီး ဦးမိုးဘကျော်ရော . . . ပြီးတော့ သင်္ဘောပေါ်ပါလာတာတဲ့ အဖွဲ့သာတွေအားလုံး ဒူတို့လှုပ်ကြဲလှုပ်ကြဲပြီ ”

“ ဘာ . . . ဘုရား ဘုရား . . . ဒုက္ခပါလား ”

“ နောက်ဆုံး သူတို့သင်္ဘောကြီးကိုပါ . . . မိုင်းခွဲပြီး မြှုပ်လိုက်ပြီဗျ . . . ”

“ ရက်စက်လိုက်ကြတာကွယ် . . . လုပ်ပါစေ . . . ဒါဟာ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ ဒါ ကံကြမ္မာရဲ့ သဘောတွေပါ ဖျတ် ချိန်တန်လို့ ပျက်ရတယ်ပဲ သဘောထားရတော့မှာပေါ့လေ ကျွတ် ထွတ် . . . ကျွတ်ကျွတ် . . . အင်း လောဘ လောဘစိတ်ဟာ ကျွတ် ကြီးကို ပြာကျသွားစေနိုင်တယ် ဆိုတာ တကယ်မှန်ပါလား ”

ဦးဗလအောင်စကားတွေကြောင့် ထွန်းချိုလောကကြီး၏

အံ့ဩဘွယ်ရာ ဆန်းကျယ်လွန်းလှသည့် လူသဘော လူမနော်ကို သိလာရ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ၊ တစ်မြို့နှင့် တစ်မြို့၊ တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ၊ ခိုက်ရန်ဒေါသကြီးစွာနှင့် နောက်ဆုံး ရန်ပွဲ စစ်ပွဲတွေဖြစ်ခဲ့ရသည်မှလည်း လောဘစိတ် ကြောင့်ဆိုသည်ကို သူ့နားလည်ခဲ့ရ၏။

ထိုအခြေအနေကြားတွင် မြေဇာပင်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ သူတို့မိသားစုပင် ဖြစ်လေ၏။ ရင်ထဲတွင် ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားလောင်ကျွမ်း နေရ၏။

“ ဦးရယ် . . ဦးတို့ပြဿနာကြားမှာ မြေဇာပင်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ကျွန်တောတို့ မိသားစုပါပဲ ”

“ ဟင် . . ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ကွယ် ”

“ ဒီလို ဦးရဲ့ ”

သူ သူ့အဖြစ်ကို ကြေကွဲစွာနှင့် ပြောပြလိုက်ရာ ဦးဗလအောင် စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်နေ၏။ မဆီမဆိုင်ကြားညွှန် ခဲ့ရသော သူတို့မိသားစုအပေါ် ဦးဗလအောင် စိတ်မကောင်း ကြီးစွာဖြစ်မိ၏။

“ အို . . အစစ်ပဲ . . မောင်တို့မိသားစုက ကြားဝင်ခံလိုက်ရသလိုပါလား ”

“ ဟုတ်တယ်ဦး . . ခုဆို ကျွန်တော်သမီးလေးဘယ်ဘယ်ရောက်နေပြီမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော်သူတို့ လက်ထဲ အသေခံလို့ အဖြစ်ဘူးဦး . . ကျွန်တော် လွတ်အောင်ကြိုးစားရမယ် ”

“ အေး . . ဟုတ်တယ် ဒါ မှန်ကန်တဲ့ ဖခင်တစ်ဦးရဲ့ သူ့ရဲ့ကောက်စိတ်ဓာတ်ပဲကွ . . အော် နေဦး မင်းဒီအနားတိုးစမ်း ကွာ ”

“ ဟာ ”

“ အနားတိုးလေကွာ ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ”

သူ ဦးဗလအောင်နားသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့ခဲ့၏။ ဦးဗလအောင်သည် ဘေးဘီကိုတစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရင်း လေသံ တိုးတိုးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ ငါအိပ်တဲ့ ကောက်ရိုးပုံအောက်မှာ ရေသံတွေ ကြားနေရတယ်ကွ . . ဧကန္တ ကောက်ရိုးပုံမရှိရင် အံ့ဖုံးတံခါးတွေ ဘာတွေရှိနိုင်တယ် ထင်တယ် ”

“ ဟင် . ဟုတ်လား ”

“ တကယ်ပေါ့ကွာ ”

“ ဒါဆို . . ဦး ခဏဖယ်ကြည့်မယ်လေ ”

ဦးဗလအောင်သည် ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှ ဖင်ဒရွက်ဆွဲ၍ ရွှေပေးလိုက်၏။ ထွန်းချိုသည် ကောက်ရိုးပုံကိုဖယ်၍ ကြမ်းပြင်ကို စမ်းကြည့်ရာ ဂျပလက်ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂျပလက်သည် သံချေးတွေအတော်ကလေး ကိုက်နေပုံရသဖြင့် အားထုတ်ဖုတ် ညှစ်၍ ဖွင့်ကြည့်၏။

လက်ထိပ်ဖျား သွေးခြေဥလာသည် အထိ မရမတ ဖွင့်ကြည့်ရာ ‘ ချောက် ’ ဟူသောအသံနှင့်အတူ အံ့ဖုံးတံခါး

ပွင့်သွားတော့၏။

“ ဟာ .. ပွင့်သွားပြီ .. ဦးရဲ့ ”

“ ဟင် .. ဟုတ်လား .. ဒါဆို မင်းဆင်းကြည်စမ်း ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ကဲ .. မြန်မြန်မလေ့လာ ငါ့ကိုင်းထားမယ် ငါ့ခြေထောက် တွေ သိပ်မကောင်းတော့ဘူးကွ .. ”

“ မပူပါနဲ့ ဦးရာ .. ဟိုမှာ ချိတ်ထားတဲ့ တာရာခွေကြီး တွေကိုကြည့်စမ်း ”

“ ဟင် .. အဲဒါ ”

“ အဲဒါကြီးတွေနဲ့ .. ကူးလို့ရရင် ကူးကြည့်တာပေါ့ ”

“ ဒါဆိုလဲ .. သတိထားလုပ်ကွာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ထွန်းချိုသည် အံ့ဖုံးတံခါးကို ဆွဲမကာ အောက်သို့ ဝင်လိုက်၏။ လှေကားထစ်သဖွယ် လုပ်ထားသော သံမရိန်ကြီး များကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းတွယ်နင်း၍ ဆင်းခဲ့ရာ ဟင်းလင်းပွင့်နေသော ပင်လယ်ပြင်ကို ရှစ်ပေနီးပါးခန့်မြင့်သော နေရာမှ တွေ့လိုက်ရ၏။

စိတ်တွဲအောက်တွင် စီးဝင်နေသော ပင်လယ်စီးချောင်း ဝင်ပေါက်ကို သူ့ရှာဖွေလိုက်ရာ အရှေ့ဘက်ထောက်မှ စီးဆင်း နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အခြေအနေက ခက်ခဲသော်လည်း ကြိုးစားလျှင် လွတ်မြောက်နိုင်သည်ဟု တွေးမိ၏။ ထိုထွက်ပေါက်မှ လွတ်မြောက်

အောင် ရုန်းထွက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အပေါ်သို့ မြန်တက်ခဲ့၏။

“ ကဲ .. သွားကြမယ် ဦး .. ကျွန်တော်တို့ ခုလိုနေရင် သူတို့လာပြီး ဒုက္ခပေးမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်တို့သေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဦးကိုတွဲပြီး ဆင်းမယ် မရရအောင် ထွက်မယ် .. ”

“ ဟင် .. ဖြစ် .. ဖြစ်ပါ့မလားကွာ ”

“ ဖြစ်ပါတယ် ဦး .. အရေးကြီးတာ သတ္တရှိဖို့ပဲ .. ကဲ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး ကျွန်တော်တို့ ပြေးကြစို့ ”

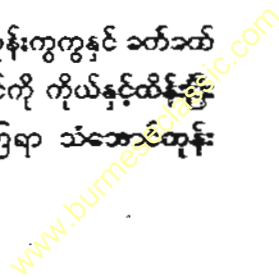
“ ဒုက္ခပါပဲ .. ငါ့ခြေထောက်တစ်ဘက်က မကောင်းတော့ ဘူးကွ ”

“ ရပါတယ် .. ကျွန်တော် ထမ်းပိုးပြီး ခေါ်ပါ့မယ် .. ယုံယုံကြည်ကြည် လိုက်ခဲ့ပါဦး ”

“ ကဲ .. ဒါဆိုလဲ သွားမယ်ကွာ ”

ဦးဗလအောင်သည် ထွန်းချိုကိုအမှီပြု၍ ထရပ်လိုက်၏။ နှစ်ဦးသား သံတိုင်များတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော တာယာကြီးနှစ်ခုကို ယူလိုက်၏။ ထိုနောက် အံ့ဖုံးတံခါးကိုမကာ ရွှေဆုံးမှ ထွန်းချို ဆင်းခဲ့၏။

သူ့နောက်မှ ဦးဗလအောင် ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ခက်ခက် ခဲခဲဆင်းလာ၏။ ထွန်းချိုသည် ဦးဗလအောင်ကို ကိုယ်နှင့်ထိန်နှိပ် လှေကားထစ်များပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ဆင်းခဲ့ကြရာ သံဘောင်ထုန်း ပတ် ကြီးပေါ်ရောက်လာ၏။

“ ဟာ . . မြင့်လှချည်လား ”

“ မမြင့်ပါဘူး . . မကြောက်ပါနဲ့ဦး . . နေဦးနော် ”

ထွန်းချိုသည် တာရာကြီးများကို လေမူတ်သွင်းလိုက်၏။ နှစ်ခုစလုံး တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိလာသောအခါ ဦးဗလအောင်ကို တစ်ခုပေးလိုက်ပြီး သူတစ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ကုန်းပတ်ကြီး ပေါ်မှ ရေထဲသို့ ဝုန်ကန်ခွန်ချခဲ့လေ၏။

ဦးဗလအောင်မှာလည်း ပေါက်သည့်နဖူးမထူးတော့ပြီဟု တွေး၍ တာယာကြီးကိုဖက်ခါ ရေထဲခွန်ချလိုက်၏။ ထွန်းချိုသည် ရေပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် တာယာကြီးကို ကိုယ်တွင်စွပ်လိုက်ပြီး ဦးဗလအောင်ကို စောင့်နေ၏။

ဦးဗလအောင်သည် တာယာကြီးကိုဖက်ရင်း တအိအိနှင့် မျောပါလာ၏။ အနားရောက်သည်နှင့် လက်ဖြင့်လှမ်းဆွဲကာ ရေစီးဝင်ပေါက်ဘက်သို့ ကူးခဲ့ကြ၏။

“ သတိထားဦး . . ရေစီးသန်နေတယ် ”

“ အေး အေး ”

“ လာ လာ ခေါင်းငုံ့ဝင်မယ် ”

“ အေး အေး ”

နှစ်ဦးသား ရေစီးပေါက်ဝအရောက်တွင် ခေါင်းငုံ့ပြီး အပြင်ကို လျှိုထွက်လိုက်ကြ၏။ ကြယ်ရောင်လရောင်တို့နှင့် တောက်ပနေသော ကောင်းကင်ကြီးကို မြင်ရသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြ၏။

ထွန်းချိုသည် ဦးဗလအောင်၏ တာယာကိုလက်တစ်ဘက်

ဆွဲရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရေစီးအတိုင်းကူးခတ်ခဲ့၏။ လရောင်ပြင်းပြ မျက်မျက်အောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦး အချိန်ကြာ မြင့်စွာ ကူးခတ်ခဲ့၏။ ဦးဗလအောင်မှာ ရေထဲတွင် ကြာမြင့်စွာစိမ်နေရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းတုန်လာ၏။

“ သတိထားနော် . . ဦး ”

“ အေး အေးပါကွယ် . . အားတင်းထားပါတယ် ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့နှစ်ဦး စိတ်တွဲကြီးနှင့် ဝေးလာ၏။ ထိုစဉ် စပိဘုတ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရေထဲအတင်း ထိုးငုပ်ခဲ့ကြ၏။

စပိဘုတ်မှာ သူတို့ဘက်လာသည်မဟုတ်ဘဲ စိတ်တွဲကြီး ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချဉ်းကပ် အွားနေသဖြင့် နှစ်ဦးသား ငုပ်လျှိုးနေရာမှ ပင်လယ်ပြင်ပေါ် တက်ခဲ့ကြ၏။

“ အား ”

“ ဝူး . . အား ”

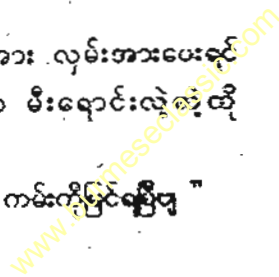
“ ရရဲ့လား ”

“ ရ . . ရပါတယ်ကွာ . . ဟို အေး အေးလှတယ် ”

“ တောင့်ထား ဦးရေ ”

ထွန်းချိုသည် ဦးဗလအောင်အား လှမ်းအားပေးရင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ မီးရောင်လဲ့လဲ့ထွေ ထွေ မြင်လိုက်ရ၏။

“ ဟာ . . ဟို ဟိုမှာ ကမ်း . . ကမ်းကိုမြင်ရပြီဗျ ”

“ဟင် . . ဘယ်မှာလဲ ”

“ဟိုမှာလေ . . မြင်လား ”

“ဟာ . . အဟုတ်ပဲကွာ . . ကူး ကူး ”

နှစ်ဦးသား အားတက်သရော ဖြစ်သွားကြ၏။ တာယာကြီးကိုဖက်၍ ဝမ်းသာအားရကူးခတ်ခဲ့ကြ၏။ ပို၍ပို၍ ခွန်အားတွေ ပြည့်လာကြသလိုပင်၊ ရေစီးကိုဖြစ်၍ ကန်လန်ကူးခဲ့ရသည်မို့ ခက်ခဲလှသော်လည်း ခက်ခဲလှသည်ဟု မထင်တော့၊ မောပေမယ့် ရောက်ချင်ဇောက ပြင်းပျနေ၏။

သို့နှင့် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် မီးရောက်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာရ၏။ သူတို့ကူးခတ်နေသည်မှာ ဆိပ်ကမ်းအပန်းဖြေ ရိပ်သာဘက်ဖြစ်နေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး အားတက်လာကြကာ တဝန်းဝန်းကူးခတ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုရေစီးကလည်း ပို၍သန်လာသဖြင့် မနည်းကြီး ဇွဲခတ်၍ကူးခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံး ပေဒါအုပ်များကြားမှ ဖြစ်ခါကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

“အား . . လွတ်ပြီ . . ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ . . ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ ”

ဦးဗလအောင်မှာလဲ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် မှောက်ခုံကြီး လှဲချရင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေ၏။ နှစ်ဦးစလုံး ဝမ်းသာလွန်းလှ၍ တော်တော်နှင့် မထနိုင်ကြ၏။

တအောင့်မျှအကြာတွင် နှစ်ဦးစလုံး သဲပြင်ပေါ်မှထကာ ပေကျဲနေသည့်သဲများကို ဆေးကျောလိုက်ပြီး သောင်ခုံအတိုင်း

လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် ဦးဗလအောင်မှာ ဒိုက်ဒိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေ၏။

“ဦး . . ရရဲ့လား ”

“အေး . . ဟို ချမ်း ချမ်းနေပြီကွ ”

“ဘယ်ကို သွားကြမလဲ ”

“ထွန်းချိုစကားကြောင့် ဦးဗလအောင်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေရာမှာ ခေါင်းမတ်လာ၏။”

“ဟာ . . ဟုတ်ပြီ . . ဒီနားမှာ ငါ့တပည့် စိုးမော်ရှိတယ်။ သူက စပိဘုတ်အငှားဆိုင် ဖွင့်ထားတာကွ လာ လာ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ”

နှစ်ဦးသား သောင်ပြင်ကိုဖြစ်၍ လျှောက်ခဲ့ကြရာ အုန်းပင်များ၊ ခနီပင်များကြားထဲ ရောက်လာ၏။ အမောဖြေလိုက်၊ လျှောက်လိုက်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ မီးရောင်များ လင်းထိန်နေသော တစ်ထပ်တိုက်ပုအရှေ့သို့ ရောက်လာကြ၏။

“စိုးမော် . . စိုးမော်ရှိလား ”

“ဘယ်သူလဲ ”

“ငါတို့ပါကွ . . ”

ပိတ်ထားသော တံခါးပွင့်လာပြီး အရပ်ပုပုပြတ်ပြတ်နှင့် လူတစ်ဦးထွက်လာ၏။ မျက်နှာလေးထောက်စပ်စပ် မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းပွပွနှင့် အကျည်းတန်လှ၏။

ထိုသူကိုမြင်သည်နှင့် ဦးဗလအောင်က လေသံတိုးတိုးနှင့် ခေါ်လိုက်၏။

“ စိုးမော် . . . ဟေ့ကောင် စိုးမော် ငါပါကွ . . . ဗလအောင် ပါကွ . . . ”

“ ဗျာ . . . ဆ . . . ဆရာကြီး ”

“ အေး ဟုတ်တယ် ”

“ လာ . . . လာဆရာကြီး ”

နှစ်ဦးသား အိမ်ထဲကို တပျာကရာ ဝင်လိုက်ရ၏။ စိုးမော်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝလှသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင် ပရိဘောများကို သပ်ရပ်စွာ ဆင်ယင်ထား၏။

သူတို့နှစ်ဦးကို မြင်သောအခါ စိုးမော်မှာ ပါးစပ် အဟောင်း သားဖြစ်နေ၏။

“ ဆ ဆရာကြီး ညကြီးမင်းကြီး ရေကူးနေတာလား ”

“ ဟာ . . . ဒီကောင် ပေါက်တီးပေါက်ရှာကွာ . . . ဘယ်က ရေကူးရမှာလဲကွ . . . ”

“ ဗျာ . . . ဒါ ဒါဆို ”

“ အဲဒါတွေနောက်မှ မေးကွာ . . . လောလောဆယ် မီးဖိုကွာ ”

“ ဟင် ”

စိုးမော်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံး အိမ်ရှေ့ခန်း ခေါင်းရင်းပိုင်းတွင် ဥရောပစတိုင်း အုတ်ကြပ်မီးဖို လေးရှိ၏။

စိုးမော်သည် ချက်ချင်းပင် ခွဲစိတ်ထားသော ထင်း ပေါက်များကို ထည့်၍မီးဖိုလိုက်ရာ အခန်းထဲသို့ အပူငွေ့များ

တချိန်ချိန်ဝင်လာ၏။

စိုးမော်သည် အိမ်ခန်းထဲဝင်ကာ အင်္ကျီ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ သဘက်များကို ယူလာ၏။

“ ကဲ . . . ဆရာကြီးတို့ လဲလိုက်ပါဦး ”

“ ပေးစမ်းကွာ ”

နှစ်ဦးသား ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကိုချွတ်ခါ ရေစင်စင်သုတ်လိုက်ကြပြီး အဝတ်အစားများ လဲလိုက်ကြ၏။ ပြီးသည်နှင့် မီးလင်းဖိုနား၍ ထိုင်ခုံတွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် စိုးမော်သည် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ကဖီနှစ်ခွက်နှင့် ထောပတ်သုတ်ထားသော ပေါင်မုန့်များယူလာ၏။

“ ကဲ . . . စားလိုက်ပါဦး ဆရာကြီး ”

“ ကျေး . . . ကျေးဇူးပဲကွာ . . . ”

သူတို့နှစ်ဦးမှာ ရေထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကူးခတ်ခဲ့ ရသဖြင့် မောဟိုက်စာဆောင်နေကြရာ စိုးမော်ချပေးလာသော ကာဖီနှင့်မုန့်များကို အားဝါးတရ စားသောက်လိုက်၏။ စိုးမော် သည် သူတို့နှစ်ဦး ဆာလောင်နေမှန်းသိ၍ ကြက်ဥပေါင်မုန့် ကြော်အား ယူလာပြန်၏။

“ ကဲ . . . ဆရာကြီးတို့ စာနေပုံပဲ . . . ဒါလဲ စားပါဦး ”

“ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ စိုးမော်ရာ ဒုလို ငါအခက်အခဲ တွေနေတုန်း မင်းကူညီတာ မမေ့ပါဘူးကွာ ”

“ ရပါတယ် ဆရာကြီးရယ် . . . ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်မှာ အံ့များကြီးရှိပါတယ် . . . ဒါထက် ဆရာကြီး ”

“ ဘာလဲကွ ”

“ ဟို ဆရာကြီးက သည်ဝေါလ်စတားကို ဖျက်သိမ်းရောင်းချပြီး မြို့ကထွက်သွားပြီလို့ ကျွန်တော်သိခဲ့ရတာ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာကြီးရယ် .. ”

“ အဲဒါတွေ မေးမနေနဲ့ကွာ .. ပြဿနာက အတော့်ကို ရှုပ်နေတယ်။ ဒါထက် ဒီမှာ ဘယ်သူရှိသေးလဲ ခင်လေးဧတို့ရော ”

“ အော် .. သူတို့သားအမိ ရန်ကုန်က အစ်မဆီ သွားလည်ကြတယ်လေ အဲဒီမျှာ တစ်လလောက် ကြာမယ် ပြောတယ် ”

“ ဟင် .. ဒါဆို မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး ”

“ ကောင်းတယ် ငါတို့ ဒီမှာရှိတာကို တယ်သူ့မှ မသိစေချင်ဘူး စိုးမော်ရာ .. ဖြစ်နိုင်ရင်း မင်း နှုတ်လုံစမ်းပါ။ ”

“ စိတ်ချပါ ဆရာကြီး .. ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲသာ ပြောပါ ”

“ အေး .. လောလောဆယ် ငါ စခန်းရုံးက ထွန်းနှောင်ဦးနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ချင်တယ် .. မင်း .. ငါဆီ ရအောင်ခေါ်လာနိုင်မလား ”

“ ဖြစ်ပါတယ် ဆရာရယ် .. ခု ခေါ်ပေးရမလား ”

“ ကောင်းတယ်ကွာ .. ဖြစ်နိုင်ရင်း မင်းခုချက်ချင်း စီစဉ်ပေးကွာ ”

“ ရပါတယ် ဆရာကြီးရယ် .. ကျွန်တော်ကားနဲ့

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

သွားလိုက်မယ် ”

“ သွားကွာ .. ခုပဲမြန်မြန်သွားကွာ .. ငါတို့လုံခြုံရေး အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေပြီကွာ .. ”

“ ဗျာ .. ဘာ ဘာဖြစ်လို့ ”

“ မေးမနေပါနဲ့ကွာ .. သွားသာမြန်မြန်သွား ”

“ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ .. ဒါဆို ကျွန်တော်သွားဦးမယ် .. ဒီမှာ စီးကရက်ဘူးနဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေနေ ”

“ အေးပါကွာ .. သွား သွား ”

စိုးမော်တစ်ယောက် ပီးဂျက်ကက်ကြီးကိုထပ်ဝတ်ခါ ချက်ချင်းပင် အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ဆာလောင်လွန်းလှသဖြင့် စိုးမော်ကြော်ချက်ပေးခဲ့သော် ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်နှင့် အသားကင်များကို စားသောက်လိုက်ကြ၏။

ဗိုက်ထဲ ပြည့်တင်းတင်း ရှိသွားသောအခါ မိုင်းလ်ဆဲဗင်းဘူးကို ဖွင့်၍ ဆေးလိပ်တစ်ယောက် တစ်လိပ်ဆီယူကာ မီးညှိဖွာရှိုက် လိုက်၏။

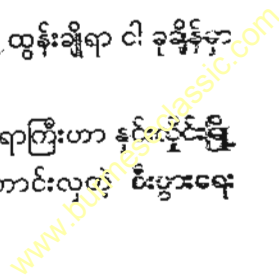
“ အား .. ခုမှပဲ .. အင်ပြည့်အားပြည့် ရှိသွားတော့တယ် ”

“ ဟုတ်တယ် .. ဆရာကြီး ”

“ ဟာ .. ဆရာကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ထွန်းချိုရာ ငါ ခုချိန်မှာ ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး ”

“ ရပါတယ် ဆရာကြီးရယ် .. ဆရာကြီးဟာ နှင်းလှိုင်မြို့မှာ လူတကာလေးစားတဲ့ အံ့ဩဘွယ်ကောင်းလှတဲ့ မီးဖွားရေး

ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ပါရဂူကြီးပါ၊ ခေါ်တာလဲ မမှားပါဘူး။ ”

“ ဒါဆိုလဲ ခေါ်ပေါ့ကွာ . . . အင်း . . . ကုသိုလ်ကံအကုန်ပေးတာက အံ့ဩစရာပဲကွာ . . . ခုလို ဒုက္ခသုက္ခနဲ့ အငတ်အငတ် အပြတ်ပြတ်ဘဝကို ရောက်ရလိမ့်မယ်လို့ ငါဘယ်တော့မှ မထင်မိခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ငါမထင်တာတွေ ဖြစ်နေပြီပဲလေ ”

“ ဒါပေပေါ့ ဆရာကြီးရယ် . . . ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံဖို့ပဲလိုပါတယ် ”

“ ဟုတ်ပါကွာ . . . လောကကြီးမှာ ရလတာလေနဲ့ ရောင်ရဲတတ်ဖို့ လိုပါလားဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ . . . ပြီးတော့ အနိစ္စဝရသင်္ခါရာတဲ့ မမြဲပါလား ဒီကနေ့ သိန်းတစ်ထောင်ချမ်းသာ ပေမယ့်၊ မနက်ဖြန် ခွက်တစ်လုံးဆွဲပြီး မတောင်းရဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါ ကံတရားတွေရဲ့ တရိုက်ရိုက်နဲ့ စီရင်ဖန်တီးမှုပဲကွာ ”

“ ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး အရေးကြီးတာ ရောက်နေတဲ့ ဘဝလေးမှာ စေတနာသန့်သန့်လေး ထားပြီး တဖက်သားအပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ မေတ္တာစိတ်ထားဖို့ပဲ လိုပါတယ် ဆရာကြီးရယ် . . . ဖြစ်နိုင်ရင် . . . အယူဘဝထက် အပေးဘဝဟာ မြင့်မြတ်ပါတယ် . . . နေရာတကာမှာ လောဘစိတ်မွေးပြီး ငါ့ဥစ္စာ ငါပိုက်ဆံ ငါအတွက် ငါဖို့ဆိုပြီး တငါငါလုပ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်တွေ ကောင်းပါ့မလဲ ပြီးတော့ ငါတွေ့မှားလာရင်း လောကရဲ့ ရွံရှာဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ လူတစ်ဦးဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ . . . ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ 'ငါတွေကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်လေ . . .

သူပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တို့ . . . နန်းမယား သားသမီးကအစ စွန့်လွှတ်ပေးကမ်းခဲ့တာ ဆရာကြီးအသိပဲ . . . ဒါ ဖြူစင်တဲ့ လူသားဆန်တဲ့ . . . ကျင့်ကြံမှုပဲ ဆရာကြီး ဒါကြောင့်လည်း သူဟာ အတုမရှိသော မြတ်စွာဘုရား၊ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်ကွယ်ထူးခံယူတော် မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရယ်လို့ ပူဇော်ခဲ့ကြတာပေါ့ ”

“ ဟုတ်ပါကွာ . . . တကယ်တော့ ဦး ဘုရားရှင်က ဘာတစ်ခုမှ မယူဘဲ ရှိသမျှတောင် ပေးကမ်းခဲ့တာဟာ သူ့ရဲ့ မဟာကရုဏာတော်ကြီးပဲကွာ . . . သူက ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှုကို သူ့ရဲ့ ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ပြုကျင့်ခဲ့ပေမယ့် ငါတို့က အယူချည်းပဲကွာ တိုက်ဆောင်ဖို့ ကားဆီးဖို့၊ မိန်းမဆင်ဖို့၊ ဆွေမျိုးတွေထောက်ပံ့ဖို့ အိုး . . . လောဘတိုက်လိုက်ကြတာများ . . . ကြက်သိထစရာပါပဲကွာ အင်း . . . ငါ လုပ်နေတာ ဘုရားလမ်းစဉ်တော်နဲ့ တခြားပါလား တော်ပါသေးရဲ့ကွာ ခုလိုဘဝရောက်တုန်းမှာ အတွေးအခေါ် မှန်ကန်လာတာ ငါ့အတွက်အမြတ်ပဲ . . . မောင်ထွန်းချိုရေ ”

“ ကောင်းတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ် ”

“ ကဲ ကဲ . . . တို့နှစ်ယောက် ပင်လည်းပင်ပန်းနေကြပြီ ဆိုတော့ . . . စိုးမော်တို့မလာခင် အနားယူကြရအောင်ကွာ ”

နှစ်ဦးသား ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထရင်းဘက်၌တစ်လုံးစီ ပေါ်၌လှဲကာ အပူခါတ်ကို ခိုလှုံနေကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၄)

စစ်ရန်နိုင်မှာ ခက်ခဲနက်နဲလှသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်လိုက်နိုင်သည့် ကျောင်းသားတစ်ဦးပမာ ရွှင်ရွှင် လန်းလန်း ဖြစ်နေ၏။ ထိုပုစ္ဆာမှာ တခြားတော့မဟုတ်ပါခြေ။

'သည်ဝေါလ်စတား' ကုမ္ပဏီအဖွဲ့ကြီးပြိုကွဲ ဖျက်စီးသွား ရခြင်း၏အဓိက အဖြေပင်ဖြစ်၏။ ထိုအဖြေကို သူမအိပ်အနေ ရှာဖွေခဲ့၏။ စဉ်းစားခဲ့၏။ ယုတ္တိပေဒနည်းဖြင့် ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး မှ အတွေးအခေါ် တိုက်ပွဲတွေ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရ၏။

လူချင်းတိုက်ခိုက်ရသည်ပွဲတွင် အင်အားသုံးခဲ့ရ သော်လည်း နည်းစနစ်မှန်ကန်လျှင် အချိန်မရွေး အောင်ပွဲခံနိုင်၏။

သို့သော်လည်း ယခုလို အတွေးအခေါ် အခြေခံ၍ အဖြေထုတ်ရ သော ပုစ္ဆာမှာမူ အားသုံး၍မရ . . ဉာဏ်ကြီးကြီးထား၍ ရှုထောင့်မျိုးစုံကို အခြေခံကာ ဖော်ထုတ်ရသည်မို့ ကာယတိုက်ပွဲ ထက်ပို၍ ပင်ပန်းလှ၏။

ယခုလည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် အဖြေရရှိနေပြီမို့ ရွှင်လို့ တက်ကြွနေလေရာ မွှေးကြီးနှင့် ထွန်းနောင်ဦးတို့မှာ စစ်ရန်နိုင်ကြပြီ ကြည့်၍ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အသွင်မှာ ခက်ခဲလှသော ပုစ္ဆာကိုဖြေရင်း အူလည်ချာလည် ဖြစ်သွားရသော ကျောင်းသားကလေးများ ပမာဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန်နိုင်သည် တီဗွီစကရင်ဘေးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်၍ မာဘိုရိုစီးကရက်ကို တစိုက်စိုက်မတ်မတ် ဖွာလိုက်ပြီး မီးခိုးငွေ့များကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ မွှေးကြီးမှာ စစ်ရန်နိုင်၏ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး မချီတင်ကဲဖြစ်နေ၏။

“ ဘယ်လိုလဲ စစ် . . မင်းဥစ္စာ ရတနာသိုက်ကြီးတွေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ပဲ . . တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေပါလားကွ ”

“ ဟုတ်တယ် မွှေးကြီး . . ကျွန်တော်အဖြေကို တွေ့နေပြီဗျ ”

“ ဟင် . . ဘာအဖြေလဲကွ ”

“ သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီရဲ့ ပြဿနာအခင်းခံပေါ့ဗျ ”

“ ဟင် . . ဟုတ်လား . . ဒါ ဒါဆို ပြောပါဦးကွာ . . ငါတို့ နှစ်ယောက်တော့ ဦးနှောက်ဒတ်လဘိုင် လိုက်ကုန်ပြီဣ ”

“ ဟင် ဟင် . . ဒီကိစ္စက ဉာဏ်မစားရတဲ့ဗျာဟာ တိုက်ပွဲဗျ ”

ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ယောင်ကိုင်းပေါက်ကွဲ သွားမတတ်တွေ့ရတယ်။ စဉ်းစားရတယ်။ ပြီးတော့ လေ့လာအား၊ မှတ်သားအားလဲ လိုတယ်ဗျ”

“ လုပ်ပါဦး ဒါဆို နားထောင်ပါရစေဦး ”

“ ကဲ . . ကဲ ဒီမှာလာကြည့်ကြ ”

စစ်ရန်နိုင်သည် ကွန်ပျူတာလူတို့များ တစ်ထောက် ထောက်နှိပ်ရင်း စကရင်ပေါ်မှ ပြကွက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲလိုက်၏။ လူနှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို စကရင်ပေါ်တွင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလိုက်ပြီး နောက်ဆုံး မျက်လုံးနှစ်စုံသာ ကျန်ရှိသည့် အခြေအနေကို ဖန်တီးလိုက်၏။

“ ကဲ ကြည့်ပါဦး . . အဲဒီ မျက်လုံးနှစ်စုံဟာ သူငယ်အိမ် တည်ဆောက်ပုံကအစ မတူဘူးလား ”

“ ဟင် ”

“ သေသေချာချာ ကြည့်နော် ”

စစ်ရန်နိုင်၏စကားကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး မျက်လုံးအပြူး သားနှင့် ကြည့်နေရှာ၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း စစ်ရန်နိုင်ကို နားလည်လာ၏။

“ ဟာ . . ဒီနှစ်စုံလုံးက တူလှချည်လား တကယ် . . ထပ်တူထပ်မျှပဲကွ . . ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပ . . ”

“ ဒါဆို ကြည့်ကြဦး . . ”

စကရင်ပေါ်က ပြကွက်တွေကို တကွက်ကွက်ပြန်ပြန် စွက်၍ ပုံကိုချိုးလိုက်ရာ မျက်လုံးတစ်စုံမှာ ဒုစရိုက်လောက၏ သရဖူကြီး စောဗညားမျက်လုံးအစုံ ဖြစ်နေလေ၏။

“ ဟာ . . စောဗညားနဲ့ ဦးဗလအောင်တို့ပါလား ”

“ မြင်ပြီမဟုတ်လား ”

“ ဟင် . . ဒါ ဒါဆို ဒီကိစ္စ ”

“ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ . . မြစ်ဟာရေကို ပြန်မသောက်ပါဘူး။ သစ်ပင်တွေဟာ ကိုယ်အသီးကိုကိုယ် ပြန်မစားပါဘူးဗျ . . ဒီလိုပဲ သည်ဝေါလ်စတားရဲ့ စီးပွားရေး ပါရဂူကြီး ဦးဗလအောင်ဟာ သူ့ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်။ ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဗျ ”

“ ဟာ . . မင်းပြောတာ ငါသဘောပေါက်ပြီကွ ”

“ အဲဒါ ပြောတာပေါ့ . . အခု ကုမ္ပဏီကို သေနတ် တစ်လက်ကိုင်ပြီး ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ ဦးဗလအောင်ဟာ ဦးဗလအောင် အစစ်မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ဦးဗလအောင်ပုံတူဆောင်ပြီး ဆာလျရီ မျက်နှာတူတပ်ထားတဲ့ စောဗညားပဲဖြစ်ရမယ် ”

“ ဟေ ”

“ ဟာ ”

နှစ်ယောက်စလုံး စစ်ရန်နိုင်၏ အဖြေကြောင့် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်နေ၏။ မွေးကြီးမှာ စစ်ရန်နိုင်ကိုကြည့်ရင်း အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် မေးမြန်းလိုက်၏။

“ ဒါ ဒါဆို . . ဟို ဦး . . ဦးဗလအောင် ဘယ်မှာလဲ ”

“ ဟုတ်တယ် မွေးကြီး . . အဓိက မြုပ်ကွက်ကတော့ ဦးဗလအောင်ဘဲ . . သူ့ကို စောဗညားဖျောက်ထားတယ် . . အားလုံးထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်အောင် . . စောဗညားက မျက်လှည့်ပြလိုက်တာပဲ . . ”

“ ဟင် . . ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ”

“ လောလောဆယ် အဲဒီ ကိစ္စကို ဖျောက်ထားလိုက် အရေးကြီးတာ မစွတာ ဒေါက်ကလပ်နီးနဲ့ ပြေကျော်ထွန်းနဲ့ အဲဒီ နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ အဲဒီအချက်ကို ခင်ဗျားတို့ စောင့်ကြည့်ဖို့လိုတယ် . . ”

“ အေး . . အဲဒီအချက်တော့ ဟုတ်တယ်ကွ ”

ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန် နိုင်ငံသို့ လင်းနေမင်းထံမှ ရိပို့ဝင်လာ၏။

“ ဆရာ စစ်ရန်နိုင်လား ”

“ ဟုတ်တယ် . . ကိုလင်းနေမင်း ”

“ ဆရာ ”

“ ပြောပါ ကိုလင်းနေမင်း ”

“ ဟို . . ကျွန်တော့်ဆီကို အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာတယ် ဆရာ . . အမှန်တော့ သူက ဦးပြေကျော်ထွန်းနဲ့ တွေ့ဖို့ပါ ဆရာ ”

“ ဟုတ်လား . . ဘယ်သူလဲ ကိုလင်းနေမင်း ”

“ သူပြောတာတော့ သူ့နာမည်က သော်သော်ရီတဲ့ ”

“ ဟင် ”

“ ဟုတ်တယ် ဆရာ . . သူက ဦးပြေကျော်ထွန်းနဲ့ အတော်ကလေး ရင်းနှီးပုံပဲ ဆရာ ပြီးတော့ လာတာလဲ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ ဆရာ . . သူက ဦးပြေကျော်ထွန်းနဲ့ အရေးတကြီး တွေ့ချင်လို့တဲ့ ပြီးတော့ ကားထဲမှာ ကတုံးဆံတောက်ဆံပင် နှာတံချွန်ချွန်ရုပ်က ကပြားရုပ်ပဲ အဲဒီလူတစ်ယောက်လဲပါလာတယ် သူတို့ဟာ ဦးပြေကျော် မရှိဘူးဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား ကြတယ် . . ဆရာ ”

“ ဟုတ်တယ် . . ဒါဆို ရပြီ လင်းနေမင်း နောက် ဘာထူးခြားသေးလဲ ”

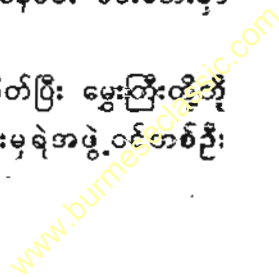
“ သူတို့ကျွန်တော်ကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ် ဆရာ . . ဦးပြေကျော်ထွန်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက လျှို့ဝှက်တယ် ဆရာ . . တစ်မျိုးကြီးပဲ . . ”

“ ဟုတ်လား . . အရေးကြီးတာ မင်း သတိပီရိယရဲ့ရဲ့နဲ့ နေတတ်ဖို့တော့ လိုတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ . . တစ်ခုရှိတာ ဦးပြေကျော်ထွန်းက ကျွန်တော်ကို ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဖေဖေဆီခေါ်သွားမယ်လို့ ပြောတယ်ဆရာ . . အဲဒါ . . ဘယ်လို ”

“ အလိုက်သင့်နေပါ . . လင်းနေမင်း မင်းဘေးမှာ ငါတို့ရှိပါတယ် . . ကဲ . . ဒါပဲလား ”

စစ်ရန်နိုင်သည် မုန်းခလုတ်ကိုပိတ်ပြီး မွေးကြီးတို့တို့ ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် စခန်းမှ ရဲအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ရောက်လာ၏။

“ ဘာလဲ ဆရာကြီးချစ်ငွေ ”

“ ဟို . . ဆရာကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ ”

“ ဘယ်သူလဲ ”

“ ဟို . . ကမ်းခြေကပဲ . . သူ့နာမည် စိုးမော်တဲ့ဆရာ ”

“ ဟုတ်လား . . ဒါဆို ဒီဘက်ကို ခေါ်ခဲ့လေ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ”

သူ့ အမိန့်ရသည်နှင့် ချစ်ငွေပြန်ထွက်သွားရာ မိနစ်ပိုင်းအကြာတွင် စီးဂျက်ကက်အနက်ပြာရောင် ဝတ်ထားသော စိုးမော်ရောက်ရှိလာ၏။

“ ဆရာ . . ထွန်းနောင်ဦးဆိုတာ ”

“ ကျွန်တော်ပဲ ”

“ အော် . . ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဘာကိစ္စလဲဗျ ”

“ ဟို . . ဆရာကို ကျွန်တော့်ဆရာကြီးက တွေ့ချင်လို့တဲ့ ”

ဆရာ ”

“ ဟင် . . ဘယ်သူလဲ . . ဘယ်သူလဲ . . ”

“ ဟို . . ဒီ . . ဒီလိုပါဆရာ . . ဒီကိစ္စအရမ်းပြောလို့ ”

“ ပြောပါကွာ . . ဒါ တို့ရဲ့ ဆရာသမားတွေပဲကွ ”

စိုးမော်က စစ်ချက်နှင့် မွှေးကြီးတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်းနေပုံရ၏။ ထွန်းနောင်ဦးစကားကြောင့် စိုးမော်အရဲတဝင့် ဖြစ်သွား၏။

“ ဟာ . . ဒီကိစ္စ . . ဘယ်သူမှလဲ မသိစေချင်ဘူးလို့ ”

ကျွန်တော့်ဆရာကြီးက မှာလိုက်တယ် ဆရာ ”

“ ဟုတ်လား . . ကဲ ပြောပါဦး မောင်ရင့်ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲ ”

“ ဟို . . ဆရာကြီး ဦးဗလအောင်ပါ ”

“ ဟေ ”

“ ဟာ ”

သူတို့သုံးဦးစလုံး အံ့ဩသွားကြ၏။ စိုးမော်စကားကို ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါစေဟု သံသယဖြစ်နေကြ၏။

“ ဟို . . သည်ဝေါလ်စတားကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ ဦးဗလအောင်လား ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ”

“ ဟင် ”

စစ်ချက်နှင့်မှာ စိုးမော်စကားကြောင့် သူ့အဖြေမှန်သွား ပြီဟု ယူဆလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

“ ထွန်းနောင်ဦး ”

“ ဗျာ . . ဆရာ ”

“ အဲဒီစကား သေချာပြီကွ . . ကဲ လိုက်သွားရအောင်ကွာ သူ့ကိုတွေ့ရင် ပြဿနာတွေ ရှင်းသွားမယ် ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါဆို သွားရအောင် ကိုဦးခော် ”

“ ဟင် . . ဟိုဆရာတို့ပါ ”

“ သူတို့က မင်းဆရာကြီးရဲ့ ပြဿနာကို တိုင်တွယ် နေကြတဲ့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေးအေးဖွင့်တွေပဲ ဆရာ ”

စပ်ရန်နိုင်နဲ့ ဆရာတစ်ယောက်လို့ခေါ်တယ်။ သူတို့လဲ လိုက်မှာပေါ့ ”

“ အော် .. ကျေး ကျေးလူးပါပဲ ဆရာ .. ဒါဆို ကျွန်တော်ကားနဲ့ပဲ သွားကြရအောင် ”

“ သွားလေ ”

“ ပြောပြောဆိုဆို သူတို့သုံးဦးစလုံး အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲကာ ယူစရာရှိသည်ကိုယူ၍ ချက်ချင်းပင် စိုးမော် နောက်သို့လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ ”

စိုးမော်မှာ ဆရာကြီး ဦးဗလအောင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေ၏။ ဆရာကြီးအနေနှင့် ယခုလိုပုံစံမျိုး တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး၍ အံ့ဩမိ၏။ ယခုလည်း စခန်းနှင့်ဆက်သွယ်ကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လုပ်ကိုင်နေသဖြင့် အံ့ဩနေမိတာ အမှန်ပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကားကို ထိန်းမောင်းရင်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

စိုးမော်သည် သူတို့သုံးဦးကိုခေါ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လိုက် ကြ၏။ မွေးကြီးနှင့် ထွန်နောင်ဦးတို့မှာ အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ထရင်းဘက်၌ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ဦးဗလအောင်ကို ငုတ်တုတ်ကြီး မြင်လိုက်ရသောအခါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။ စပ်ရန်နိုင်မှာမူ ဦးဗလအောင်စင်စစ်ကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ခပ်အေးအေးပင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ထိုင်ခဲ့တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“ ဟင် .. သူ သူတို့က ”

“ ဆရာကြီး ဒါ .. ဆရာကြီးလော့စ်ကို နောက်ကွယ်က

ထောက်လှမ်းနေကြတဲ့ ဆရာစပ်ရန်နိုင်နှင့် ဆရာတစ်ယောက်ပါ ဆရာ သူတို့က ထိပ်တန်းအေးဂျင့်တွေတဲ့ ”

“ အော် .. ကျေးလူးပါပဲဗျာ ”

ထွန်းနောင်ဦးက ကြားမှဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးဗလ အောင်မှာ အသက်ရှူချောင်သွားပုံရ၏။ ထိုစဉ် စပ်ရန်နိုင်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ ဦးဗလအောင် .. ခုံဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ ”

“ ကျွန်တော်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ကျွန်တော်ကို သူတို့ဖမ်းထားကြတယ် ဆရာ အခုလဲ ဟောဒီ ကိုထွန်းချို ကယ်လို့လွတ်လာတာပါ ဆရာ ”

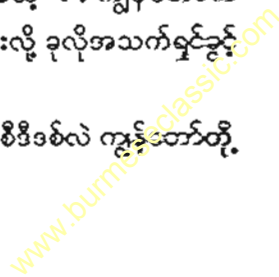
“ အော် သူက သည်ဝေါလ်စတား ကုမ္ပဏီပိုင် ဝိုက်ရှပ်စ် သင်္ဘောကြီးပေါ်က ချိန်ကွတ်စ် ထွန်းချိုလား ”

“ ဗျာ .. ဆရာတို့က ”

“ ဟုတ်ကဲ့ .. ကိုလင်းနေမင်း ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက် နေပါပြီ .. ကိုထွန်းချို သူက ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံခံလိုက် ရလို့ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီ ထင်နေတာ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ဒါပေမယ့် .. ကျွန်တော်က ဖိုးသက်ပြင်းပါ ဆရာ .. ကဲ တရားကောင်းလို့ ခုလိုအသက်ခွင့်ခွင့် ရခဲ့တာပါ ဆရာ ”

“ အော် ဒီလိုကိုး ခင်ဗျားပေးခဲ့တဲ့ စိဒဗစ်လဲ ကျွန်တော်တို့ ဆီရောက်နေပါပြီ ”

“ဟာ... ဆရာ အဲဒါ . ဟောဒီ ဆရာကြီးမဟုတ်ပါဘူး”
ထွန်းချိုက ဦးဗလအောင်မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြသလဲ
ဝင်၍ပြောရာ စစ်ရန်နိုင်က လက်ကာ၍ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ရိပ်မိခဲ့ပါပြီ ကိုထွန်းချို ဝိုက်ရှုပ်ပေါ်မှာ
ခါးပြဆန်ဆန် .. တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ လူဟာ ဟောဒီ
ဦးဗလအောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဗလအောင်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့
တနည်းအားဖြင့် ဆာဂျာရီမျက်နှာတူ တပ်ထားတဲ့ ဒုစရိုက်ဘုရင်
စောဗညားပါ .. ကိုထွန်းချို ”

“ ဗျာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ .. အခြေအနေက အဖြေတစ်ခုလုံး ရလုနီပါး
ပါပဲ .. ကဲ ခင်ဗျားတို့ ကြိုလာခဲ့ပုံကို ပြောပြပါဦး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ပြောပြပါမယ် ”

ဦးဗလအောင်နှင့် ထွန်းချိုတို့နှစ်ဦး သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့
ရသည့် အခြေအနေဆိုးများကို တစ်ယောက်ဆီရှင်းပြလိုက်၏။
စစ်ရန်နိုင်သည် သူတို့ပြောသမျှကို တစ်ခွန်းမျှ အမေးအမြန်း
မလုပ်ဘဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်နေ၏။

မွှေးကြီးတို့ လူသိုက်မှာလည်း သူတို့ကြိုလာသမျှကို
နားစွင့်ရင်း အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေကြ၏။ သို့နှင့် စကားအစဆုံး
သွားသောအခါ စစ်ရန်နိုင်သည် အခြေအနေကို အသေးစိတ်
စဉ်းစားလိုက်၏။

“ ဒါဆိုရင် ဦးဗလအောင်တို့ လွတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ စိတ်တွဲဟာ
အဓိက ခြေကုတ်စခန်း ဖြစ်နိုင်တယ် .. ”

“ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆရာ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တဲ့
ငွေကြေးဥစ္စာကိစ္စကြောင့် ဒီနယ်မြေက မခွာနိုင်ကြသေးတာပဲ
ဖြစ်မယ် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဗလအောင် ”

“ ဒီလိုဆရာ စစ်ရန်နိုင် တကယ်တော့ ‘ဆောက်သင်း
ဆန်း’ ဘဏ်မှာ ကျွန်တော်ပိုင်ငွေနဲ့ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာ ဒေါ်လာသိန်း
တစ်ထောင်တိတိ အပ်ထားတယ် ဆရာ .. အဲဒီပိုက်ဆံကို သူတို့
လိုချင်ကြတယ် .. ကျွန်တော်ပုံတူရိုက်ပြီး ထုတ်ချင်ပေမယ့် အဲဒီ
ဘဏ်ရဲ့စနစ်က တစ်မျိုးဆရာ ”

“ အာလဲ ဦးဗလအောင် ”

“ သူတို့ဟာ အဓိက လက်မှတ်ထက် လက်ဗွေရာကို ပို
အလေးထားကြတယ် .. အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်လက်ဗွေရာ မှီနေ
တယ်လေ .. ဒီတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်လက်ဗွေပုံတူ ရရှိအောင်
နိုင်ငံခြားက စစ်စတမ်းတွေနဲ့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့ ကြပေမယ့်၊
ခုထိမအောင်မြင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကို မသတ်သေဘဲ
အချိန်ဆွဲထားကြတာပေါ့ .. ကျွန်တော်ကလဲ လုံးဝလက်မခံတော့
သူတို့ ဒုက္ခတွေ့နေကြတယ်လေ .. ”

“ အော် .. ဒါကြောင့်ကိုး ”

“ ဟုတ်တယ်ဆရာ .. အဲဒီကိစ္စကြောင့် သူတို့ အဲဒီမှာ
ခြေကုတ်ယူကြတာပေါ့ ”

“ ကဲ ဒါဆို ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တို့တာဝန် ထားသောတော့
အရေကြီးတာ ခင်ဗျားတို့ကို လုံခြုံရေးပေးဖို့ပဲ .. ကိုထွန်းချောင့်ဦး ”

“ ပြောပါ ဆရာ ”

“ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် လုံခြုံရေးစီမံပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့သွားဖို့ စီစဉ်မယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ . . ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ် ”

“ ကဲ . . ကျွန်တော်တို့လုပ်စရာရှိတာလုပ် လိုက်ဦးမယ်ဗျ ”

“ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ် ”

“ စစ်ရန်နိုင်တို့ လူစုသည် စီစဉ်စရာရှိသည်များကို စီစဉ်၍ ဦးပလအောင်တို့ထံမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း (၁၅)

လရောင်ရေးရေးအောက်တွင် သာယာသော၊ အေးမြသော လေညှင်းနုကလေးများက တနွဲ့နွဲ့တဖွဲ့ဖွဲ့ ဆင်နေ၏။ လှိုင်းကြက်ခွပ် ကလေးများမှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် ယိမ်းတာနေကြ၏။

ညဌက်တစ်ချို့မှာ တက္ကီက္ကီအော်ရင်း ပင်လယ်မျက်နှာပြင်ပေါ် လူးလာခေါက်တို့ ယှဉ်သန်းနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန်နိုင်တို့ လူစုသည် စပိဘုတ်တစ်စင်းနှင့် ပင်လယ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ရေမိုင်းငါးဆယ်ခန့်အရောက်တွင် စပိဘုတ်စက်တို့

သတ်လိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် ညကြည့်မှန်ဘီလူးကို ထုတ်၍ ရေခိုင်နှစ်မိုင် အကွာတွင်ရှိသော စိဘီတွဲကြီးကိုကြည့်လိုက်၏။

တွဲကြီးပေါ်တွင် လူတစ်ချို့လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်ရသလို တွဲကြီး၏အရှေ့ဘက် ဦးပိုင်းအောက်ဘက်တွင် စပိဘုတ်တစ်စင် ရပ်နားထားသည်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် မွေးကြီးကို အချက်ပေးလိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား ရေငုပ်ဝတ်စုံဝတ်၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ချခဲ့၏။ ထွန်းနောင်ဦးသည် ဆဲလ်ဖုန်းတစ်လုံးကိုက ကုန်းပေါ်တွင် အသင့်စောင့်နေကြသော သူ့အဖွဲ့ကို ကွန်ထရိုးပေးနေ၏။

စစ်ရန်နိုင်တို့နှစ်ဦး ရေထဲသို့ငုပ်လျှိုး ကူးခတ်ခဲ့ကြ၏။ ညဦးပိုင်းအချိန်၌ ပင်လယ်ပြင်အောင်ပိုင်းတွင် မှောင်မဲနေ၏။

ရေနက်ပိုင်းအရောက် ရေငုပ်မျက်မှန်ပေါ်မှ အနီရောင် မီးသီးလေးကို ထွန်းညှိလိုက်၏။ ဘေးတွင် အလင်းရောင်ရှိပေမယ့် ရောင်စဉ်အတိုင်း ကူးခတ်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ စိဘီတွဲကြီးအနားသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ အနားကိုမိသည်နှင့် ရေကာမျက်မှန်နှင့် အောက်စီဂျင်ဘူးကို ဖြုတ်၍ သံကြိုးကိုဆွဲကာ တက်ခဲ့ကြ၏။

အမှောင်ရိပ်ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ဘယ်သူမျှ မမြင်နိုင်ပါခြေ။ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်နှင့် ကုန်းပတ်ဘေးကပ်ခါ ဝင်ခဲ့ကြပြီး အလယ်ပေါက်တည့်တည့်မှာ လှေကားအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ဆင်းခဲ့၏။

ထိုစဉ် လှေကားပေါ် ရုတ်တရတ် လူနှစ်ဦးဖြတ်ခနဲ တက်လာရာ ဦးဆုံး စစ်ရန်နိုင်က ဘယ်ခြေနှင့် ညာလက်ကိုသုံး၍

ဝမ်းတူးရိုက်ကွက်ကို ရိုက်ချလိုက်၏။

တိုက်ကွက်က ပြောက်ကျားဗျူဟာသုံး အသံတိတ် တိုက်ကွက်၊ ဘယ်ခြေတွင် အားထည့်ထားသလို ညာလက်တွင် အားသုံးထားသဖြင့် တက်လာသူနှစ်ဦးမှာ လှေကားပေါ်မှ ဖရိုဖရဲ ဖြုတ်ကျသွား၏။

ထိုအခါ မွေးကြီးက လှေကားပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်း၍ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ကန်ထည့်လိုက်ရာ နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်ကျသွား၏။

ထိုစဉ် တအားအားနဲ့ အော်သံကြောင့် စိဘီထမ်းထဲမှ လူတစ်စု အပြေးအလွှား တက်လာ၏။ သူတို့လက်ထဲတွင် သေနတ်များကိုင်ထားကာ ကမ္မီးရှုထိုး ဝင်ရောက်လာကြ၏။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် မွေးကြီးနှစ်ဦးမှာ သေနတ်နှစ်လက်ကို ဘယ်ညာကိုင်ကာ တက်လာသည့်လူများကို ပစ်ချလိုက်၏။ ကျည်ဆံများနှင့်အတူ အတုန်းအရုန်း လဲကျကုန်၏။

သူတို့နှစ်ဦး အောက်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်ခါ အခန်းတစ်ခု အကွယ်တွင်ရပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် တဖက်အခန်းမှ လူငါးဦး အော်သံဟစ်သံများနှင့် ထွက်လာပြန်ရာ စစ်ရန်နိုင်သည် ကျည်ကပ်အသစ်လဲလိုက်ပြီး ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်းကိုချိန်၍ မနားတမ်း ပစ်ချလိုက်၏။

မွေးကြီးကလည်း စစ်ရန်နိုင်နည်းတူ ပစ်ချလိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် စိဘီကြီးအနားသို့ ထွန်းနောင်ဦး ဦးဆောင်သော လုံခြုံရေးစပိဘုတ်များ မီးရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ဝိုင်းလာ၏။

စစ်ရန်နိုင်တို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ခန်းပြီးတခန်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရာ

အောက်ဆုံးကျယ်ဝန်းလှသော ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိလာရာ အခန်းထဲဝင်သည်နှင့် သေနတ်နှစ်လက်ကို ထိုးချိန်လိုက်၏။

“ဟာ”

“မပြေးနဲ့နော်”

“ဟင် . . မင်း မင်းတို့”

“ဟေ့ကောင် စောဗညား မင်း ဒီတစ်ခါပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူးကွ”

“ဟာ . . စစ်ရန်နိုင်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ . . မလွှပ်နဲ့နော်”

“ဟင်”

ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် စမတ်ကျကျ ထိုင်နေသော စောဗညားသည် နားရွက်ပင် မလွှပ်ရဲတော့၊ သူ့နံဘေးတွင် အံ့ဩဘွယ်ကောင်းလှသည်မှာ သော်သော်ရီနှင့် ဦးပြေကျော်ထွန်း တို့ထိုင်နေ၏။

ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ စောဗညားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေသူမှာ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ချောမောရှုပ်ရည် ပိုင်ရှင် မစ္စတာဒေါက်ကလပ်နီးပင် ဖြစ်လေ၏။

သူတို့လူစုမှာ ထိုင်ရအခက် ထရအခက်ဖြစ်နေ၏။ မွှေးကြီးကလည်း မျက်စိတစ်မှိတ်ပင် အလွတ်မပေးဘဲ သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်ထား၏။ ထိုစဉ် စောဗညားက ထိုင်ရာမှဖြစ်ခနဲထကာ ရှေ့မှစားပွဲကို တွန်းချလိုက်၏။

“ဟာ”

“ဝုန်း . . ဒိုင်း”

“ဖောက် ဖောက် ဖောက်”

“မပြေးနဲ့နော်”

“ဖောက် ဖောက် ဖောက်”

“ပြောင်း”

“အား”

ရုတ်တရတ် ကျားသစ်ကြီးတစ်ကောင်လို ခုန်ဝင်လာ သော စောဗညား စစ်ရန်နိုင် မျက်နှာတည့်တည့်ကို သူ၏ညာ ဘက်ဦးနှင့် ခုန်ပျံတိုက်ချလိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်ကလည်း တစ်ကွက် အမှားမခံ၊ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ဝင်လာသည့်ဦးကို ပုတ်ချလိုက်ကာ ညာဘက်တောင်ကိုပင့်၍ ငိုက်စင်းလာသော စောဗညား၏ မျက်နှာကြီးကို ဖြတ်တင်လိုက်၏။

ပြင်းထန်လှသည့် တိုက်ကွက်မို့ စောဗညားနောက်သို့ ဝုန်းကနဲပြုတ်ကျသွား၏။ ထိုစဉ် မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးနှင့် တပည့်နှစ်ဦး ထပြေးလေရာ စစ်ရန်နိုင်နှင့် မွှေးကြီးက လှမ်းပစ်ချလိုက်၏။

ကျည်တစ်တောင့်က ဒေါက်ကလပ်နီး၏ ပေါင်တို့ ဖောက်ထွက်သွားသဖြင့် ဆက်မပြေးနိုင်ဘဲ လဲကျသွား၏။ ထိုစဉ် စောဗညား လူးလဲထလာရာ စစ်ရန်နိုင်က ညာခြေဖျားနှင့် ပတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။

ပြင်းထန်လှသော ကန်ချက်ကြားတွင် စောဗညား လှိမ့်ဆင်းသွားကာ သတိမေ့မျောသွားလေ၏။ ထိုစဉ် ထွန်းနောင်ဦး

နှင့် အဖွဲ့သားများ စိတ်တင့်သို့ ဝါးလုံးထိုးဝင်ရောက်လာကြသဖြင့် အားလုံးမလှုပ်ရှားနိုင် ကြတော့ဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါ စစ်ရန်နိုင်တို့လူစုသည် စိတ်ဝမ်းထဲ ဝင်ရောက် မွေနှောက်ခဲ့ရာ ထွန်းချိုသမီးလေး ခက်ခက်နှင့် လင်းနေမင်းကိုပါ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ နောက်ဆုံး သူတို့အားလုံးကို စပိဘုတ် ပေါ်တင်၍ ကမ်းခြေသို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့အားလုံးကို နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် စခန်းရုံးထဲ ခေါ်လာကာ အားလုံးကို ထိုင်ခွဲလိုက်၏။ သော် သော်ရီမှာ ရှုံ့မဲ့ရှုံ့မဲ့ဖြစ်နေ၏။ ဦးဗလအောင်ကိုလည်း မကြည့် ရဲအောင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် စစ်ရန်နိုင်က သူသိချင်သော အချက်အလက် များကို မေးမြန်းခဲ့၏။ ထိုအခါ သော်သော်ရီက ဦးဆုံး သူ့အပြစ်ကို ဝန်ခံလေ၏။ သူသည် ခင်ပွန်းသည် စောဒယ်နီရယ်လှိုင်းကို လိမ်ညာလှဲဖျားကာ အမိဖမ်းခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ အမှန်တော့ သူသည် စောဗညား၏ နှစ်မတစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်ပြီး မစ္စတာ ဒေါက် ကလပ်နီးနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း အကြင်လင်မယားမြောက်ခဲ့ရာ မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီး၏ စိစဉ်ပေးချက်အရ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ဦး သည်ဝေါလ်စတားထဲသို့ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ချဉ်းကပ် ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံလေ၏။ မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီးသည် စော ဗညားကို ဟန်ပြုလုပ်၍ ကုမ္ပဏီမန်ဘာများကို လှည့်စားခဲ့၏။

ထို့နောက် ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ ဦးဗလအောင်ကို တဖက်လှည့် ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီး၊ ဦးဗလအောင်၏ မျိုးဆက် လင်းနေ

မင်းကိုပါ သုတ်သင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ပြေကျော်ထွန်းကို ဒေါက်ကလပ်နီးက တဖက်လှည့်စည်းရုံးခဲ့ပြီး ဦးဗလအောင်၏ နေရာတွင် ဟန်ပြုရပ်တည် ခိုင်းခဲ့၏။

ဦးပြေကျော်ထွန်းသည် ဒေါက်ကလပ်နီးတို့၏ လှည့်ကွက်ထဲ ဝင်ခဲ့ကာ လောဘဇောတိုက်ပြီး လင်းနေမင်းကိုပါ အချိုသတ်၍ လုပ်ကြံရန်ကြံရွယ်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ထွန်းချိုက သူတို့လုပ်ကြံမှုကို သိရှိသွားသဖြင့် အသည်း အသန်လိုက်၍ လုပ်ကြံကြရာ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အားလုံး စစ်ရန်နိုင်တို့အဖွဲ့၏ ခြေတစ်လှမ်းသာနေမှုကြောင့် အားလုံး လက်လျှော့ကာ အဖမ်းခံလိုက်ကြလေ၏။

လင်းနေမင်းမှာ ဖခင်ကြီးသက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထွန်းချို မှာလည်း သမီးလေးခက်ခက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မတော်လောဘဇောနှင့် သူတစ်ပါးဥစ္စာကို မတရားယူချင်ကြသော မစ္စတာ ဒေါက်ကလပ်နီး ဦးပြေကျော်ထွန်း သော်သော်ရီနှင့် စောဗညားတို့လူစုမှာတော့ ဥပဒေအရိပ်အောက် တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အဖမ်းခံခဲ့ကြရင်း နောင်တကြီးစွာရ၍ ကြေကြေကွဲကွဲဖြစ်နေကြ လေတော့၏။

ပြီးပါပြီ

ရှေ့ထက်အောင်